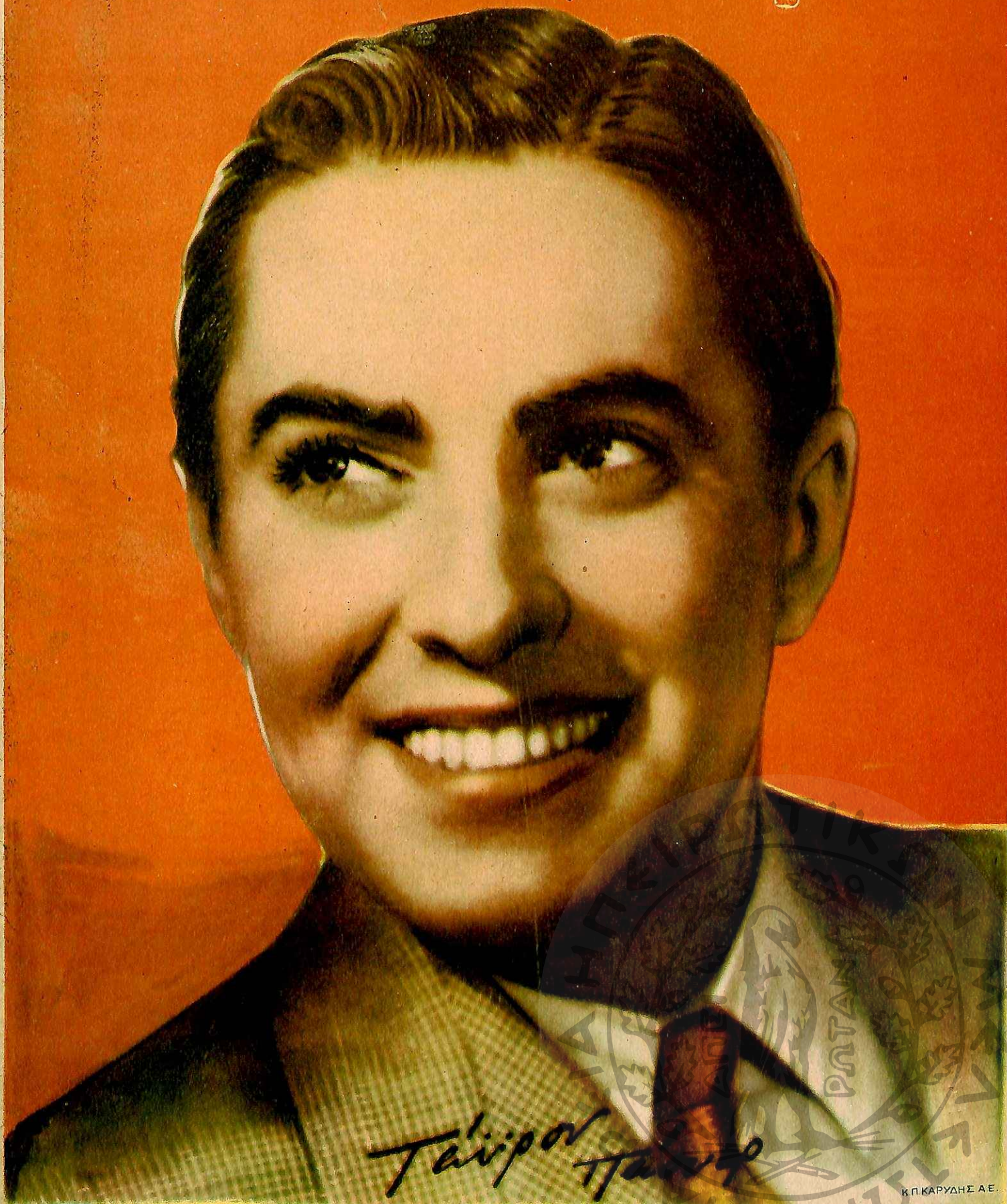

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τάϊρον Πάιν

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

№78 ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ Μ. ΝΤΕΝΝΟΥ ΟΡΧ.5

Πάγου τον κατεδίκασε επίεικώς εις εξορίαν, κι' ο περίφημος Αθηναίος κατέφυγε στα Κρητικά ανάκτορα. Ο λαός δε δεν παραδέχθηκε ότι πέθανε ο γιός της Πέρδικας, άλλ' ότι μεταμορφώθηκε στο δμώνυμο πηινό...

Ο Μίνως ήταν ο ιδεώδης τύπος του σοφού νομοθέτου. Κυριαρχούσε της Κρήτης που είχε εκατόν πόλεις, με πρωτεύουσα την Κνωσσό είχε κυριεύσει τας Κυκλάδας—που πήρανε το όνομα Μινωίδες—είχε εφεύρει την «επεκτερίδα»—ελαφρό πλοίαριον—κι' είχε καθάρσει τη θάλασσα από τους πειρατές. Υπέταξε τας Αθήνας που σκότωσαν με δόλο το γιό του Ανδρόγεω, τον όποιον έστειλαν εναντίον του Μαράθιον Ταύρου, έπειτα κατέλαβε τα Μέγαρα δια προδοσίας της Σκύλλας, κόρης του βασιλιά Νίσου, ή οποία τον άρπάγησε. Ήτανε δίκαιος καιτής, αλλά καθόλου επίεικής. κι' όταν κατέλαβε τας Αθήνας, τας ανάγκασε να πληρώνουν κάθε χρόνο το φόρο του αιώματος, στέλλοντας για θυσία επτά νέους κι' άλλες τόσες παρθένες. Κι' ή καταδίκη βάσταξε έως τότε που ο ήρωϊκός Θησέας σκότωσε τον Μινώταυρον κι' απήλαξε την πατρίδα του απ' την άτιμωτική καταδίκη της.

Οι δύο σοφοί συνειργάσθησαν, κι' ο Δαίδαλος, στον όποιον παρεσχέθησαν όλα τα μέσα, έγινε ο δημιουργός των αθανάτων άριστουργημάτων που επί αιώνες όλοκληρους κατέπλησαν τους ανθρώπους. Εφτιαξε το θαυμάσιον ξύλινον άναγλυφον προς τιμήν της Αριάδνης, της κόρης του Μίνωα, που παρίστανε χορόν και φαινότανε τόσο ζωντανά τά πρόσωπα, ώστε να γονατίζουν μπροστά του ικετεύοντας τον έρωτά του έκαμφοι άνθρακποι. Έκτισε τον περίφημον Λαβύρινθον, μίαν τεραστίαν στοάν—κατ' άλλους αυτά ταύτα τα ανάκτορα της Κνωσσού—με διακλαδώσεις και άλπελλήλους διαδρομούς, με τέτοια διάκρισι και τέτοια τοποθέτησι των δωμάτων, ώστε να μην υπορχή εκείνος που έμπαινε, να ξαναέλθη στην έξοδο και να μην κατορθώνη να ξανάβρη το δρόμο που ακολουθούσε μπαίνοντας.

Θαύμα χαρακτηρισ της άφίερωμα της τρομερής Αριάδνης, υπεράνθρωπο δημιούργημα άρχιτεκτονικής ο Λαβύρινθος, κι' άνωτερος απ' τους θεούς εκείνος που τα κατεσκεύασε. Ο Μίνως ήταν ευτυχής για τον συνεργάτην του κι' ή Πασιφάχ έκανε τη σκέψη να μεταχειριστή την άφθαστη τέχνη του, για να πετύχη στον άνιερ και άκατομάστο πόθο της.

Ο σκοπός της να ένωθ ή με τον ταύρον για να εκδικηθ ή τον Μίνωα, είχε θολώσει σε τέτοιο σημείο το άρρωστημένο μυαλό της, ώστε να μην μπορεί να ήσυχάση και να μην κατορθώνη να τ' απομακρύν η απ' τον λογισμόν της.

Κατέφυγε στην τέχνη του Δαιδάλου κι' εκείνος κατεσκεύασε μιá δάμαλι τόσο φυσική ώστε να φαίνεται για ζωντανή. Η Πασιφάη μπήκε στο ξύλινο σώμα της. Ο ταύρος γελούσθηκε και ή βασίλισσα έφερε στον κόσμο ένα φρικτό τέρας, τον Μινώταυρον, που προκαλέσε τρόμο, γιατί έδειχνε ζωντανή προειδοποιήσι των θεών για κάποια καταστροφική επίχειρήση. Έπειδή—έλεαν—ο Μίνως δεν έθυσίασε, όπως έπρεπε, τον περίφημον ταύρον του στον Ποσειδάωνα αλλά κάποιον άλλον, γι' αυτό εκείνος, εις εκδίκησιν, τοίδωσε το τέρας. Ποιός μπορεί ν' αποφύγη τη θείη τιμωρία, όσο δυνατός κι' όσο σοφός κι' άν είναι;

Ο Μίνως έκλεισε τον Μινώταυρον σάν Λαβύρινθον, και τούρριχνε για τροφή ό-

σους κατεδικάζοντο σέ θάνατο, ακόμη δε και τους επικίνδυνους δούλους. Αυτός κατεσπάρασε τα επτά ξέφυγ των Αθηναίων, αυτός απήλλασσε τον ένδοξο άσπλην από τους έχθρούς του.

Η αλήθεια όμως δεν άργησε να γίνει γνωστή. Ο Μίνως έμαθε τον παράδοξο τρόπο της άτιμωσέως του, κι' έκλεισε τον ασύγκριτο τεχνίτη και τον γιό του τον Ίκαρο, που είχε κάνει με την δούλην Ναυκράτην, μέσα στο σοφό κατασκευαστή του, για να μείνη αιώνιος σκλάβος και ισόβιος τιμωρημένος, επειδή έβαλε την θείαν του τέχνην στη διάθεσι του άνιερου έρωτα της έκφυλης γυναίκας του.

Ο Λαβύρινθος όμως δεν μπορούσε να έχη μυστικά για τον κατασκευαστή του, ή Πασιφάη τον έβοήθησε αλλά κι' ο θασιληάς δεν έπέμενε να τον κρατή εκεί, αλλά και του άπηγόρευσε όμως να φύγη από την Κρήτη. Κι' ήταν από τότε ο Δαίδαλος ένας έλευθερος σκλάβος π άντιμετώπιζε όλοένα την δυσαρέσκεια του άτεγκτου, άτιμασμένου κι' αναλογιζότανε διαρκώς ως επικείμενο τον τυραννικό θάνατό του και του άγαπημένου του Ίκαρου.

Ο Μίνως, σκέφθηκε ο Δαίδαλος, μπορεί στην πανίσχυρη δύναμι του να μ' έμποδίση να φύγω δια θάλασσης. Αλλά ποιός δάχη τη δύναμι να μου φράξη τις κτάσεις του ορανού;

Αυτό το άσυλο των αποκλεισμένων ψυχών, ήταν έλευθερο για την υπερέκσμη τέχνη του και θα μπορούσε να το κατακλήση με πραγματικά φτερά, όπως οι άλλοι το άποκτούσαν με την φαντασία τους.

Ένα πουλάκι τέντωνε τα δικά του, ξέφυγε από τα δεσμά της ανάγκης της συντηρήσεώς του, κι' ύψωνότανε στον άέρα, μεγαλοπρεπής περιφρονήτης της γήινης μικρότητος. Γιατί τάχα δεν θα μπορούσε να κάνει ο μεγάλος αυτός, εκείνος που πετύχαιναν τα μικρά φτερωτά;

Κλείσθηκε στο έργαστήριό του, κι' άρχισε να φτιάχνη φτερά γι' αυτόν και το γιό του. Κι' όταν έτοιμάσε το κατασκευασμα που θα του χάριζε την έλευθερία, το δοκίμασε, πετώντας σέ μικρά ύψη, τελειοποιώντας το και διδάσκοντας ταυτόχρονα τον νεαρόν Ίκαρον.

Όταν τοίμασε την χρήσι των τεραστίων φτερών, τα κόλλησε στους ώμους του και τον συνεδούλευσε να παρακολουθή αυτόν στην πτήσι του, κάνοντας τις δικές του κινήσεις κι' ακολουθώντας την διεύθυνσί του.

Απόφευγε—του πρόσθεσε δείχνοντάς του τους άστερισμούς—την Έλικη και τον Βοώτην. Να προχωρήσ η προς τον Ωρίωνα πάντοτε και νάχη ως κατείδυνσι την αλκήν του ξίφους του.

Τό άλλο πρωί, πατέρας και γιός, ξεκίνησαν, πρδ τεσσάρων και πλέον χιλιάδων έτών, να κατακτήσουνε τους αιθέρες, κι' έντρομοι οι άπλοϊκοί τοσπάνηδες στα θυνά κι' οι φαραδες στη θάλασσα, είδανε τις φεγγισόλες εκείνες θεότητες ν' άνυψώνωνται για να νικήσουν τη φύσι.

Ο μεγαλοφυής προκαλεί το θάμβος όταν πετυχαίνει και την ελρυνεία όταν συντηρίεται. Ο Δαίδαλος ήταν ο Προμηθεύς μ' άλλη μορφή. Έκείνος έκλειψε τη φωτιά τ' Ουρανού, αυτός θέλησε να τον άτενση κατά πρόσωπο και υπερχηδόντας δια της μεγαλοφυίας τα άρια πούταζε ή φύσι ως τέρμα της άνθρώπινης διανοίας, ήψώθη στην κατάνκτησι του άπειρου, στην προσπάθεια δηλαδή που θα τον έκανε υπεράνθρωπο ή θα τον συντέριζε.

Ο Δαίδαλος κίνησε τη φύσι, αλλά τιμωρήθηκε. Συντέριψε τα εμπόδια, αλλά και την ψυχή του επειδή παρώχρησε αυ-

τός με το νού του, άλλ' έπροχώρησε ο γιός του με το μεθύσι του ένθουσιασμού. Αυτός ήξερε τον ούρανό και δεν θαμπώθηκε ο Ίκαρος που τον άτένιζε για πρώτη φορά, γοητευμένος απ' τη συγκίνησι του μεγαλείου του, θέλησε να πέση στην πυροφλεγή άγκαλιά του. Η μεγαλοφυία του πατέρα του τον πήγε κοντά σέ φώς να καθή.

Ανέβαινε, ανέβαινε όλοένα μ' έκπληξι και θαυμασμό, με γοητεία και θάμβος, άλλ' ή θερμότης του ήλιου έλυωσε το κερι, την ουσία δηλαδή με την όποιαν ήταν κολλημένα τα φτερά του. Ξεκόλλησαν, έπεσαν κι' ο νεανίας βρέθηκε μετέωρος στο διάστημα.

—Πατέρα! έφώναξε. Πατέρα, που είσαι;

Ο Δαίδαλος γύρισε. Τ' αυτό του πατέρα κι' από τον Αδη ακόμη μπορεί ν' άκούση την πρόσκλησι του παιδιού του. Είδε νάχουν ξεφύγη τα φτερά με τα όποια είχε εφοδιάσει τον γιό του για να ύψωθ ή έως το άπειρον, κι' εκείνον να ξαναφέρνηται προς τη γή άκατάσχετος, κι' άφησε φωνή κατάρας για την μεγαλοφυία του.

Συμμεζεύει τα φτερά του με βαθύ σπαραγμό και κατεβαίνει προς το μέρος όπου φερότανε όρημνικά το παιδί του.

Ο Ίκαρος είχε πέσει κοντά στη νήσο Ίχθυόεσσαν, που από τότε όνομάσθηκε Ίκαρία.

Όταν έφθασε ο Δαίδαλος κάτω, το τολμηρό παιδί του ήταν νεκρό, τα κύματα τον είχαν τιμωρήσει, επειδή θέλησε να περιφρονήση τη δύναμι του, κι' ο άπαρηγόρητος πατέρας τον έθαψε κι' έφυγε θρηνώνας για τον χαμό του, κι' έπηγε στο Καμικόν της Σικελίας, όπου βασίλευε ο Κώκκαλος.

Όταν ο Μίνως πληροφορήθηκε την δραπέτευσι του σοφού αλχημίστου, ώπλισε τα καράβια του κι' έξώρησε προς άνιέρους του, αφήνοντας τη φύλαξι της Κρήτης στον τρομερό ρομπότ, τον χάλκινον έκείνον άνθρωπον, για τον όποιον τόσα έλεγαν και τόσα έπίστευαν εκείνοι που έτολμούσαν να επιδράμουν κατά καιρούς εναντίον της χώρας του τολμηρού θαλασσοπόρου κατακτητή.

Ο μηχανικός άνθρωπος αυτός, έφευγε—έλεγαν—μέσα σέ τεραστία φωτιά, κι' όταν το χάλκινο στήθος του γινότανε κόκκινο, άρπαζε τους ξένους που πλησίαζαν στα κρητικά παράλια και μ' ένα σφίξιμο έπάνω στα φλεγόμενα στέρνα του τους έκαιγε και τους σκότωνε.

Ήσυχος σχετιζόσ με την ασφάλεια της χώρας του ο Μίνως, άφου έμαθε τέλος το καταφύγιο του Δαιδάλου, πήγε στη Σικελία κι' άξίωσε από τον Κώκκαλον την παράδοσί του.

Όταν εκείνος είδε την άτέλειωτη σειρά των άραγμένων Κρητικών καραβιών, και τα πλήθη των μαχητών που τα πλημύριζαν, κατατρόμαξε. "Αν ήρνεϊτο, ή χώρα του θα παρεδίδετο στη σφαγή και πρώτος απ' όλους θάπεφε ο ίδιος. Αλλά τι έπρεπε να κάνει, άφου δεν ήθελε να χαθ ή μιá τέτοια μεγαλοφυία, όπως ήταν ο ένος του;

Τα δύο του κορίτσια, των όποιων ο θαυμασμός προς τον ασύγκριτον τεχνίτην, είχε μεταβληθ ή τώρα σέ έρωτα, δεινώνσαν τον πατέρα τους πως θα πεθαίνανε και τα δύο, την ίδια στιγμή που ο μεγάλος τους φίλος θα σεργάτανε στα κρητικά καράβια.

Πώς λοιπόν θα κατώρθωνε τότε να σωθ ή από την δύσκολη θέσι που βρέθηκε; Βεβαίωσε τον άπειληπτόν φίλον του ότι δεν θα δυστροπούσε να έκτελέσ ή έκείνο που ζήταγε, αλλά και προσπάθησε

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ενώ περπατούσε άργά, άδιάφορος κι' άμέριμος στον έξοχικό δρόμο, την είδε νάρχεται προς το μέρος του. Ήταν ψηλή, χαριτωμένη, κομψή μέσα στο ταρταρούγινο σφρ της. Καθώς την έπλησίασε, την έπρόσεξε καλύτερα. Είχε μαύρα μάτια, ώραίο μελαχροινό πρόσωπο κι' ένα χαμόγελο γλυκό. Του έτεινε το χέρι. Έκείνος της τώσφιξε θερμά και άρχισαν να προχωρούν προς την τεχνητή λίμνη.

—Τι ώραία λιανάκι!, έκαμε εκείνη. —Δεν λείπει ποτέ από την περιοχή του «Αναζωογονητικού Κέντρου». Την έχωμε μόνιμη και διαρκή.

Εκείνη έστάθηκε και τον έκύτταξε έκπληκτη. —Τα ειδικά μηχανήματα του ιδρύματος, έξηγήσε εκείνος χαμογελώντας εκτός του ότι διαλύουν κάθε έννεφο κι' άπομακρύνουν τη βροχή σέ άκτίνα μεγαλύτερη από πενήντα χιλιόμετρα, συγκεντρώνουν και τις ήλιαιές άκτίνες όσο άσθενικές κι' άν είναι, κυρίως γύρω από το ίδρυμα.

Την έκύτταξε για να ιδ ή έντύπωσι της έκαμαν τα λόγια του και έπρόσθεσε, καθώς άρχισαν να βαδίζουν:

—Ο ήλιος βλέπετε, είναι, το κύριο θεραπευτικό μέσον που χρησιμοποιεί το ίδρυμά μας...

Έπεράσαν ένα μικρό πορσελάνινο γεφυράκι, άκουσαν σιωπηλοί το κελάρισμα του νερού, έστάθηκαν κι' άφουγκράσθηκαν την εύχρηστη γαλήνη του πάρκου, που την διέκοπταν μονάχα μακρυνά γέλια παιδιών και κελαιδήματα πουλιών, έθαύμασαν την ρωμαντική τοποθεσία της λίμνης. Μιλούσαν με άπλοότητα για ό,τι έβλεπαν στο δρόμο τους. Κι' έτσι ή συνμιλία τους γλυτρούσε από το ένα σ' άλλο θέμα, έλαφρή και εύκολη δίχως προσπάθειες και δυσκολίες.

Ήταν ή δεύτερη φορά που έβλεπονταν—την πρώτη γνωρίσθηκαν άπό άπόστασι πεντακοσίων χιλιομέτρων μέσω του ταμπλό του τηλεραδιοφώνου—και όμως ένιωσαν τώρα και οι δύο τους πως ήσαν σύμφωνοι σέ όλα, όμοιοι, κάμαμένοι για να συνεχισ-θούν περίφημα στη ζωή.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Τό βράδυ έφευγε άπαλό, όταν πήραν το δρόμο του γυρισμού. Από το έρημικό μονοπάτι που ακολουθούσαν, είδαν το θαυμάσιο πυροτέχνημα του ήλιογέρματος να φεγγιβολά πίσω από τις συστάδες των πελόριων πεύκων. Στάθηκαν λίγο για να το θαυμάσουν και ξεκίνησαν πιο διασπτικοί.

Λίγα λεπτά άργότερα, έφθσαν στην είσοδο του κρυστάλλινου κυλινδρικού ιδρύματος του «Αναζωογονητικού Κέντρου». Ένας μηχανικός άνθρωπος άνοιξε την πόρτα του ύπηρεσιακού άσασερ και σέ λίγα δευτερόλεπτα οι δύο νέοι βρίσκονταν στο κέντρον της άπείραντης σάλας, μέσα στην όποια άκούγονταν ένας έλαφρός μελωδικός ήχος. Στά ένα-γύρω έλαστικά κρεβάτια, έξαπλωμένοι οι θεραπευόμενοι άκουγαν σιωπηλοί.

—Τι εύχρηστη θερμότητα που έχει εδώ μέσα!, ψιθύρισε ή νέα... Μά από που και πώς θερμαίνεται; ρώτησε καθώς έρχινε το δλέμμα της γύρω.

—Κι' εδώ πάλι ο ήλιος μάς βοηθ ή, άπήντησε ο νέος. Έχομε έγκαταστάσεις θερμάνσεως δι' άκτινοβολίας. Έτσι εξασφαλίζεται όμοιόμορφη διανομή θερμοκρασίας κι' επί πλέον τα θερμαντικά σώματα είναι άόρατα και δεν καταλαμβάνουν χρήσιμον χώρο...

—Και ή μουσική που άκούγεται και που τόσο φαίνεται να εύχρηστη τους θεραπευόμενους σας;

—Είναι ή διά βραχέων κυμάτων θερμότητα, που είναι ή μόνη άποτελεσματική εναντίον κάθε είδους κρυστολογήματος.

—Όποτε, έκαμε χαμογελώντας ή νέα, χωρίς φάρμακα και χωρίς κομμιάν έπέμδοσι θεραπεύετε κάθε άσθένεια εδώ μέσα;

—Ναι, κάθε άσθένεια...

—Κι' αυτής εδώ: ρώτησε δειλά ή νέα δείχνοντας την καρδιά της...

—Αυτής, ψιθύρισε εκείνος καθώς χαμογελούσε και την παρέσυρε έξω από τη σάλλα, θά την θεραπεύσω με την έπέμδοσι της δικής μου...

μοθέτην έκείνον, πούλεγαν ότι τοίδινε τους νόμους του κάθε έννά χρόνια ο Έδιος ο Ζεύς: Στη δικαιοσύνη του, ο Δαίδαλος ήταν ο παραβάτης των νόμων κι' έπρεπε να τιμωρηθ ή. Μπορεί κανείς να γονυπετή μπροστά στη μεγαλοφυία, όχι όμως και να της έπιτρέψη να παρνομή. Κι' έπρεπε να παραδώση τον έγκλημάτιαν, άν δεν ήθελε ν' άντιμετωπίση τον θυμόν και την δύναμιν του στρατού και του στόλου του.

Φοβισμένος ο Κώκκαλος, ύποσέθηκε να ύποκύψη, άλλ' οι κόρες του άπεφάσαν να έκτελέσουνε τρομερό σχέδιο. "Αν πετύχαιναν, θά σωζόντανε όλοι. "Αν άπετύχαιναν, δεν θά πάβαιναν περιούστερα από κείνο το όποιον μόνος τους θά έκτελούσαν: Έτσι κι' άλλιώς θά πέθαιναν.

Εσχεδίασαν δηλαδή να δολοφονήσουν τον Μίνωα όταν θά πήγαινε στο λουτρό, κι' ο πατέρας τους άρχισε τις δουλικές του περιποιήσεις στον Κρήτα επιδρομέα, που φιλοξενούσε σ' άνάκτορά του, ήκριθώς για να άποκοιμήση τη δυσπιστία του.

Τα δύο κορίτσια, θελκτικά πλάσματα πούχαν άναστατώσει την καρδιά του φιλήδονου βασιλιά, του πυροπολούσανε την φαντασία με τις ματιές, τα χαμόγελα και τις ύποσχέσεις. Κι' εκείνος, αναβάλλοντας την παραλαβή του Δαιδάλου, για να έραδύνη την άναχώρησί του, καθότανε περιμένοντας την στιγμή που θά γινότανε εύτυχισμένος στις άγκαλιές τους.

Μιά μέρα του έτοιμάσανε το λουτρό. Κλείδωσαν καλά την πόρτα απ' έξω, και διωχέτευσαν σ' αυτό, θρασμένο νερό και πυκνούς άτμούς. Ο Μίνως έήτησε να σπάση την πόρτα, αλλά δεν το κατώρθωσε. Η άσφυξία του παρέλυσε τις δυνάμεις και τούφερε τον θάνατον.

Η τρομερή φοβέρα δεν ύπήρχε πιά. Ο Κώκκαλος έπέδραμε τότε στα πλοία του και τάκαψε. Οι στρατιώτες του σκοτωμένου δεν μπόρεσαν ν' άμυνθούν, άλλ' ούτε να φύγουν. Έθαψαν τον βασιληά τους κι' έκτισαν εκεί μιá πόλι που όνομάσθηκε Μινώα.

Ο λαός, που έθαύμαζε τον Μίνωα για την Ικανότητά του, την έκπολιτιστική δράσι και την δικαιοσύνην του, παραδέχθηκε πως οι θεοί τον έκαναν πρόεδρο του δικαστηρίου που άτελείετο απ' αυτόν και τους δύο άδελφούς του Αϊανόν και τον Ραδάμανθυν—δύο επίσης σοφούς νομοθέτες—κι' έδίκασε σάν Αθή τους ανθρώπους.

Ο Δαίδαλος, δέ, στην μεγάλη διάνοια του όποιου έδινε την άθάνατη έμπνευσι, ή στοργή των δύο εγγενικών κοριτσιών, έξυμολούθησε τα μεγαλουργήματα του που ο έρωτάς των τάκανε να υπερβούνε την τελειότητα...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Copyright by «Θησαυρός» 1939.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τίποτε το μεγάλο δεν κατορθώνεται γρήγορα. Αυτό είναι νόμος της φύσεως. Πα πίν ρς

★ Η άσχημία του σώματος δεν άσχημίζει ποτέ την όμορφη ψυχή, το κάλλος ζωας της ψυχής άνταναικάται έπάνω στο σώμα. Ίψεν

★ Το θάρρος είναι ή άρετή που άγανίζεται κατά της δικαιοσύνης. Διογένης

★ Πολλοί άνθρωποι, τυφλόμεινοι από το πάθος της άπληστίας, αντί να συνάζουν για να ζούν, ζούν μόνο για να συνάζουν. Με λβίν

ΤΑ ΟΥΔΕΤΕΡΑ

Με ένα γράμμα πολύ εύγλωττο και γεμάτο πικρία «Μιά Αναγνώστριά μου ζητεί να πω τη γνώμη μου για μία κατηγορία ανδρών που παρελκύει — όχι γιατί μου διέφυγε! Σ' υνατούμε τόσο συχνά στη ζωή κάτι τέτοια ουδέτερα! — ν' αναφέρω ίσαμε σήμερα.

Πρόκειται για τους τύπους εκείνους που ανάξιοι να δημιουργήσουν κάτι μοναχό τους πλευρίζουν τη γυναίκα, για να τους βοηθήσει σ' αυτό και αφού το επιτύχουν «κακίζουν» γιατί ή απιστολή της γυναίκας αυτής έληξε.

Κατά τη γνώμη μου, η κατηγορία αυτή διατρέχει σε δύο κυρίες είδη: Σ' εκείνους που προμελετημένα ακολουθούν την τακτική του πλευρισμού της γυναίκας με μόνον αντικειμενικό σκοπό την επιτυχία ωριμμένων σχεδίων που θα τους επιτρέψει ν' ανέξουν μερικά εκατομμύρια, και σ' εκείνους που, χωρίς να ενεργήσουν εκ προμελέτης δεν τους έλκει όταν δρουν την γυναίκα που τους πα- ρέχει τα μέσα της ανόδου.

Και οι πρώτοι και οι δεύτεροι, ωστόσο, ε- χουν την ίδια ψυχολογία: «Η διαφορά είναι πως οι δεύτεροι έχουν κάπως «αλτώ» την αντίληψη αυτή στο υποκειμενικό τους, γιατί ναι μεν υπέστησαν την επίδραση μιας τέτοιας αν- τιλήψης, δεν τους εδόθηκε όμως η ευκαιρία να το συζητήσουν καλά με τον εαυτό τους.

Ίσως οι δεύτεροι να είναι οι πιο επικίν- δυνοι, γιατί μπορούν να γίνουν και δυσκόλυ- τερα αντίπαλοι.

Τα «ουδέτερα» αυτά (τί σημασία έχει αν φορούν πανταλόνια, αφού ο χαρακτήρας τους δεν ανήκει σε κανένα φύλο) και «ουδέτερα» για μένα είναι και τα δύο είδη της κατηγο- ρίας αυτής, πλευρίζουν τη γυναίκα είτε υπό το πρόσχημα του κεραυνόδου έρωτας είτε υπό το πρόσχημα της φιλίας της ψυχικής ε- πικοινωνίας που ξέρουν ότι θα καταλήξει κι' αυτή στον έρωτα, αφού η καυμένη η γυναι- κά είναι πάντα τρυφερή και συμπαθητική.

Μ' έχεις αναστατώσει. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα. Σε λατρεύω, χρυσή μου, λένε όταν κεραυνόβουλλοι!

—Πόσο μου χρειάζεται μια ψυχική συντρο- φιά σαν τη δική σου. Ένας άνθρωπος σαν κι' εμένα να με καταλαβαίνει! Κανείς από όσους με περιτριγυρίζουν δεν μπορεί να με νοιώσει λένε όταν ζητούν μόνον... τη φιλία μου.

Εν τω μεταξύ, η πρόσθεσις ή αφαίρεσις ε- πολλοπλασιασμός και η διαίρεσις έχουν γίνει μέσ' στο μυαλό τους, και έχουν κατα- τρέψει τη κέρδη μπουσούν να προκύψουν. Τα κέρδη ή υλικά είναι η θήκη πάντως ε- ίναι κέρδη. «Η έκμεταλλευσις γίνεται. Τι ώ- ρα, αλήθεια, που τα κατάφεραν! Τρίβουν τα μάτια τους.

Τώρα μένει να δουν τί μπορεί να εγεί- ρει. Τελείωσε; «Η πηγή εστερείνε; Δεν έχει να δώσει τίποτ' άλλο; Καίριος να να «λακί- σου»!

Τα παιδιά θαδίζουν τώρα προς νέους δρι- ζοντας. Κάποιο καινούργιο θύμα θα δρεθή ασφαλώς. Αν πίσω τους αφήσουν ένα συν- τριμμό, αυτό δεν έχει σημασία. Αυτό θα έ- λειπε τώρα να σταματήσει τις επιχειρήσεις τους για να σκεφθούν το «συντριμμό»! Αλ- λαστε!

—Δεν πιστεύω να περίμενες τίποτε από μέ- να... Δεν σου υποσχέθηκαν τίποτε.

—Οχι βέ! Μπορεί να μην καθόρισες τα όρια των υποχρεώσεών σου, θλιβερό ουδέτε- ρο! Από τη στιγμή ούτως που υπήλκεις στη ζωή της γυναίκας αυτής κι' εδέχθηκες κα- ολονόητο τρόπο την ένταξή της αν δεν ήσουν ουδέτερο, θάναυος ότι έχεις την ιε- ρή υποχρέωση να μην της συντριψής την ψυ- χή!

Δεν έχει, λοιπόν, σημασία αν υποχρέθηκες ή δν υποχρέθηκες. Πόσες υποσχέσεις δεν τι- ροποιεί! «Η ουσία είναι μία: Για έναν τιμω- άνθρωπο η αντίληψις των υποχρεώσεών του είναι συνυφασμένη με το είναι του.

Τώρα τι πρέπει να κάνει η γυναίκα που είχε την αυχία να γνωρίσει έναν τέτοιο τύ- πο;

Μά... να προσπαθήσει ν' αντιλήψη από τον εαυτό της την αντικειμενική δύναμη που θα την κάνει ν' αγωνιστεί στο μέλλον την ύπαρξη αυτού του ουδέτερου!

«Όσο για την τιμωρία, αγαπητή μου ανα- γνώστριά, κάπου θα την βρή! Κάπου δηλαδή θα σπάσει τα μούτρα του. Μην αμφιβάλλεις διόλου γι' αυτό.

Υπάρχει ο φυσικός αναλλοίωτος, ηθικός νόμος, που όποιος τις συνέπειες δεν μπορεί κοινείς μας ν' αποφύγει.

EYA

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Πρό του πολέμου έλεγαν: «Είνε καλά να μη δοθί ο λόγος στο τηλεόλο». Νά, όμως, που αυτό συνέβη. Ο λόγος εδόθη, μά το τηλεόλο κοιμάζει. Τι συμβαίνει; Γιατί οι τερστικοί εξοπλισμοί των αντιπα- λών δεν έτέθησαν ακόμη σε εύρεία γρήγοι;

Είνε πράγμα ανέλπιστον. Όλοι ενέμι- ζαν: «Τι μόλις θ' αρχίσει ο πόλεμος, θα εμαίνοντο η φωτιά και το σίδερο. Και ε- μως τα καθημερινά συμβάντα του μετώπου εξακολουθούν να είναι πενιχρότερα και α- πό τ' αποτελέσματα μιας ρωμικής δια- σκεδάσεως σε ταξέρια.

Τα υλικά μέσα των εμπόλεμων δέρα- λων. Και συνεχίζεται η μάχη των λόγων, των απειλών και των διαδόσεων. Δηλαδή ο πόλεμος παραμένει στο ήθικον πεδίο. Είνε ένας πόλεμος συναισθημάτων.

Οι μὲν απειλούν επίθεσιν και δὲν τὴν κάνουν. Κρατούν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σ' ἐκνευρισμὸ τοὺς ἀντιπάλους. «Ἦτοι ὁ πε- ριφηρὸς ἐπὶ τοὺς τῶν νεύρων διατρεπ- ὶ τὴν τὴν ἰσχύον του. Οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ ἐντείνουν στὸν ἐχθρὸ στρατὸ τὴν ἀπογοήτευσί η' ἀποδέχονται στὸ να θολώ- σουν τὰ νερά, ὥστε νὰ μὴν ξέρη ὁ στρατιώτης γιὰ τὴν πολεμική. Ἐκνευρισμὸς, λοιπὸν, ἀμφιβολία, διαταγὸς, κλονισμὸς πεποιθήσεων καὶ κάθε ἄλλη ψυχικὴ δοκι- μασία εἶνε τὰ μοντέρνα ὅπλα τοῦ συγχρό- νου πολέμου — ὅπλα ἡθικά.

«Αραγε δὲν θὰ μπορούσε νὰ εγεί- ξει ὁ πόλεμος αὐτὸς τὸν συναισθηματισμὸ; Καθόλου ἀπίστων. Δὲν ἀποκλείεται, δη- λαδὴ αὐριο νὰ ἀκούσαμε, αἰφνης, ὅτι οἱ ἀντιπαλοὶ χρησιμοποιοῦν ἕνα νέο ἡθικὸ ὀ- πλο: Τὴν συγκίνηση.

Θὰ ὁρᾶνται ἕνας καλὸς δραματικὸς

ήθοις μυστρά στο ἐχθρὸ γαράκιμα καὶ θ' ἀρχίσει μὴ σπαρτακτικὴ ἐγείρεται.

—Αγαπῶ! θὰ λήσιν ἐχθροὺς, πρὸ δέκα λεπτῶν ἐρίεσαι μὴ κανονία. Ἡ δ- ποία ἐπέφερε τὸ μοιραῖον τέλος σου τάρω μας. Δὲν ὑπάρχουν σὲ καμμιὰ γλώσσα λέξεις τόσο φορερὲς, γιὰ νὰ σὰς περιγράψω τὴν οὐδερνότητα τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Τὸν πετύχες τὸν καυμένο στὸ στο- μάχι. Τὸν ὥρα ἀκρίβως πού ἐχύνεις τὴν μεσημεριανή σου φασουλὰ. Δὲν τὸν α- φήστε νὰ χανέψη τὸ τελευταῖο του φα- γητοῦ. Ἡ πέψις ἐνέειν ἡμιτέλης γιὰ πάντα.

«Ἡ φωνή τοῦ ἡρώτου θὰ τρέμει. Οἱ φαγνάρει τοῦ ἐχθρικοῦ γαράκιμας θὰ ἀφήνουν καταγής. Ὁ δὲ ὅλος καὶ θὰ ἐγεί- λουν τὰ μαντίλια τὴν γιὰ νὰ ἀκούσιν τὸν δάκρυα τὸν Μερικὸν ἀπ' αὐτοὺς οἱ πρὸ εὐαίσθητοι θὰ ζητοῦν νὰ τιμωροῦν δις... τὸ σφάλμα τους. Καὶ θὰ περνοῦν μόνον τὴν χειροπέδες σὰ χέρια τὰν καὶ θὰ πα- ραδίδωνται στὸν ἀντίπαλο, γιὰ νὰ δικα- σθοῦν ἐνῶπιον ὀρκωτῶν δικαστηρίων.

★

Καποληκτικὰ ἐπίσης ἀποτελέσματα θὰ μποροῦν νὰ ἐπέλθουν σ' ἕνα τέτοιο πόλε- μο καὶ μὴ τὴν μουσική. Ὅπου θ' ἀποτυ- χάνουν τὰ κανόνια καὶ τὰ πολυβόλα θὰ καλοδύναν νὰ τὰ δοῦν πέρα οἱ κιθάρες καὶ τὰ θιολά.

Πῶς λέμε, ὅτι ἕνας καλὸς μουσικὸς κα- τακτῇ τὸ κοινόν; Κατὰ παρόμοιον τρόπο μερικὸι κολλοὶ μουσικοὶ θὰ μποροῦν νὰ κα- τακτήσουν καὶ ἕνα γράμμα. Μία ὥρα κα- καντάς κοντὰ σπὴ γραμμῇ Μαζίνω, κά- ποιο γλυκὸ ὁρῶναι, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ κάνει τὴν σκληρόκαρδη αὐτὴ ὑγύρωσι νὰ παραδοθῇ.

Μὴν τὸ παίρνει γι' ἀστέρι. Ἡ μουσική εἰς ἐπαίσει σπουδαῖο ὄργανο, ἂν ἐρησμοποι- ῇτο στὴν πολεμικὴ ἐπιχειρήσεως. Διότι δὲν πρέπει νὰ ξεχνώμε, ὅτι ἄνθρωποι πού πολλὰκις ἀφήρησαν τὰ στόματά των πρὸς ὅλους, τρέπονται εἰς φυγὴν ὅταν ἡ οἰκο- δέσποινα τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὅποιον ἔχουν προσκληθῇ, πρὸκειται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ.

Θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ὅλου ἀνῶνος μὴ μουσικῇ μάχῃ. Καὶ μὴ- λιστα χωρὶς νὰ πάθῃ κακὸ καὶ οἱ καὶ οἱ μὴ, πού θὰ ἐκαιοποιοῦντο ἴσως θὰ ἦσαν οἱ μουσουργοὶ τῶν ὁπλῶν τὰ ἔργα θὰ ἐ-

ξετελοῦντο κατὰ μίαν ἐπίθεσιν δι' ἄρμυ- νικὸν ἦχον. Θὰ εἶχε ἀναιμακτικὴ καὶ εἰρη- νικὴ μορφή μὴ μάχη με μουσικὰ ὄργανα. Φθάνει νὰ μὴν ἐπαίξονταν σύγχρονα ἑλλη- νικά ταγκά. Διότι τότε θὰ ἐξανέτρισκε ὁ πόλεμος τὸν αἱματόδρεκτον χαρακτήρα του, κοθῶν τὰ περισσότερα τραγούδια μας εἶνε πρὸ αἱματηρὰ καὶ πολύνεκρα ἀπὸ τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Ἀυτικοῦ μετώπου.

★

«Επειτα εἶνε ἡ εὐγένεια, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε ἀσάφως νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς πωτὴς τάξεως ὄπλων. Ξέρете πόσα θὰ ὀ- φείλειτο ἐκεῖνος πού με τὴν ἀνογὴν συμπε- ριφορὰ του θὰ ὑπεκρίνετο πρὸς ἀντίπαλο νὰ τοῦ περρῇ με εὐγένεια; Ἡ σύγκρουσις τῶν δύο στρατῶν θὰ ἦταν θαυμά ἀδρότη- τος καὶ προσηλιας. Οἱ πυροβολαρχίαι, αἰφνης τοῦ ἐνὸς στρατοῦ θὰ ἐτοιμάζονταν νὰ ρίξουν. Μὰ συγχρόνως θὰ ἦσαν ἐτοι- μες καὶ οἱ ἀντίπαλες πυροβολαρχίαι. Το- τε τὸ πρᾶγμα θὰ ἐπέφετε σὲ χαρτωμένο καὶ τρυφερὸ ἀδελφόν εὐγενείας.

—Σὰς παρακαλοῦμε, θὰ ἔλεγαν οἱ μὲν ρίξτε ἑσείς πρώτοι.

—Αὐ, ὅχι! Ὁ ἀπαντοῦσαν οἱ ἀντίπα- λοι. Ἐμεῖς θὰ ρίξωμε ἔπειτα ἀπὸ σὰς.

—Μὰ τί λέτε, καλέ; Δὲν κάνει. Σ κεφθῇ τε ὅτι ἐρίσκεσθε στὰ ἐδάφη μας.

—Λοιπόν;

—Ἐχομε ὑποχρέωσι νὰ σὰς ἀφήσωμε νὰ ρίξετε πρώτοι.

★

Τὸ ἐπιχείρημα θὰ ἦταν ἰσχυρὸ. Οἱ ἄλ- λοι θὰ συγκρίνευαν τελικῶς. Καὶ ἡ κα- νονία θὰ ἐπέφετε «Ἄν ἐγὼ εἶμαι ν' ἀστοχῇ- σθ, θ' ἀρχίσω οἱ αἰτήρησις συγνώμης.

—Ὡ, νὰ μὰς συγχωρήτε, πού δὲν μὰς ἐπιτύγατε!

—Μπᾶ! Δὲν πειρᾶζει.

—Πῶς δὲν πειράζει, ἀδερφέ; Χαλάτε τὰ πυροαγικά σας δωρεάν.

—Μὰ δὲν ἐχάλασε ὁ κόσμος γιὰ μὴ ὀ- ρίδα.

—Αὐ, ὅχι! Δὲν θέλωμε νὰ κάνετε περὶ- τὰ ἔξοδα ἐξ αἰτίας μας. Ἀλλὰ νὰ μὰς εἰδοποιήτε νὰ σὰς δώνωμε καλύτερο στόχο.

★

«Ἐξωφρενισμοί!», θὰ σκεφθῇ ὅσοι εἶ- γατε τὸ κοινόν, νὰ συνεχίσετε τὸ διά- θασμα μέχρις ἐδῶ. Ναι, ἔξωφρενισμοὶ εἶ- ναι ὅλα τὰ παραπάνω. Πῶς ἔχει ἀντί- ροσι; Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἕνα ἐχέ- λυον, ὅτι μποροῦν ὅλ' αὐτὰ νὰ συμβοῦν. Σ τὴν ἐποχὴ μας τὰ περισσότερα πιθανὰ νὰ συμβοῦν εἶνε τὰ ἐξωφρενικὰ καὶ τὰ ἀ- πίθανα.

Θὰ κάμετε ἴσως καὶ μὴν ἄλλη σκέψι: «Ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι θάσσουν στὸ σημεῖο νὰ πολεμοῦν με τόσο ἀνέρο καὶ πολιτισμέ- νον τρόπο θὰ ἔχουν γίνε ἀγγελοὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅποτε δὲν θὰ κάνουν πολέμους. Αὐ- τὸ ἄνω εἶνε ἐσφαλμένο. Διότι ἀς μὴν ἐ- χνοῦμε ὅτι ἡ Ἀγία Γοσφὴ ἀς πρὸς πληροφ- ορεῖ ὅτι οἱ μάχες μετὰ τῶν ἀγγέλων ὀ- πηρῶν οἱ σφοδρότερες ἀπ' ὅσες ἔχει ὁ γ- νῶ ρίσει τὸ Σὺμπαν.

Ἐλπίς λοιπὸν νὰ νλυτώσωμε ἀπὸ τὸν πόλεμο δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ. Διότι κα- λύτερον ἀπὸ τοῦ ἀνγέλου δὲν εἶνε πιθα- νὸν νὰ γίνωμε. Τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ ἐλ- πίζῃ κανεὶς εἶνε νὰ γίνῃ ὁ πόλεμος πρὸς λεπτόν στοῦς τρόπους του, πρὸς τὴν ἴ- σως ἐπιτυχητὴν κάμπτε, ἐὰν ὅσον ἡ ἀνὴρ τοῦ συναισθηματικῶ πολέμου ἐνέινε ὁπό- τε τὰ πολυμυκὰ ἀνακοινωθέντα θὰ τὰ συν- τάσῃ ἡ Μαντινία.

—Συμπούξ—πᾶσι γὰς στὸν δγδοο τοῦ Ἀυτικοῦ πολέμου. Ἀντιπάλων—σαν μερικὲς δέξιδες καὶ ἐσπεμείωσαν με- ρικοὶ νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Ἀδελφῶν κέφι μέχρι πρωτῆς. Διεκρίθησαν κλπ.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΕΡΑΣΤΟΥ...

Ἡ Σουσοῦ ἦταν γυναίκα τι- μα! «Ὅλα κι' ὅλα! Ἡ κηροῦ- σε κανεὶς νὰ τὴν καταγορήσει γιὰ ὅ, τι ἤθελε. Πῶς ἦταν λίγο νευρική — ὅπως ὅλα τὰ θηλυ- κὰ. Πῶς ἦταν λίγο παλαβή — ὅ- πως ὅλα τὰ θηλυκὰ. Πῶς ἦταν λίγο φαντασμένη — ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ, διάβολο! Ἀλλὰ δὲν θὰ θρῖσκταν οὔτε ἕνας ἄν- θρωπος νὰ τῆς βρῇ τίποτε ὅ- σον ἀφορῇ τὴν ἡθική της.

Ἦταν πιστὴ καὶ ἀφοσιωμέ- νη στὸν Παναγιωτάκη καὶ ἂς τὸν κακομεταχειρίζταν ὅσο ἡ- θελε:

—Ανόθε!

—Τί θές μωρή;

—Ἐμαθες τὸ ὄνομά σου, Κλέπο.

Βλέπεις, καὶ ὁ Παναγιωτάκης δὲν ἐ- θύμωνε ἀπὸ τὴς τρυφερῆς αὐ- τῆς προσφωνήσεως τῆς γυναι- κας του, στὴς ὁποῖες ἐδωρῆθη- κε, πλέον, νὰ ἀντιδρῇ. Εἶχε ὅμως ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. ἤ- ξερε ὅτι ἡ Σουσοῦ, εἰς τὸ κε- φάλιον τῆς τιμιότητος, ἦταν ἀδιάλλακτη καὶ οὐδέποτε θὰ ἐσκαπτόταν νὰ ἐπιβουλεύῃ κατὰ ἕνα ὁποιοῦνδήποτε τρό- πον τὴν ἀκεραιότητα τῆς συζυ- γικῆς του τιμῆς.

Ἀλλὰ φρεῦ!...

Τίποτε δὲν εἶναι ἀπόλυτον σ' αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ θῆλη δὲν πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς τυ- φλὴν ἐμπιστοσύνη. Ὅσοι ἡ- ξεραν καλὰ τὴν Σουσοῦ καὶ πρὸ πάντων οἱ γυναῖκες — ἄθλιον γένος! — ἐψιθύριζαν ὅτι ἡ Σουσοῦ ἦταν τιμὴ ἀνωτέρε- ῖα! Μὰ ἄλλα λόγια ὅτι ἡ τι- μιότης τῆς ἀπέργεε ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν νὰ βρῇ ἐραστήν.

—Σουσοῦ, ἐσὶ εἰσαι μὴ κυ- ρία καθὼς πρέπει. Γιατί νὰ μὴν ἔχης ἐραστήν; Ἀστεῖο πρᾶγμα! Ὅλες οἱ κυρίες κα- θὼς πρέπει ἔχουν ἐραστὰς! Ὅμως αὐτὸν καὶρὸ πού ἦσαν ὑπερτέρα στὸ Κολωνάκι τί εἶδαν τὰ μάτια σου; Τὸ θυ- μάσαι! Τότε λοιπὸν τί διατά- ζεις;

Καὶ χωρὶς ἄλλους διαταγ-

μοὺς ἐντύθηκε ὅσο κομψότερα μπορούσε, ἔβαλε τὸ ὠραῖο τῆς ταγεράκι, ἐπῆρε τὸ ὠραῖο τῆς τσαντάκι, ἔβαλε τὸ πρὸ καλὸ τῆς ἄρωμα — μὴ κολώνια τῆς αἰσχίστης ὑποστάθης πού ἀ- γόρασε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Αἰόλου — κι' ἐβῆκε στὸ κυνέγι τῆς ἀ- λεπούς. Ἡ φαντασία τῆς δὲν πῆγαινε πέρα. Μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ κινηματογράφου ἦταν βεβαίᾳ ὅτι θὰ εὑρίσκε ἐ- κείνο πού ζητοῦσε. Καὶ δὲν ἡ- πατήθη καθόλου.

Υπὸ τὸ φῶς ἐνὸς κλεφτοφά- ναρου, ἐνῶ ἐπάνω στὴν ὁθόνη οἱ ἥρωες τοῦ αἰσθηματικῶ ἐρ- γου εἶχαν συμπλέξει τὴ χεῖλη τους κατὰ τρόπον ἀπεριγρά- πτως ομοροποιεῖδη — ἔως πού ἐ- τρεχαν τὰ σάλια τοῦ νοήμονος κοινῶ πού παρακολουθοῦσε — ἡ Σουσοῦ ἔκασσε σὲ μὴ θέσι.

Ἐδῶκε μὲ μεγαλοπρεπῇ καὶ ἀριστοκρατικῇ χειρονομίαν ἕ- να πεννηταράκι στὴν ταξιδέ- τρια καὶ ὑπέταξε ἐστρεφε τὸ βλέμμα ἀνίσυχον στὸν πλαινόν της.

Ἡ θεὰ Τύχη βοηθεῖ ὅλες τὴς γυναῖκες σ' αὐτῆς τὴς περι- στάσεις. Πλάτνῃ καθάταν κύ- ριος καθὼς πρέπει, πού μέσα στὸ ἡμίφως φαίνταν ποζάτος, κομψός, παρὰ τῆς. Ἡ Σουσοῦ ἔβγαλε στεναγμὸν πολυσήμαν- τον καὶ σὲ λιγάκι ἀρχισε τὸ δράμα. Ἦγουν τὸ μὲν πρόσω- πο τὸ κυρίου ἐφαίνονταν ἀπο- ροφημένον ἀπὸ τὰ συμβαίνον- τα ἐπὶ τῆς ὁθόνης, τὸ δὲ χέ- ρι τοῦ ἄρχισε νὰ κἀν ἔρρενε εἰς τὰς γραμμὰς ἀντιστάσεως — ὅπως ἀκριβῶς μὴ περιπό- λος πού βγαίνει νὰ κἀν χροί- σεις — εἰς τὰ προεχωρημένα φυλάκια τῆς γραμμῆς Μαζίνω.

Ἀσφαλῶς τὴν ὥραν ἐκείνην, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ὁθόνης, πολλὰ χέρια θὰ ἔκαναν αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὴς περιπολίας καὶ Κύριος εἶδε μέχρι ποῦ σημεῖ- ον θὰ εἶχαν προχωρήσει εἰς τὴς ἐχθρικές γραμμὰς — τῆς τόσον καλὸδολοῖ! Ἀλλὰ ἡ Σουσοῦ, πού δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ ὑφίσταται τέτοιου εἰδους ἐπι- χειρήσεις αἰσθάνθηκε τὴν τι- μιότητά της νὰ ἐπαναστατῇ.

Υστερα ὅμως ὅταν ἐκαλοσκέ- φθηκε ὅτι τὸ ἴδιον αὐτὸ χέρι θὰ ἀνοίγε ἐν καιρῷ τὸ πορτο- φόλι ἔκανε πῶς δὲν καταλα- βαίνει καὶ ἀφῆσε τὰ πρᾶγματα νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμο τους.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀνιχνευτι- κὴ δράσις τοῦ ἐχθροῦ εἶχε ὀ- λοκληρωθῇ καὶ δὲν ἔμεναν πλε- ον γιὰ τὸ μέλλον παρὰ οἱ με- γάλες ἐπιχειρήσεις. Ἡ Σου- σοῦ ἦταν ἐνθουσιασμένη ὅταν ἔβλεπε γιγαντῶς ἀπορροδῶντον. Τὸ κακοῦργον φῶς διεσκορπί- σε ὅλα τὰ ὠραῖα ὄνειρα. Ὁ καθὼς πρέπει κύριος δὲν ἦ- ταν παρὰ ἕνας ἀέριος καὶ ἀπεχθὴς λέτσος. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ τρομερὴ ἀπογοήτευσις τῆς Σουσοῦς, ἐ- γινε ἀκόμη κατὰ χειρότερον.

Ὁ λέτσος αὐτὸς τῆς ἐρεῖξε μίαν ματιὰ καὶ ὅταν εἶδε εἰς τὸ φῶς ποῖα ἦσαν ἡ κατὰ- κτησις τοῦ σκοτοῦς, ἔκανε ἕνα προσβλητικώτατον μορφασμόν, ὕστερα ἐσπρόχθη με ἀγανά- κτησιν καὶ ἐσπευσε ν' ἀλλάξῃ θέσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Σου- σοῦ, πού δὲν περιέμενε ποτὲ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν, ἀνα- ψῆ κι' ἐκόρωσε, ἐτινάχθηκε ἐ- πάντα καὶ ἐβόισε.

—Παλάνθρωπε!

Κατάπληξις. Ὅλοι οἱ θεα- τὰ ἐσκόπων τὰ κεφάλια κι' ἐκιντοῦσαν, ἐνῶ ὁ λέτσος ἐμ- βρόντητος ἐσκόνηται σ' ἕνα καθίσμα:

—Τί ἔπαθες κυρά μου;

—Κυρά μου νὰ λὲς τὴ μά- να σου, γελοῖε! Σαχλέ! Ἀνά- γωγε! Ὁ φωνάζει τὴν ἀστυνο- μίαν νὰ σὲ πᾶ μῆσα, ἀναιδέ- στατε! Δὲν ντρέπεσαι νὰ περ- ράζεις μὴ κυρία καθὼς πρέ- πει!...

Τότε ὅμως ὁ λέτσος, ἀπὴν- τῆς ἀναιδέστατα, εἰς ἐπὶ κῶνον ὅλου τοῦ κινηματογράφου:

—Ἄντε μωρή χαλκομανία, πού σ' ἐπείραξαν!

—Κυρά μου νὰ λὲς τὴς περι- στάσεις. Πλάτνῃ καθάταν κύ- ριος καθὼς πρέπει, πού μέσα στὸ ἡμίφως φαίνταν ποζάτος, κομψός, παρὰ τῆς. Ἡ Σουσοῦ ἔβγαλε στεναγμὸν πολυσήμαν- τον καὶ σὲ λιγάκι ἀρχισε τὸ δράμα. Ἦγουν τὸ μὲν πρόσω- πο τὸ κυρίου ἐφαίνονταν ἀπο- ροφημένον ἀπὸ τὰ συμβαίνον- τα ἐπὶ τῆς ὁθόνης, τὸ δὲ χέ- ρι τοῦ ἄρχισε νὰ κἀν ἔρρενε εἰς τὰς γραμμὰς ἀντιστάσεως — ὅπως ἀκριβῶς μὴ περιπό- λος πού βγαίνει νὰ κἀν χροί- σεις — εἰς τὰ προεχωρημένα φυλάκια τῆς γραμμῆς Μαζίνω.

Ἀσφαλῶς τὴν ὥραν ἐκείνην, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ὁθόνης, πολλὰ χέρια θὰ ἔκαναν αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὴς περιπολίας καὶ Κύριος εἶδε μέχρι ποῦ σημεῖ- ον θὰ εἶχαν προχωρήσει εἰς τὴς ἐχθρικές γραμμὰς — τῆς τόσον καλὸδολοῖ! Ἀλλὰ ἡ Σουσοῦ, πού δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ ὑφίσταται τέτοιου εἰδους ἐπι- χειρήσεις αἰσθάνθηκε τὴν τι- μιότητά της νὰ ἐπαναστατῇ.

Υστερα ὅμως ὅταν ἐκαλοσκέ- φθηκε ὅτι τὸ ἴδιον αὐτὸ χέρι θὰ ἀνοίγε ἐν καιρῷ τὸ πορτο- φόλι ἔκανε πῶς δὲν καταλα- βαίνει καὶ ἀφῆσε τὰ πρᾶγματα νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμο τους.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀνιχνευτι- κὴ δράσις τοῦ ἐχθροῦ εἶχε ὀ- λοκληρωθῇ καὶ δὲν ἔμεναν πλε- ον γιὰ τὸ μέλλον παρὰ οἱ με- γάλες ἐπιχειρήσεις. Ἡ Σου- σοῦ ἦταν ἐνθουσιασμένη ὅταν ἔβλεπε γιγαντῶς ἀπορροδῶντον. Τὸ κακοῦργον φῶς διεσκορπί- σε ὅλα τὰ ὠραῖα ὄνειρα. Ὁ καθὼς πρέπει κύριος δὲν ἦ- ταν παρὰ ἕνας ἀέριος καὶ ἀπεχθὴς λέτσος. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ τρομερὴ ἀπογοήτευσις τῆς Σουσοῦς, ἐ-

ΠΑΡΑΚΛΗΤΗ?

**Αίσθηματικό άριστουργημα
υπό ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ**

Την είδα λίγο πριν φθάσω στο σπίτι μου. Ήταν λεπτή, ντυμένη σκούρα και κρατούσε μια βαλίτσα. Περιπατούσε σιγά-σιγά, κυττάζοντας τριγύρω, δεξιά κι' αριστερά.

Μόλις έφθασα κοντά της, της έριξα μια ματιά. Τό πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο. Μου φάνηκε πως αυτό προήρχετο από μεγάλη κούραση ή από κάποιαν έσωτερική θλίψη, που την έτάραζε.

Περιπατήσαμε κάμποσο μαζί πλάι-πλάι. Με κύτταζε μερικώς φορέας, στην αρχή λίγο φοβισμένα, μα έπειτα πιά ήσυχα.

Της είπα σιγά:—Θα σάς δυσχερεστούσε να σάς συνοδεύσω; Είναι τόσο άργυά!

—Όχι! Σας εύχαριστώ.

—Δώστε μου έμένα τη βαλίτσα, σάς παρακαλώ.

Με κύτταζε μια στιγμή. Έπειτα μισοχαμογέλασε.

—Φοβάσαστε; τη ρώτησα και χαμογέλασα κι' έγώ.

—Λίγο...

Περιπατήσαμε ακόμα λίγο σιωπηλοί. Ήταν μελαγχολική και είχε τα χείλη κατακόκκινα, το βλέμμα κουρασμένο. Ή βαλίτσα δεν ήταν πολύ βαριά.

—Πάτε ταξίδι;

—Όχι... μα έπρόκειτο.

Αξαφνα στάθηκε, ακούμπησε στον τοίχο κι' έφερε σιγά το χέρι στο πρόσωπο. Προσπάθησε να χαμογέλαση, μα δεν τα κατάφερε... Έπειτα δεν κρατήθηκε.

—Δεν βαστώ πιά, είπε. Τριανταδύο, τριαντατρείς ώρες! Τό στομάχι μου... Α, είναι τρομερό πράγμα, πιστέψτε με.

Της χαμογέλασα.

—Ελάτε, της ψιθύρισα. Έχετε έμπιστοσύνη.

—Εύχαριστώ. Πού; Σπίτι σας;

—Ναί, θα είχε φύγει. Ή πόρτα του σπιτιού ήταν μισάνοιχτη. Κυττάζω. Ή ντουλάπα μου επίσης ανοιχτή.

ναμε να συνέλθω. Είχα μερικά παξιμάδια, μια σοκολάτα. Της τα έπροσφερα.

Έκείνη έτρωγε σιγά-σιγά, απολαμβάνοντας και κλείνοντας κάπου-κάπου τα μάτια. Έκάπνισε κι' ένα σιγαρέττο.

Μου διηγήθηκε την ιστορία της. Είχε μείνει χωρίς δουλειά. Είχε ξεκάνει, ότι είχε και δεν είχε. Φαγώθηκαν και τα τελευταία λεπτά, κι' εκείνο το βράδυ ή σπιτονοικοκυρά της είχε αφήσει τη βαλίτσα στο θυρωρό... Μιζέριας!

Εκύτταζε το δωμάτιό μου με μάτια γεμάτα κούραση... Έπειτα έριξε μια ματιά στα βιβλία μου, που ήταν σκορπισμένα επάνω στο τραπέζι. Στάθηκε και μου είπε χαμηλόφωνα:

—Συγγνώμη...

Ή φωνή της με συγκίνησε. Της χάιδεψα το χέρι. Έπειτα της είπα:

—Πέστε να κοιμηθίτε στο κρεβάτι. Εγώ θα πλαγιάσω δ' αυτή τη φαρδιά πολυθρόνα.

—Μάλιστα! Είναι δικά μου.

—Μα δεν θέλω να...

Τα μάτια της κλείνανε από την κούραση. Γύρισα την πλάτη της πολυθρόνας προς το κρεβάτι.

—Καληνύχτα, είπα.

—Καληνύχτα.

Έπεσε χωρίς να γδυθώ. Την άκουσα πού αναστέναζε. Έπειτα ένοιωσα την αναπνοή της μονότονη, σαν αναπνοή παιδιού. Κοιμότανε. Έσθυσα το φώς. Από το παράθυρο έδεπα ένα κομμάτι του ούρανού, γεμάτο άστρα. Μακριά, ένας μεθυσμένος τραγουδούσε.

Εύπνησα την άλλη μέρα άργά, στις έννρη. Σιωπή στο δωμάτιο.

Κύτταξα στο κρεβάτι. Ήταν άδειο.

—Εφυνε;

Ναί, θα είχε φύγει. Ή πόρτα του σπιτιού ήταν μισάνοιχτη. Κυττάζω. Ή ντουλάπα μου επίσης ανοιχτή.

Ένοιωσα κάποιο χέρι να μου σφίγγει την καρδιά.

Ή αιώνια ιστορία! Μου είχε πάρει μερικά άσπρόρουχα, το γαρίζο μου το κοστούμι, σχεδόν καινούργιο, ένα ζευγάρι παπούτσια... Έπειτα άντελήφθηκαν πώς μου έλειπε το πενιχρό μου θαλάντο με τις πεντακόσιες τελευταίες δραχμές, καθώς και το ρολόί μου, που είχα αφήσει επάνω στο τραπέζι.

Ή αιώνια ιστορία! Είχε παίξει όμως το μέρος της πολλών ώραι! Έχασε, λείει, τη δουλειά της, πεινούσε, ήταν κατακουρασμένη, νύσταζε.

Τί άηδία! Έν τούτοις δεν ένοιωθα κανένα θυμό εναντίον της. Πώς την έλεγαν; Ούτε ήξερα. Αυτή θα ήταν ή δουλειά της και πούδς έφερε πόσους είχε γελήσει ως τώρα με το ίδιο το κόλπο!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες. Θα την περιμένω όλη τη νύχτα... Ψάχνω να βρω τα κλειδιά μου. Στην τσέπη μου βρίσκω ένα χαρτί. Το άνοίγω και διαβάζω:

«Συγχωρείστε με. Δεν σάς ξυπνώ, γιατί κοιμόσαστε βαθιά. Δεν θέλω όμως να καθυστερήσω την φιλοξενία σας. Έπειτα, μπορούσε να με θεωρήσετε σαν μια παρεϊσακτη! Άν όμως όχι... Πούδς έφερε; Πηγαίνω στον σταθμό, στην άθροισα της τρίτης θέσεως και θα περιμένω ως τα μεσάνυχτα, ως πού να με διώξουν! Άν τυχόν... Πάντως, συγχωρείστε με. Άνω».

Τρέχω. Είναι τρώντι εκεί. Δεν μιλάμε. Χαμογελώ. Χαμογελώ. Πήρα τη βαλίτσα. Βγήκαμε. Μου φάνηκαν τα μαλλιά της πιά μαύρα και πιά σγουρά. Τό προσωπάκι της πιά γλωμά. Με φωνή, πού έτρεμε λίγο, της λέω:

—Στό έξής θα με περιμένετε; κάθε βράδυ στο σπίτι, όταν θα γυρίζω κουρασμένος από τη δουλειά.

Ένας έλαφρός ψιθύρος άπήντησε:—Ναί...

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Στό τραπέζι του άστυνόμου θρισκόντανε όλα τα κλεμμένα πράγματά μου, ακόμη και τό χαρτονομίσμα των πεντακοσίων δραχμών.

—Τά άναγνωρίζετε αυτά τα πράγματα;

—Μάλιστα! Είναι δικά μου.

Ο άστυνόμος χαμογέλασε και έπειτα ύπηγόρευσε σ' έναν υπάλληλο, πού καθόταν εμπρός στη γραφομηχανή.

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

Ο γιατρός: Άκούω ένα σφύριγμα εδώ...

Ο πελάτης: Δεν είναι τίποτε, γιατρέ. Είμαι διατητής του ποδοσφαίρου...

«Συνοψίζοντας: Ο έπονομαζόμενος Πέτρος Ρέντης (και έδειξε έναν νέο με χειροπέδες) σήμερον την 9ην πρωινήν, εύρων άνοιχτήν την θύραν, άνήλθεν εις τό τρίτον πάτωμα της ύπ' αριθ. 6 πολυκατοικίας της οδού Ριάλτο και είσήλθεν εις τό διαμέρισμα του κ. Ρέμολη, από τό όποιον άφήρεσε τά ως άνω άντικείμενα. Καθ' ήν ώραν όμως έξήρχετο της οικίας, συνέληφθη από τόν σκοπόν άστυφύλακα».

Βγαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

Ανεβαίνω αστραφτόντας από χαρά. Δεν ήταν λοιπόν εκείνη! Δεν ήταν εκείνη! Μα γιατί έφυγε τότε; Ίσως να γυρίσει.

Ασφαλώς θα ξαναγυρίσει άπόψε, κι' εγώ θα της πώ... Κι' ή καμαρούλα μου θα γεμίση λουλούδια.

Φθάνω σπίτι. Ρωτώ:—Με ζήτησε κανείς;

—Κανείς!

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Έχάθηκε τό μυστικόν των παλιών άλχημιστών; - Ο δεκάλογος της αιωνίας νεότητος.- Τί τροφή άρμόζει στον καθένα.- Πώς δά διατηρήσετε την νεότητά σας

Φαίνεται ότι ή εποχή των άλχημιστών παρήλθε και κανείς δεν θά μπορούσε να πη άν θά ξαναγυρίσει ποτέ. Έκείνο πού είναι βέβαιον είναι ότι μαζί της έχάθηκαν άπειρα μυστικά, μέσα στα όποια ή σημερινή επιστήμη δεν κατώρθωσε να εισχωρήση.

Ένα απ' αυτά ήταν τό έλιξήριο της νεότητος.

Μέσα στα παλιά βιβλία άφθονούν οι θρύλοι και οι ιστορίες γι' αυτό.

Απ' όλες αυτές τις ιστορίες, τό συμπέρασμα πού βγαίνει είναι ότι, άν οι άλχημιστάι δεν είχαν βρη τό μυστικό να παρατείνουν επ' άπειρον τη ζωή του ανθρώπου, είχαν όμως ανακαλύψει τό μέσον γιά να την άνανεώνουν και να την ζωογονούν διαρκώς. Είχαν βρη με άλλα λόγια τό μυστικό της αιωνίας νεότητος.

Ή εποχή μας στέκεται εκθαμβη εμπρός στις άφηγήσεις πού αναφέρονται στο περίφημο αυτό έλιξήριο και τις θαυματουργές ιδιότητές του.

Τό μυστικό του έχάθη, γράφει ο ιατρός Λαντουζέ. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι τά μέσα γιά να φθάσωμε στον ίδιο σκοπό μας λείπουν. Τό μόνο κακό είναι ότι ή εποχή μας, όπως και κάθε εποχή, επιζητεί τά άμεσα αποτελέσματα. Θέλει την άμεση κατάκτηση του πλούτου, της δόξης, της εύτυχίας, της νεότητος. Δεν συγκινείται καθόλου, όταν της λέγουν ότι τά ίδια αυτά αποτελέσματα μπορεί να τά έχη ένας άνθρωπος με μία μεθοδική και συστηματική προσπάθεια. Κι' αυτό γιατί άποστρέφεται πού μόχθο. Και όμως τό μυστικό της πραγματικής εύτυχίας δεν

είναι τίποτε άλλο από τό να κατευθύνωμε τό μόχθο μας προς έναν όρισμένο και πάντοτε τόν ίδιο σκοπό.

Ή κατάκτηση της νεότητος δεν είναι και αυτή τίποτε άλλο από την κατεύθυνση του μόχθου μας προς αυτόν τό σκοπό. Τό αποτέλεσμα έπέρχεται μόνον του κατόπιν και δεν είναι λιγώτερο θαυματουργό από τό άν έπέρχεται άμέσως και αυτόματως.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

Ο ιατρός Λαντουζέ δίδει κατόπιν τόν δεκάλογο της αιωνίας διατηρήσεως της νεότητος, πού είναι ο έξής:

1ον.—Μην κατακλινέσθε ποτέ τό βράδυ, άν δεν πλύνετε προσεκτικά και έπιμελώς τό πρόσωπό σας. Αυτό ισχύει και γιά τούς άνδρες και γιά τις γυναίκες, πού θέλουν να διατηρήσουν την δρασερότητα της έπιδερμίδος των. Οι δεύτερες μπορούν να μεταχειρίζονται, άν θέλουν μερικά καλλυντικά καλής ποιότητος.

2ον.—Βουρτσίστε επί πολλή ώρα τά μαλλιά σας και εκ των κάτω προς τά άνω. Έτσι θά τά έμποδίσετε να πέσουν πρόωγως. Ή φαλακρότης είναι τις πιά πολλές φορές αποτέλεσμα μιας κακής περιποίησης της κόμης.

3ον.—Μερικά λεπτά προτού να πέσετε στο κρεβάτι σας, κάμετε δυό ή τρείς άσκήσεις «μεθοδικής άναπνοής» γιά την όποιαν θά μιλήσωμε πιά κάτω.

4ον.—Πλένετε τά δόντια σας δύο φορές τουλάχιστον την ήμέρα. Βουρτσίξέτε τα προσεκτικά και προς όλες τις διευθύνσεις: άνω, κάτω και στα ενδιάμεσα διαστήματα. Χρησιμοποιείτε κατά προτίμην σκληρή βούρτσά. Δεν βλάπτει σε τίποτε αν ματώνουν τά ούλα.

5ον.—Κάθε πρωί, όταν ξυπνάτε, πίνετε ένα ποτήρι κρύο νερό.

6ον.—Μετά τό λουτρό σας, πού μπορεί να είναι χλιαρό ή θερμό, σύμφωνα με την προτίμησή σας, πρέπει άπαραιτήτως να παίρνετε ένα ψυχρό «ντούς». Εάν δεν διαθέτετε λουτήρα, έξοικονομείστε τά πράγματα όσο καλύτερα μπορείτε, χρησιμοποιώντας εν ανάγκη μία λεκάνη με νερό και ένα σφουγγάρι. Ένα μασάζ μετά τό μπάνιο θά έπαναφέρει την κανονική κυκλοφορία του αίματος μέσα στο σώμα σας.

7ον.—Κάνετε τουλάχιστον ένα τέταρτο της ώρας γυμναστική κάθε πρωί.

8ον.—Τρώγετε άφθονα χόρτα, σαλάτες και φρούτα.

9ον.—Συνήθιστε να κοιμάσθε όκτιώ ώρες την ήμέρα συνεχώς και με άνοικτά

παραθύρα.

10ον.—Προσπαθήστε να παραμένετε πάντοτε ήρεμοι. Ή φθορά των νεύρων επιδρά επί της καλής διατηρήσεως του οργανισμού σας.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσωμε μερικά στοιχεία.

Έξαφνα, τό ζήτημα της άναπνοής. Όλος ο κόσμος, λέγει ο ιατρός Λαντουζέ, άναπνέει άσχημα. Ή πραγματική άναπνοή είναι εκείνη των Ίνδων Γιόγκι, από τούς όποιους βγαίνουν οι μεγαλύτεροι φακίροι και θαυματουργοί. Ή επιστήμη μας, παρ' όλες τις προόδους πού έκαμε, δεν έπρόσθεσε τίποτε στο ζήτημα αυτό.

Άλλά ποιά είναι ή πραγματική άναπνοή; Ο ιατρός Λαντουζέ της δίδει τό όνομα «μεθοδική».

Σε μία συνθησμένη άναπνοή, λέγει, δηλαδή σε μία μη ρυθμική άναπνοή, άναπνέομε κατά μέσον όρον δέκα έπτά φορές στο λεπτό. Άλλά δεν πρέπει να άναπνέομε έτσι. Στη μεθοδική άναπνοή, ο άριθμός των εισπνοών πρέπει να έλαττωθί γιάτι κάθε άναπνευστική κίνησις πρέπει να είναι πιά γεμάτη. Ή έκπνοή πρέπει να βγαίνει άργά από τούς ρώθωνες. Μπορούμε να εκπνέωμε από τό στόμα, αλλά στην περίπτωσι αυτή τό στόμα πρέπει να είναι καλά άνοιγμένο και ή κάτω σιαγών τεντωμένη, όσο αυτό μπορεί να γίνη περισσότερο.

Με αυτή την άναπνοή κατορθώνομε σιγά-σιγά να εύρνώωμε την θωρακική κοιλότητα.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσωμε μερικά στοιχεία.

Έξαφνα, τό ζήτημα της άναπνοής. Όλος ο κόσμος, λέγει ο ιατρός Λαντουζέ, άναπνέει άσχημα. Ή πραγματική άναπνοή είναι εκείνη των Ίνδων Γιόγκι, από τούς όποιους βγαίνουν οι μεγαλύτεροι φακίροι και θαυματουργοί. Ή επιστήμη μας, παρ' όλες τις προόδους πού έκαμε, δεν έπρόσθεσε τίποτε στο ζήτημα αυτό.

Άλλά ποιά είναι ή πραγματική άναπνοή; Ο ιατρός Λαντουζέ της δίδει τό όνομα «μεθοδική».

Σε μία συνθησμένη άναπνοή, λέγει, δηλαδή σε μία μη ρυθμική άναπνοή, άναπνέομε κατά μέσον όρον δέκα έπτά φορές στο λεπτό. Άλλά δεν πρέπει να άναπνέομε έτσι. Στη μεθοδική άναπνοή, ο άριθμός των εισπνοών πρέπει να έλαττωθί γιάτι κάθε άναπνευστική κίνησις πρέπει να είναι πιά γεμάτη. Ή έκπνοή πρέπει να βγαίνει άργά από τούς ρώθωνες. Μπορούμε να εκπνέωμε από τό στόμα, αλλά στην περίπτωσι αυτή τό στόμα πρέπει να είναι καλά άνοιγμένο και ή κάτω σιαγών τεντωμένη, όσο αυτό μπορεί να γίνη περισσότερο.

Με αυτή την άναπνοή κατορθώνομε σιγά-σιγά να εύρνώωμε την θωρακική κοιλότητα.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσωμε μερικά στοιχεία.

Έξαφνα, τό ζήτημα της άναπνοής. Όλος ο κόσμος, λέγει ο ιατρός Λαντουζέ, άναπνέει άσχημα. Ή πραγματική άναπνοή είναι εκείνη των Ίνδων Γιόγκι, από τούς όποιους βγαίνουν οι μεγαλύτεροι φακίροι και θαυματουργοί. Ή επιστήμη μας, παρ' όλες τις προόδους πού έκαμε, δεν έπρόσθεσε τίποτε στο ζήτημα αυτό.

Άλλά ποιά είναι ή πραγματική άναπνοή; Ο ιατρός Λαντουζέ της δίδει τό όνομα «μεθοδική».

Σε μία συνθησμένη άναπνοή, λέγει, δηλαδή σε μία μη ρυθμική άναπνοή, άναπνέομε κατά μέσον όρον δέκα έπτά φορές στο λεπτό. Άλλά δεν πρέπει να άναπνέομε έτσι. Στη μεθοδική άναπνοή, ο άριθμός των εισπνοών πρέπει να έλαττωθί γιάτι κάθε άναπνευστική κίνησις πρέπει να είναι πιά γεμάτη. Ή έκπνοή πρέπει να βγαίνει άργά από τούς ρώθωνες. Μπορούμε να εκπνέωμε από τό στόμα, αλλά στην περίπτωσι αυτή τό στόμα πρέπει να είναι καλά άνοιγμένο και ή κάτω σιαγών τεντωμένη, όσο αυτό μπορεί να γίνη περισσότερο.

Με αυτή την άναπνοή κατορθώνομε σιγά-σιγά να εύρνώωμε την θωρακική κοιλότητα.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσωμε μερικά στοιχεία.

Έξαφνα, τό ζήτημα της άναπνοής. Όλος ο κόσμος, λέγει ο ιατρός Λαντουζέ, άναπνέει άσχημα. Ή πραγματική άναπνοή είναι εκείνη των Ίνδων Γιόγκι, από τούς όποιους βγαίνουν οι μεγαλύτεροι φακίροι και θαυματουργοί. Ή επιστήμη μας, παρ' όλες τις προόδους πού έκαμε, δεν έπρόσθεσε τίποτε στο ζήτημα αυτό.

Άλλά ποιά είναι ή πραγματική άναπνοή; Ο ιατρός Λαντουζέ της δίδει τό όνομα «μεθοδική».

Σε μία συνθησμένη άναπνοή, λέγει, δηλαδή σε μία μη ρυθμική άναπνοή, άναπνέομε κατά μέσον όρον δέκα έπτά φορές στο λεπτό. Άλλά δεν πρέπει να άναπνέομε έτσι. Στη μεθοδική άναπνοή, ο άριθμός των εισπνοών πρέπει να έλαττωθί γιάτι κάθε άναπνευστική κίνησις πρέπει να είναι πιά γεμάτη. Ή έκπνοή πρέπει να βγαίνει άργά από τούς ρώθωνες. Μπορούμε να εκπνέωμε από τό στόμα, αλλά στην περίπτωσι αυτή τό στόμα πρέπει να είναι καλά άνοιγμένο και ή κάτω σιαγών τεντωμένη, όσο αυτό μπορεί να γίνη περισσότερο.

Με αυτή την άναπνοή κατορθώνομε σιγά-σιγά να εύρνώωμε την θωρακική κοιλότητα.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσωμε μερικά στοιχεία.

Έξαφνα, τό ζήτημα της άναπνοής. Όλος ο κόσμος, λέγει ο ιατρός Λαντουζέ, άναπνέει άσχημα. Ή πραγματική άναπνοή είναι εκείνη των Ίνδων Γιόγκι, από τούς όποιους βγαίνουν οι μεγαλύτεροι φακίροι και θαυματουργοί. Ή επιστήμη μας, παρ' όλες τις προόδους πού έκαμε, δεν έπρόσθεσε τίποτε στο ζήτημα αυτό.

Άλλά ποιά είναι ή πραγματική άναπνοή; Ο ιατρός Λαντουζέ της δίδει τό όνομα «μεθοδική».

Σε μία συνθησμένη άναπνοή, λέγει, δηλαδή σε μία μη ρυθμική άναπνοή, άναπνέομε κατά μέσον όρον δέκα έπτά φορές στο λεπτό. Άλλά δεν πρέπει να άναπνέομε έτσι. Στη μεθοδική άναπνοή, ο άριθμός των εισπνοών πρέπει να έλαττωθί γιάτι κάθε άναπνευστική κίνησις πρέπει να είναι πιά γεμάτη. Ή έκπνοή πρέπει να βγαίνει άργά από τούς ρώθωνες. Μπορούμε να εκπνέωμε από τό στόμα, αλλά στην περίπτωσι αυτή τό στόμα πρέπει να είναι καλά άνοιγμένο και ή κάτω σιαγών τεντωμένη, όσο αυτό μπορεί να γίνη περισσότερο.

Ιουδή

Ἡ ἀνέραειν κόρη
τῆς Βεθούλης
ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

19ον

—Επάλαια ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μου, καὶ ἐναντίον τῆς ἀγάπης μου... Ἦθελα νὰ τὴν βγάλω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Γι' αὐτὸ ἐστρεφόμουν ἐναντίον σου. Ἦθελα νὰ προκαλέσω τὴν ὀργή σου καὶ τὴν ἀγανάκτησί σου. Ἦθελα νὰ προκαλέσω τὴν περιφρόνησί σου καὶ γι' αὐτὸ εὐλόγησα αὐτὴ τὴ γελοία ἀγάπη μὲ τὸν... Χάν. Μήπως ἄλλοτε ἤξερα τί ἔκανα; Σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ ἐμισοῦσα συγχρόνως...

—Μὲ ἐμισοῦσες, Ἰουδήθ;
—Ναί! Γιατί εἶχες κάμει σκλάβο τὴν καρδιά μου καὶ ὅμως ἤμουν βεβαία ὅτι δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ κατανικήσω τὴ δική σου...

—Ἀλλὰ τὴν ἔχεις τώρα, ὦραία μου...
—Τώρα πιστεύω στὰ λόγια σου, ἐνῶ πρὶν δὲν ἐπίστευα... Ἔβλεπα τὸν πόθο νὰ σὲ φλογίζῃ καὶ ἤθελα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῶ στὴν ἱκανοποίησι αὐτοῦ τοῦ πόθου σου... Μία ἀκατανίκητη δύναμις μὲ ἐτραβοῦσε κοντά σου... Ἀλλ' ἐγὼ ἐπάλαια διακῶς μὲ τὸν ἐαυτό μου, γιατί δὲν ἤθελα νὰ σοῦ παραδώσω τὸ σῶμα μου, χωρὶς νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ πάρα εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ψυχὴ σου...

—Καὶ εἶσαι βεβαία τώρα, Ἰουδήθ;
—Νομίζω ὅτι ναί, ἀγαπημένε μου. Πιστεύω στὴ διαβεβαίωσί σου... Ἀλλ' ἂν ἤξερες πόσο ἤμουν δυστυχισμένη, πόσο ὑπέφερα καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα... Ἐπέγρασα ἡμέρες ζοφερὲς καὶ νύκτες ἀγρυπνίας, μέσα σὲ ὅποιες πολλές φορές μού ἤρθε ἡ σκέψις νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἀνάκτορο τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ ἔλθω νὰ ρυθῶ στὴν ἀγκαλιά σου...

—ὦ! Ἰουδήθ! Πόσο τὰ λόγια σου μὲ κάνουν εὐτυχισμένον ἀπόψε...
—Ὅθ' οὐ ἐξηγήσῃς καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη, ἐσυνέχισε ἡ Ἰουδήθ.

—Σὲ ἀκούω, ὦραία μου.
—Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ἤρθα ἀπόψε στὴ σκηνή σου, γιατί ἐφοβήθηκα τίς ἀπειλές σου; Ὅχι! Οἱ ἀπειλές σου δὲν μού ἔκαναν καμμία ἐντύπωσι. Ἡ τύχη τῆς Βεθούλης θὰ μὲ ἄφηνε ἀδιάφορη, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐξαγορασθῇ μὲ τὴν ἀτίμωσί μου. Ὅχι, τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ ἔκαμε νὰ ἔλθω ἀπόψε ἐδῶ...

—Ἀλλὰ, δὲν καταλαβαίνω... Ἰουδήθ... ἐτραύλισε ὁ Ὀλοφέρνης.
—Δὲν μαντεύεις, λοιπόν, τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ἤρθα;

—Ὅθ' ἐπρωτιμούσα νὰ τὸν ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου.
—Ἦτοθα γιατί σ' ἀγαπῶ καὶ γιατί μού ἦταν ἀδύνατο νὰ παλαίσω περισσότερες μὲ τὸν ἐαυτό μου...

—Ἐπεισθήμες λοιπόν γιὰ τὴν ἀγάπη μου;
—Ἰσως... Ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὸ δὲν συνέβαινε, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω περισσότερο μακριὰ σου...

—Πόσον εὐτυχισμένος εἶμαι ἀπόψε! Ἐφώνησε ὁ Ὀλοφέρνης. Ἡ χαρὰ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ μου. Ἰουδήθ, εἶσαι ἕνας ἄγγελος...

Καὶ ὁ Ἀσσύριος ἄδειαζε τὸ ἕνα ποτήρι ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σθῶνι μέσα στὸ κρασί τὴν τρομερὴ δύναμι τοῦ κατέκαψε στὸ στήθος του.
Ἐπέγρασε ἔτσι ἀκριεὶς ὥρα.
Ἡ Ἰουδήθ εἶχε πάρει τώρα τὸν ἀσημένιο ἀμφορέα καὶ ἐγέμιζε κάθε τόσο τὸ ποτήρι τοῦ Ὀλοφέρνητος.

—Δὲς μου νὰ πῶ... ἐφώνησε ὁ Ὀλοφέρνης, γιὰ τὸν ὁποῖον τὰ πάντα εἶχαν συγχύσει γύρω. Δὲς μου νὰ πῶ, ὦραία μου!...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔβγαλε πνιγμένη καὶ τὸ στήθος τοῦ ἀνεδοκατέβαινε λαχανιασμένον. Τὸ βλέμμα του περιεφέρετο θολὸ καὶ μισοσβησμένον γύρω.

Καὶ ἔπινε, ἔπινε πάντα, χωρὶς πιά νὰ ἔχῃ συναίσθησι τί ἔκανε ἢ ποῦ βρισκόταν. Ἡ Ἰουδήθ ἤλθε σὲ μὴν στιγμή κοντά του καὶ τοῦ ἐγέμισε τὸ ποτήρι τοῦ μέχρι στεφάνης.

—Τὸ κύπελλο αὐτό, εἶπε, πρέπει νὰ τὸ πῆς στὴν εὐτυχία μας.
Ὁ Ὀλοφέρνης τὸ ἐροῦφθηκε ἀπνευστί.

Καὶ τότε ὤψωσε τὰ χεῖρα του πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰουδήθ καὶ θέλησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ.

Ἀλλὰ τὰ χεῖρα του κατέπεσαν βαρεῖα καὶ ἀδρανῆ καὶ ἔτσι ἡ νέα θῆκη τὸν καιρὸ νὰ τραβηχθῇ ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὰ μάτια τοῦ Ὀλοφέρνητος ἐγεννῶνταν τώρα ἐπάνω σὲ τὴν κόρης τὸν ματιῶν του καὶ ἡ ἀναστροφή του ἐμοίχευε πῶς πολὺ μὲ ῥόγχο.

Τὸ κρασί εἶχε τελειῶς παραλύσει τίς δυνάμεις του.
Θέλησε νὰ πῇ μερικὲς λέξεις ἀκόμη καὶ νὰ ἀπλώσῃ καὶ πάλι τὰ χεῖρα του πρὸς τὴν Ἰουδήθ.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἐβγήκαν παρὰ μερικὸι ἀναρροῖ ἤχοι καὶ τὰ χεῖρα του δὲν ὑπῆρχον σὲ τὴν κατεύθυνσι πού ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ.

Τυφλὸς ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴ μέθη, ἀνέτρεψε μὲ μὴ ἀπότομη κίνησι τὸν ἀμφορέα. Τὸ περιεχόμενό του ἐχύθηκε ὅλο ἐπάνω του.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων ἐκοιμήταν ἐλαφρῶς ἐπάνω σὲ τοὺς πολυτελεῖς τάπητες πού ἔστρωναν τὸ δάπεδο τῆς σκηνῆς.

Ἡ Ἰουδήθ ἔτρεξε καὶ ἔφερε καὶ ἄλλα προσκέφαλα, καὶ ὅποια ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ κάμῃ τὸν ὕπνο του πῶς καθὺ καὶ πῶς ἀναπαυστικόν.

Ἐπειτα ἐκάθισε ἀπέναντί του καὶ ἔβλεπε, ἐνῶ κείνος ἐρρογγόχε πῶς βαρεῖα τώρα.

«Νὰ ὁ ἄνθρωπος, ἐσκεπτόταν, πὺς θερμίζει τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων καὶ σπείρει, ὅπου

διαβῇ, τὴν συμφορά. Ταξιδεύει ἐπάνω στὸν ποταμὸ τοῦ αἵματος πὺς χύνει ἀπλάχνα στὸ πέραςμά του... Εἶναι τόσο τραχὺς στὴν ὄψι του, ὅσο ἄγριος εἶναι στὸν ἔσω του... Πῶς μπορείς ἐσύ, Ὀλοφέρνη, νὰ ἀγαπήσῃς ἀληθινά; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐντιληφθῇς τί σημαίνει ἀγάπη; Ὅθ' ἐμὲ συνέβηλες μέσα στὴν ἀγκαλιά σου, θὰ μού ἀπομυζούσες ὅλο τὸ παρθενικὸ ἀρωμα μου καὶ στὸ τέλος θὰ μὲ ἐπετοῦσες μακριὰ, ὅπως ἕνα σπασμένο ξίφος... Μὲ ἔκαμες δυστυχῆ, ἐσκότωσες τὸν πατέρα μου, ἐθανάτωσες τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ ἐξήγησες νὰ ἀτιμάσῃς τὴ φυλὴ, τὴν πατρίδα μου, ἐμένα τὴν Ἰουδήθ...

Ἀρχισε τότε νὰ πλησιάζῃ μιά-μιά τίς λυχνίες καὶ νὰ τίς σβύνῃ.

Κατόπιν ἐπροχώρησε ἀργὰ ὡς τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς καὶ ἐκύτταξε μὲ προφύλαξι ἔξω.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Οἱ φωτιές τοῦ στρατοπέδου εἶχαν καὶ αὐτὲς σβύσει.

Ἡ γενικὴ κραιπάλη, πὺς εἶχε ἐπιτρέψει ὁ στρατηγός, εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμά της.

Οἱ στρατιῶτες, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν οἰνοποσία καὶ τὰ ὄργια, εἶχαν ἀποκοιμηθῇ. Καὶ αὐτοὶ ἀκούοι οἱ φρουροὶ εἶχαν ξεχάσει τὰ καθήκοντά τους καὶ εἶχαν θυβισθῇ σὲ ὕπνο.

Μία σιωπὴ τάφου εἶχε ἀπλωθῇ σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο, πὺς τὴν διέκοπταν μόνο κάθε τόσο οἱ λαχανιασμένες ἀναπνοὲς τῶν μεθυσμένων πολεμιστῶν.

Ἡ Ἰουδήθ δὲν ἐδίστασε περισσότερε καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή. Εἶχε προσέξει ὅτι εἶχαν ὀδηγήσει τοὺς ἀκολουθοῦς της σὲ μὴν γειτονικὴ σκηνὴ καὶ ἐβάδιζε θαρραλέα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τοὺς εὐρήκε κοιμισμένους ἀνάμεσα σὲ Ἀσσυρίους στρατιώτες.

Ἐνας μόνον ἀγρυπνοῦσε.
Ὁ Ἰωνᾶς.

—Δέσποινά!.. ἐπιθύρισε μὲ σιγανὴ φωνή, μόλις εἶδε τὴν Ἰουδήθ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του.

Ἀλλ' ἦταν ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ μήπως ἦταν καμμία ὀπτασία, πὺς εἶχε δημιουργήσει ἡ ἐξημερμένη φαντασία του;

Καὶ ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ ἀμφιβάλῃ. Ἡ Ἰουδήθ, διασκελλίζοντας τοὺς κοιμισμένους Ἀσσυρίους, ἤρθε κοντά του.

—Ἀκολούθησέ με! εἶπε σιγὰ.
Ἀποτραβήχθηκαν καὶ οἱ δύο μερικὰ βήματα πῶς πέρα.

—Ἀκούσε, Ἰωνᾶ, εἶπε τότε ἡ Ἰουδήθ. Ὅθ' ἐμπνήσῃς ἀμέσως καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους σου, ἀλλὰ μὲ προσοχὴ ὥστε νὰ μὴ σὰς ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ἐπειτα θὰ συγκεντρωθῇτε ὅλοι στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς καὶ θὰ περικυβένετε. Ὅταν μὲ ἰδῇτε νὰ περνῶ ἀπὸ μπροστά σας, θὰ μὲ ἀκολουθήσετε χωρὶς θόρυβο καὶ θὰ μὲ ὑπερασπισθῇτε ἂν παρῇ ἀνάγκη.

Ἡ δέσποινά μας θὰ μᾶς θρῇ πάντα στὴ θέσι μας, ἐτοιμοὺς νὰ χύσωμε τὸ αἷμα μας γι' αὐτήν.

Κατόπιν, ὁ Ἰωνᾶς ἀπομακρύνθηκε, ἐνῶ ἡ Ἰουδήθ ἐπέστρεψε στὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνητος.

Μία μόνη λυχνία ἐφώτιζε τὸ ἐσωτερικόν της.
Ὁ Ἀσσύριος ἐκοιμήταν πάντα βαθεῖα. Ἡ Ἰουδήθ ἤλθε κοντά του καὶ ἐγονάτισε.

Ἐπειτα ἤνωσε τὰ χεῖρα της καί, ἀναδύσασα πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἐψιθύρισε:

«Σὺ ὁ μέγας Θεός, ὁ δίκαιος καὶ ἰσχυρός, γνωρίζεις ἂν ὅτι σκέπτομαι εἶναι εὐλογημένο!..»
Ἰουδήθ!.. ἀντήχησε μὴν βαθεῖα φωνή.

Ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε ξαφνικὰ ἐμπνήσει. «Ἐλα κοντά μου!.. ἐτραύλισε ὁ στρατηγός.

Ἡ Ἰουδήθ ἐπλησίασε μηχανικά.
—Ἐλα ἐδῶ, ὦραία μου! εἶπε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Κάθησε κοντά μου... ἀκόμη πῶς κοντά μου!..

Ἡ Ἰουδήθ ὑπήκουσε.
Μὲ μὴν διαίαι κίνησι, ὁ Ἀσσύριος τὴν ἐτραβήξε ἐπάνω στὸ στήθος του καὶ τὴν ἐφίλησε στὰ χεῖλη.

Ἡ Ἰουδήθ ἐνοιωσε τὰ ὕγρα ἀπὸ τὸ κρασί χεῖλη τοῦ Ἀσσυρίου ἐπάνω στὰ δικὰ της, ἐνῶ μὴν βαρεῖα ὁσμὴ μέθης ἀνεδίδετο ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐνα ῥίγος διέτρεξε ὁλόκληρο τὸ σῶμα της.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

—Τώρα εἶναι ὥρα ὕπνου, ἀπήντησε ἐκείνη.
Ἰουδήθ!.. ἐτραύλισε καὶ πάλι ὁ Ὀλοφέρνης. Ἐφθασε ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας μας!

νὰ σοῦ παραδοθῶ.
—Ἀλλὰ γιατί ἤρθεσαι λοιπόν;
—Γιὰ νὰ ἰδῶ ἕνα κατακτητὴ ὅπως εὐδὸς νὰ βρισκεται ὑπὸ τὴν ἐπὶ τῆς αἰματωμένης καὶ μὴν εἶναι πῶς κύριος τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων του.

—Τολμᾷς νὰ μὲ ὑβρίζῃς, λοιπόν;
—Σοῦ ἀνταποδίδω τίς ὑβρεῖς πὺς ἐξεστόμισες ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον τῆς φυλῆς μου...

—Ἐναντίον μιᾶς φυλῆς δούλων...
—Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ δούλοι!

—Ὅθ' αἰνῶνι ὅμως τώρα καὶ θὰ στηρίξω τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν μου ἐπάνω στὸ κεφάλί σου.

—Τὸ κρασί σὲ παρᾷσκει, στρατηγέ!
—Ὅχι, γιατί θὰ ἐπισφραγίσω τὰ ὅσα λέω, κάνοντας ἐμένα, τὴν ἡγεμονίδα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, παλλακίδα μου. Σοῦ εἶπα προηγουμένως ὅτι θὰ σὲ ὠδηγήσω στὴ Βεθούλη, γιὰ νὰ σὲ ἐγκαταστήσω τοποτηρητὴ τῆς ἐξουσίας μου. Ἀλλὰ τώρα μετέβαλα γνώμη. Ὅθ' ἐμὲ κάμω μόνον παλλακίδα σου. Καὶ ὅταν κορῶς τὸν πόθο μου ἐπάνω στὸ παρθενικὸ σῶμα σου, θὰ σὲ παραδώσω στοὺς στρατιώτες μου.

—Ὅποιος παραδίδει τὸ λόνον του, στρατηγέ, δὲν ἔχει τιμὴν!

—Ἡ τιμὴ βρίσκεται πάντα μὲ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ. Μήπως ἐσύ δὲν μὲ ἐξηπάτησες; Μήπως ἐσύ δὲν ἤλθες ἀπόψε ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ ἐμπαιξῇς; Ποιὸς ἔχει ἂν τὴ στιγμή αὐτὴ οἱ συμπατριῶται σου δὲν ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ στρατοπέδου μου;

—Ἀνάνδρε!

Ἡ λέξις αὐτὴ μετέβαλε σὲ θηρίον τὸν Ἀσσύριον.

Μ' ἕνα πῆδημα εὐρέθηκε κοντὰ στὴν Ἰουδήθ.

Τὸ βλέμμα του ἦταν βλοσυρὸ καὶ ἡ ἐκφρασίς του εἶχε κατὰ τὸ ἄγριο καὶ τὸ ἀπαίσιο.

—Κόρη τῆς Βεθούλης, ἐκραύγασε, ἐφθασε ἡ στιγμή πὺς ὁ Ἀσσύριος θὰ ἀτιμάσῃ στὸ πρόσωπό σου τὴ γενιά καὶ ὁλόκληρὴ τὴ φυλὴ σου! Τίποτε πιά δὲν μπορεί νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφήν! Ὅθ' ἐκλιθεῖς στὸν δόρυ, ὅπως ἡ τελευταία τῶν γυναικῶν!

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ὤρμησε ἐναντίον τῆς Ἰουδήθ.

Ἀλλ' ἡ νέα, μ' ἕνα ἐπιδέξιο κίνημα, διέφυγε τὸν κίνδυνον.

Ἀρχισε τότε ἕνα τρελλὸν τρέξιμο μέσα στὴ σκηνή.

Ὁ Ὀλοφέρνης, τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν μέθη, ἐκινεῖτο ὀλοένα καὶ μὲ περισσότερη δυσκολία. Ἀντιθέτως ἡ Ἰουδήθ κατῳρόθυθα νὰ ξεφεύγῃ πάντα ἀπὸ τὰ χεῖρα του.

Σὲ μὴν στιγμή, ὁ Ἀσσύριος ἐκλονίσθηκε. Ἐκαμε μερικὰ πλάγια βήματα. Ὀλίγη καὶ πάλι νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλ' οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ ἐσωρίασθησαν κατὰ γῆς, ἀφήνοντας μὴν κραυγὴ, πὺς ἐμοίχευε πῶς πολὺ μὲ νικητὴν.

Ἡ Ἰουδήθ ἔκαμε τότε ἕνα θηματισμὸ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Ὀλοφέρνητος κλειστά καὶ ἀκούσε τὴν ἀναπνοὴ πὺς ἔβγαλε βαρεῖα ἀπὸ τὸ στήθος του.

Στὴ μέση του ἐκερμάταν τὸ ἀδάμαντο-κόλλητο ξίφος του.

Ἡ Ἰουδήθ προσήλωσε ἐπάνω του τὸ

βλέμμα της σὰν ὑπνωτισμένη.
Καί, μὲ μὴν γρήγορὴ κίνησι, τὸ ἐγύμνωσε ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ὁ Ὀλοφέρνης δὲν εἶχε τίποτε ἐντιληφθῇ.

«Θεέ μου, ἐπιθύρισε ἡ νέα, στυλῶντας τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐδίστασα γιὰ μὴν στιγμή ἂν ἐπρεπε νὰ ἐκτελέσω τὴν πράξι πὺς εἶχα σχεδιάσει, ὅταν ἐφυγα ἀπὸ τὴ Βεθούλη. Ἀλλὰ τώρα τὰ λόγια τοῦ βαρβάρου αὐτοῦ κατενίκησαν καὶ τοὺς τελευταίους διαταγμούς μου. Καὶ ἂν ἀκούῃ εἶχα τὴν ἀπόφασιν νὰ θυσιάσθω, ἢ θυσιά σου δὲν ὀφειλοῦσε σὲ τίποτε. Γιατὶ ὁ Ἀσσύριος δὲν θὰ ἐτηρούσε τὴν ὑπόσχεσί σου. Ἡ Βεθούλη καὶ ἰσως ὁλόκληρη ἡ Ἰουδαία θὰ ἔπεφτε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του. Θεέ μου, πρέπει λοιπόν νὰ μὴ συντελεσθῇ ἡ καταστροφή. Καὶ δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ ἐκλείψῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν οἱ λαοὶ πὺς ἔπεσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσία του; Βρίσκειαι τώρα στὴ διάθεσί μου. Ἀρκεῖ μὴ μόνη κίνησις γιὰ νὰ ἀπαλλάξω ὁλόκληρὴ τὴν Ἀσία ἀπὸ αὐτὸν τὸν θάρβαρο. Θεέ μου, δώσε μου τὴν δύναμι νὰ τιμωρήσω τὸν αἰμοσύτα Ἀσσύριο καὶ νὰ σώσω τὸν λαόν μου!»

Ἐσπυψε τότε ἐπάνω ἀπὸ τὸν κοιμώμενον Ὀλοφέρνη καὶ μὲ ταχύτητα, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ τὴν ἐνόμιζε κανεὶς ἱκανή, ἐδύσε τὸ ξίφος πὺς ἐκρατοῦσε στὰ χεῖρα της μέσα στὸ λαμπρό του.

Ὅτε κραυγὴ ἀκούσθηκε, οὔτε ῥόγχο, οὔτε στεναγμός.

Τὸ αἷμα ἀνεπήδησε ὀρμητικὸ καὶ ἔβαψε κόκκινα τὰ

Ευδύμα ανέκδοτα τών δικηγόρων μας

Συνεχίζομεν τὰ ανέκδοτα πού μᾶς διηγήθηκε ὁ ἐγκριτος δικηγόρος καὶ πρώην ὑπουργός κ. Νικ. Ἀβραάμ.

ΕΝ ΜΕΘΗ ΔΙΑΤΕΛΩΝ κτλ.

Κάτι χαρακτηριστικό τῆς νοοτροπίας τῶν νεοελλήνων συνέβη πρό ἐτῶν σ' ἕνα χωριό τῆς Ἀττικῆς. Τρεῖς χωρικοί εἶχαν θάλει ἕναν πετεινὸν τραπέζι νὰ διασκεδάσουν. Ἐφαγαν καλά, ἤπιαν, τραγουδῶσαν καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσουν... διεφώνησαν. Καθένας ἤθελε νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὸν λογαριασμὸ διότι ἔτσι τὸ ἤθελε τὸ ρωμέικο φιλότιμο. Ἐπάνω στὴ συζήτησι «ἐγὼ θὰ πληρώσω», ὅχι ἐγὼ θὰ πληρώσω», θγάζει ὁ ἕνας τὸ περίστροφο, μὴ πιστολιά καὶ... ἄνους ὁ Μανώλης, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ κουμπήρος του. Τότε, μὲ τὸν εἶδε νὰ ξεπλώνεται αἰμόφυρτος στὸ δάπεδο, χύμηξε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κι' ἐκλαίει ἀπαρηγόρητα:

—Βρὲ Μανώλη, κουμπάρε, κουμπάρουλι μου...

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὁ φονιάς δικαζόταν στὸ Κακούργιοδικεῖο Ἀθηνῶν. Ὁ δικηγόρος του ὑποστήριξε ὅτι φόνος ἀπὸ... ἀγάπη δὲν εἶναι ἀσυνήθιστοι στὸν ἑλληνικὸ χαρακτήρα, ἀπόδειξις ὅτι ἔχουν τραγουδηθῇ ἀπὸ τὴ μοῦσα τοῦ λαοῦ. Διότι τὸ ἡπειρωτικὸ τραγούδι «ὁ Μενούσης» πού μεθυμένοι σκοτώσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ἐμεθύστος καὶ μετανοιωμένος τὴ μοιρολογούσε, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἔκφρασις τῆς συνθημιμένης ψυχολογίας τῶν Ἑλλήνων.

ΒΑΤΕΡΛΩ... ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Σὲ κάποια δίκη, πού ἦταν συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ὁ κ. Ἀβραάμ, ἔ-

νας μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅταν ἐκλήθη νὰ ἐξετασθῇ, μετεβλήθη αἰφνιδίως σέ... ἀμελλικὸν μάρτυρα κατηγορίας. Ὁ πρόεδρος ἐξεπλάγη.

—Γιατί τὸν ἐφέρατε αὐτόν; ρώτησε τὸν συνήγορο. —Διότι πρό ὀλίγου μᾶς εἶπε ὅτι θὰ κατέθετε τὰ ἀντίθετα.

Ὁ μάρτυς ἀνεγνώρισε ὅτι πράγματι εἶχε δώσει τὴν διαβεβαίωσι αὐτὴ καὶ τότε ὁ κ. Ἀβραάμ ἔθηκε ἐπιχειρήματα μοναδικά:

—Αφοῦ, κύριε πρόεδρε, εἶπε, μὲ τὸν ὀλίγου ἔλεγε νὰ ἐμένα τὰ ἀντίθετα τῶν ὧν λέγει τώρα σὲ σὰς, σημαίνει πὼς εἶναι ψεῦδός της, ἄρα δὲν ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀξιοπistos ἡ μαρτυρία του...

Τὸ ἐπιχείρημα ἔκαμε ἐντύπωση καὶ ἔγινε πρᾶγμα τι δεκτὸν ἀπὸ τὸ δικαστήριο.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ κ. ΑΒΡΑΑΜ

Ὁ κ. Ἀβραάμ εἶναι γνωστόν ὅτι διακρίνεται ὡς ρήτωρ, μεταξύ ἄλλων καὶ διὰ τὴν βροντώδη φωνήν του. Ἐχει μάλιστα νὰ λέγῃ ὅτι τὸ χάρισμα τῆς φωνῆς εἶναι σπουδαιότερον τῶν ῥήτορας, κρινόμενον καὶ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἰδίας ἀπόψεως στὴν Ἑλλάδα, ὅπου σὲ ἀρχαίους χρόνους τόσοι ἐκαλλιεργήθη καὶ ἐξετιμήθη τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ λόγου. Τὸ χάρισμά του αὐτὸ ἐγένινε ἀφορμὴ ἐπεισοδίου εἰς τινὰ δίκην. Ὁ πρόεδρος, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἦταν ἀσθενής καὶ μὲν ἀκούσιμη, φαίνεται ὅτι ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὴν φωνήν τοῦ κ. Ἀβραάμ καὶ τοῦ σὺ νέστησε νὰ μετριάσῃ τὸν τόνον αὐτῆς. Καὶ ὁ ρήτωρ παρετήρησε:

—Κύριε πρόεδρε, ἡ φωνὴ εἶναι ἰδιώμα φυσικόν. Ὁ λοιπὸν μοῦ λέγετε νὰ χαμηλώσω τὴ φωνήν μου εἰς τὴν ὥσαν νὰ σὰς λέγω ἐγὼ νὰ... ὑψώσετε τὴν ἰδικήν σας.

Ὅλοι, καὶ πρῶτος ὁ πρῶτος, ἐγέλασαν μὲ τὸ εὐφολόγημα τοῦ ρήτορος.

ΕΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ἐνας στὸν Πειραιᾶ εἶχε καταγγεῖλει τὴν γυναῖκα του ἐπὶ μοιχείᾳ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία ἦταν, φαίνεται, ἐξυπνότερη ἀπὸ αὐτόν, παρουσίασεν ἕνα ἰδιωτικὸν συμφωνητικὸν πού ἔκαμε καταπληκτικὴν ἐντύπωση. Τὸ συμφωνητικὸν εἶχε συνταχθῇ εἰς διπλοῦν μεταξύ τῶν δύο συζύγων καὶ δι' αὐτοῦ ὁ σύζυγος παρείχεν εἰς τὴν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν νὰ ὄν ἀπατᾷ. Ὁ ὁρωμερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἠρνήθη τὴν ὑπογραφήν του, ἰσχυρίσθη ὅμως ὅτι τὸ συμβόλαιον ἦτο παλαιὸν καὶ εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπαρξίν του ὅταν ἔκανε τὴν μὴνυσιν. Ἐτσι ἠθωώθη ἡ ἀτυχὴς μοιχαλίσ.

Μὴ σερὰ ὥραία ἐπίσης ἀνέκδοτα τῶν δικαστηρίων μᾶς ἀφηγήθη ὁ κ. Γεώργιος Πάπ, ἡ ἀνεξάντλητος αὐτὴ πηγὴ χιουμοριστικοῦ πνεύματος.

ΠΥΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Δικαζόταν πρὸ καιροῦ στὸ πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν μὴ ὑπόθεσις ἀποπλανήσεως. Δικηγόρος τοῦ κατηγορουμένου ἦταν ὁ κ. Πάπ, τῆς δὲ ἀποπλανηθείσης ἑνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους συνήγορους. Ὁ τελευταῖος τὴν ὥρα τῆς ἀγορεύσεώς του, θέλοντας νὰ κάμῃ μεγαλὴν ἐξάρσεις, εἶπε:

—Ἡ νεάνις αὕτη, κύριοι δικασταί, ὑπῆρξε παρθε-

νή... —Πύλῃ τοῦ Ἀδριανοῦ! προσέθεσε ἀπὸ δίπλα ὁ κ. Πάπ, ἐνῶ ὅσοι γύρω ἔκατὰλαβαν τὸ ἀστεῖο του εἶχαν λυθῇ στὰ γέλια.

ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΑ

Σὲ μὴν ὑπόθεσι μοιχείας, ὁ σύζυγος ἔτυχε νὰ λέγεται Περικλῆς καὶ ὁ ἐραστής Θεμιστοκλῆς. Ὁ τελευταῖος καὶ ἀπὸ ἐποψὴν κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἀπὸ ἐποψὴν ὁμορφιάς ἦταν κατὰ τὸν ὅσον τοῦ συζύγου. Ὁ κ. Πάπ δὲν ἐλάμβανε μέρος σ' αὐτὴ τὴ δίκη, ἔτυχε ὅμως νὰ τὴν παρακολουθῇ. Ὁ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀρδία ζώντας τὰ κακὰ τῆς μοιχαλίδος, εἶπε κάποτε:

—Τί τοῦ ἔρθηκε, κύριοι δικασταί, τί τοῦ ἐξήλεψε αὐτονοῦ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ τὸν θεωρήσῃ καλύτερο ἀπὸ τὸν σύζυγόν της;

—Πῶς! τοῦ ἔρθηκε τὴν,

ὁμοιοκαταληξίαν! προσέθεσε ἀπὸ τὴ θέσι του ὁ κ. Πάπ.

ΤΟ ΔΙΣ ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ

Στὸ Κακούργιοδικεῖον Ἀθηνῶν ἔγινε πρὸ ἐτῶν μὴ δίκη ἐπὶ διγαμίᾳ. Ἦταν ἀποδεδειγμένη ἡ πράξις καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἐξησφαλισμένη τὴν καταδίκη. Συνήγορός του ἦταν ὁ κ. Γ. Πάπ. Ἡ δικάσιμος δὲν τοῦ παρείχε ἄσπασμα ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ὁ συνήγορος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἐλαφρυντικὸν τῆς συγχύσεως λόγω θλακείας. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀγορεύσεώς του καὶ ἄρχισε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων τὸν διέκοψε:

—Ἐχετε, εἶπε, καμμίαν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πελάτης σας εἶναι θλάς;

—Δὲν ἔχω χρεῖαν ἄλλων ἀποδείξεων, κύριε πρόεδρε, παρετήρησεν ὁ κ. Πάπ. Αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνυμφεύθη διὰ δευτέραν φοράν ἀποδεικνύει τὴν θλακείαν του...

Περὶ τὸν νὰ σὰς τοῦμε ὅτι τὸ εὐφολόγημα καὶ τὰ γέλια δικαστῶν, ἐνόρκων καὶ ἀκροατηρίου, πού ἐπηκολούθησαν, προεκάλεσαν ἀμέσως μίαν ἀτμοσφαῖραν συμπαθείας γιὰ τὸν κατηγορούμενον ὁ ὁποῖος, περιέργως, ἠθωώθη μὲ τὸ... ἐλαφρυντικὸν τῆς θλακείας!

ΧΑΡΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Ἰδοὺ καὶ ἕνα ὁμορφὸ ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη δίκη Βαμβάτσου—Πράττικα. Συνήγορος τῆς δευτέρας ἦταν ὁ κ. Πάπ. Ἄν θυμάσθῃ, ἡ Σχολὴ κλασσικῶν χορῶν τῆς Κας Πράττικα εἶχε κατηγορηθῇ ὅτι εἶχεν ἀκάλυπτον τὸ γυμναστήριόν της καὶ... δυσπρεστοῦντο οἱ γείτονες ἀπὸ τὰ ἡμίγυμνα σώματα τῶν μαθητριῶν. Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ δικηγόρος τοῦ κ. Βαμβάτσου εἶπε πρὸς τὸ δικαστήριο:

—Ἐὰν ἐξακολουθῇ ἡ κατηγορουμένη νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ γυμνὰ σώματα τῶν μαθητριῶν της, ἐγὼ καὶ ὁ πελάτης μου θὰ βγοῦμε γυμνοὶ στὸν ἐξώστην...

Καὶ ὁ αἰώνιος κ. Πάπ παρεμειδῶν:

—Πρὸς Θεοῦ, εἶπε, μὴ κάνετε τέτοιο πρᾶγμα, διότι ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων θὰ ἔχη ἐκκενωθῇ ὁλόκληρη ἡ συνοικία...

Ι. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Τὸ τελευταῖο ψέμα

Συγκινητικὸ διήγημα τοῦ Ἰταλοῦ Ρ. ΚΑΛΥΝΤΑ

Στὴ Σαγγάη ἔκανε τὸν ἔμπορο, στὸ Κεϊπτάουν ἔγινε χρυσοθήρας, στὸ Τζοχάνεσμπουργκ ἰατρός, μίαν ἀδελφὴν τοῦ ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τὸν ὅσον ν' ἀρπάξῃ τὴν τύχη ἀπὸ τὰ μαλλιά, Ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε, στὴν Εὐρώπῃ, στὴν Κίνα ἢ στὴν Ἀφρική, κυνηγοῦσε πολὺ τὶς γυναῖκες, γλεντώντας τὴ ζωὴ του καὶ τὸν ἔρωτα μὲ μίαν ἑντασί σχεδὸν φρενιτιώδη.

Ἦταν ἰσπανικῆς καταγωγῆς καὶ τὸν ἔλεγαν Πάμπλο Βερτέγκα. Ὁ ραϊότατος στὸ πρόσωπο, εἶχε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθλητικὰ ἐκείνα σώματα πού τὰ ζηλεύουν πάντα οἱ γυναῖκες καὶ ἔμοιαζε μὲ ἀρχαῖον ἡμίθεο.

Πόσες γυναῖκες εἶχε ἀγαπήσει; Ἀπὸ πόσες εἶχε ἀγαπηθῇ; Οὔτε κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε.

Ἡ κατάχρησις τῆς ἡδονῆς, ὅπως

Ὁ Πάμπλο κοιτόταν ἀναίσθητος σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου.

ἄλλωστε ἦταν ἀναπόφευκτο, κατέληξε σὲ τὸν φθέρη τὸν γερὸν ὀργανισμό του. Καὶ κατέρρευσε ἑξαιτίας τῆς 42 τοῦ χρόνου. Ἐρισκόταν στὸ Σάφι τοῦ γαλλικοῦ Μαρκόμου, ὅταν ἔλασε ὁ γάμος τῆς γυναῖκας του: τὰ μέλη τοῦ σώματός του ἀρνήθηκαν νὰ τὸν ὑπακούουν, ἐξεδηλώθη μὴ ἀρχὴ γενικῆς παραλύσεως καὶ ἀνέπνεε μὲ μεγάλη δυσκολία.

Ἐμεινε κάμποσες ὥρες ἀναίσθητος μὲ τὴν πρώτη αὐτῆς κρίσι καὶ ὅταν συνήλθε ἐκπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου, ἄρχισε νὰ μωρμουρίζῃ ἀδιάκοπα ἕνα ὄνομα: «Λευκή... Λευκή...».

Στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἔγινε μὴ βαθεῖα μεταβολὴ μέσα του. Ὁ τυχὸ δῶκτης, ὁ ἄνθρωπος πού περιφρονεῖ σὲ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἔγινε ἑξαιτίας αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ μὲ τὸν αἰσθητικὸν παραπολὺ ἀνθρώπινα. Καὶ ὅλο ἐπρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα: Λευκή!...

Ἦταν τὸ ὄνομα μίαν γυναῖκας πού τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ πού αὐτὸς τὴν ἐξεγέλασε πρῶτα μὲ ὑποσχέσεις, τὴν ἀπάτησε καὶ τέλος τὴν ἐγκατέλειπε ντροπισμένη. Τώρα τὸ παρελθὸν φανερωμένο πάλι μπροστὰ τοῦ μ' ἔνα πικρὸ κύμα τύψεων καὶ μετανοίας. Ἦθελε λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσῃ

τοῦλάχιστον ἕνα ἀπὸ τὰ σφάλματά του.

—Θέλω νὰ μὲ πᾶτε στὴν Ἰσπανία, ἔλεγε. Τηλεγραφήστε τοῦ γιαιτροῦ Μαρτίν Ναρθάεθ, στὴ Βαρκελώνη. Εἶνε φίλος μου. Καταλαβαίνω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ζήσω πολὺ ἰσχυρῶς, ἀλλὰ προτοῦ πεθάνω, θέλω νὰ τὴν ἀποκαταστήσω, νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου, κι' αὐτὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ...

Αφοῦ εἶχε τὸ πορτοφόλι γεμάτο, μπόρεσε νὰ κάμῃ τὸ ταξίδι πού ἠθέλε. Ἀλλὰ στὴν Καζαμπλάνκα ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει. Βρισκόταν πιά στὰ τελευταῖα τοῦ, τὸν κρατοῦσαν μὲ δαυνοῦν καὶ ἐνέσεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ στὴ Βαρκελώνη, ὁ στενὸς τοῦ φίλος Ναρθάεθ ἐμάθαινε ὅλα τὰ καθεκαστα καὶ ἀποφάσισε νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε του ἐπιθυμία. Ἐπῆγε λοιπὸν ἀμέσως ἐπὶ Κάντιζ, ὅπου ἔρθηκε τὴν Λευκὴ Μπαντέλ, τὴν γυναῖκα πού καλοῦσε ὁ ἑτοιμοθάνατος στὴ στερνὴν του ἀγωνία. Ἦταν νέα ἀκόμη καὶ ἀρκετὰ χαριτωμένη. Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψι, ζοῦσε ἀξίω-πρεπῆστα ἀπὸ τὴν ἐργασία της, μ' ἕνα παιδάκι δύο χρονῶν, πού ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ Πάμπλο Βερτέγκα.

Ἐνόμιζε πὼς δνειρεύεται ὅταν παρουσιάστηκε ὁ γιαιτρός καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴν ζητάει ὁ ἄνδρας πού ἀγαποῦσε. Κατὰ χλωμῇ, τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ χαμογελώντας ἀπὸ εὐτυχία, δὲν τολμοῦσε ἀκόμη νὰ τὸ πιστέψῃ:

—Εἶνε ἄρρωστος; Καὶ μὲ θέλει;... Μ' ἐζήτησε;...

Ὅσο μποροῦσε πρὸ γρήγορα ὁ γιαιτρός ἔκαμε τὶς ἀπαιτούμενες διατυπώσεις γιὰ νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἀπαραίτητα πιστοποιητικά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ γινόταν ὁ γάμος τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Πάμπλο. Καὶ μετὰ δύο μέρες ἔφθανε στὴν Καζαμπλάνκα, μὲ τὴν γυναῖκα.

Δυστυχῶς ὁ Πάμπλο Βερτέγκα, ὁ ὥραιος καὶ ρωμαλέος ἐκείνος ἄντρας ἦταν πιά στὰ τελευταῖα τοῦ καὶ τότε ἀναίσθητος σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου. Μὴ ἐνεσις ἡρώνης τοῦ ἐξανόμισσε λίγη ζωὴ: ἐκύτταξε τρυγύρω καὶ φάνηκε πὼς ἀνεγνώρισε

τὸν φίλο του καὶ τὴν γυναῖκα του. Δίπλα τοῦ ἐστεκόταν δύο ἄλλοι γιαιτροὶ καὶ ἕνας ὑπάλληλος τοῦ προξενείου πού θὰ ἐκτελοῦσε χρέη ληξιάρχου γιὰ νὰ τελέσῃ τὸν γάμο τοῦ ἐτοιμοθάνατου. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουνε καιρό. Δὲν μπορούσαν οὔτε νὰ περιμένουν τὸν παπὰ πού εἶχαν καλέσει ἐπείγοντως.

—Δεσποινὶς Λευκὴ Μπαντέλ, θέλετε ὡς σύζυγον τὸν Πάμπλο Βερτέγκα;

Σκύβοντας καταφατικὰ τὸ κεφάλι καὶ μὲ φωνὴ πού μόλις ἰσχυροῦσαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἡ νέα ἀπῆντησε:

—Ναί...

—Πάμπλο Βερτέγκα, θέλεις νὰ πάρῃς ὡς σύζυγον τὴν Λευκὴν Μπαντέλ;

Ἀφοῦ ἔκαμε τὴν τυπικὴν αὐτὴν ἐρώτησι, ὁ ληξιάρχος ἐπερίμενε λίγη ὥρα τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ τοῦ κάκου: ὁ Πάμπλο Βερτέγκα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν καταλάβαινε πιά τί συνέβαινε γύρω του. Τὸ στήθος τοῦ ἀνεβοκατέβαινε μὲ κόπο, στὴ δύσκολη ἀναπνοή.

Ὁ δόκτωρ Μαρτίν Ναρθάεθ ἔσκυψε ἀπάνω του. Ἡ ἀπάντησι τοῦ φίλου τοῦ γινόταν πρὸς τὴν δύσκολη, ὡς πού τέλος ἐσταμάτησε. Τότε ὁ γιαιτρός ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐπιτακτική:

—Ἀκούσατε; Εἶπε «ναί»!

Οἱ παριστάμενοι κυττάχτηκαν μὴ στιγμὴ μὲ ἀπορία. Ὁ Μαρτίν Ναρθάεθ ἐκάρφωσε τὸ ἀποφασιστικὸ του βλέμμα στὸ πρόσωπο τοῦ ληξιάρχου κι' ἐπανέλαβε:

—Ἀκούσα ἐκρινέστατα πού εἶπε τὸ «ναί». Τ' ἀκούσατε κι' ἐσεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ οἱ κύριοι ἀπ' ἐδῶ θὰ τὸ ἀκούσαν ἀσφαλῶς.

Τότε οἱ παριστάμενοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὀδυνηρὴ προσπάθεια, ἀλλὰ μὲ σταθερὴ φωνή, ἀπήντησαν:

—Ναί, τὸ ἀκούσαμε. Ὁ γάμος εἶναι ἐν τάξει.

Ἐαπλωμένος στὸ κρεβάτι ὁ Πάμπλο Βερτέγκα δὲν ἀνίστασε πιά, ἀλλὰ τὰ ψυχρὰ τοῦ χεῖλι εἶχαν ἀνοίξει σ' ἕνα ὑπέροστο, γαλήνιο χαμόγελο. Αὐτὸς πού εἶχε περάσει ὅλη σχεδὸν τὴ ζωὴ του βουτηγμένος στὸ ψέμα, ἐπανώρθωσε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σφάλματά του χάρις σ' ἕνα ψέμα.

Ρ. ΚΑΛΥΝΤΑ

ΔΡ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΛΑΓΟΣ ΛΩΠΟΥΤΗΣ

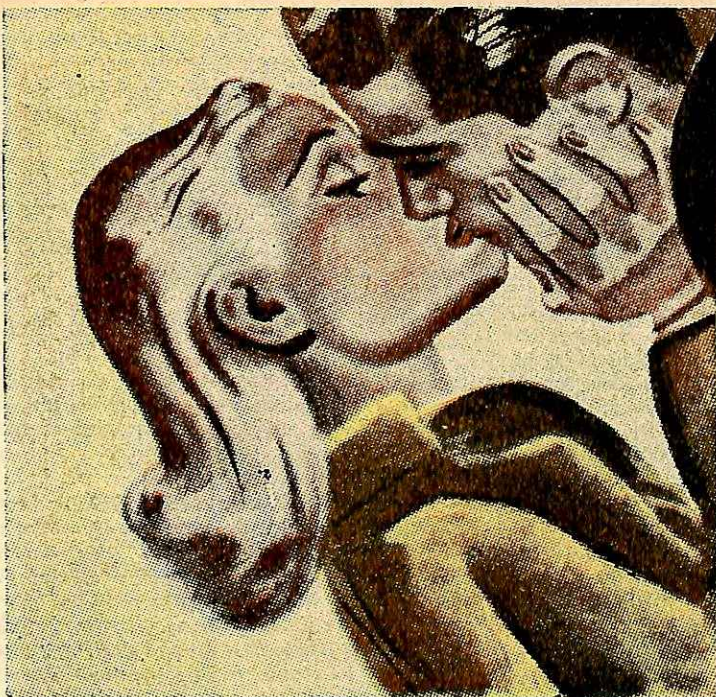
Εὐς τώρα ἐγνωρίζαμε ὅτι ἀπὸ τὰ πτερωτὰ ζωὰ μόνον ἡ κίτσα ἔχει τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ κλέβῃ καὶ θὰ γνωρίζετε ἴσως τὸ μελὸδραμα τοῦ Ροσσίνι πού ἔχει ὡς τίτλον: «Ἡ κλέπτρια κίτσα». Τελευταῖως ὅμως ἐξηκριβώθη ὅτι καὶ οἱ πελαργοὶ κλέβουν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀρκετὰ περίεργον.

Μία μέρα τῆς περασμένης ἐβδομάδος, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἰρσσίας, μὴ γυναῖκα εἶδε ἕναν πελαργὸν νὰ δαίνοι ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ τοῦ σπιτί κρατῶντας στὸ ράμφος του ἕνα ἀνδρικό ποικύμιον. Ἀμέσως εἰδοποίησε τὴν γειτονιάς της καὶ σὲ λίγο κατάρωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν σφαλῆν τοῦ πελαργοῦ. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίαν τοῦ ὅταν ἔβρκαν ἐκεῖ ἕνα ἄλλο ἀνδρικό ποικύμιον, ἕνα γυναικίον, ἑπτὰ παιδικὰ, πέντε μαντήλια καὶ τρεῖς πετσέτες τοῦ προσώπου!

Τὸ «ΒΑΛΣΑΜΟ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ»

Τὸ «βάλσαμο τοῦ Περου» γιὰ ὅσους δὲν τὸ ξέρουν, εἶναι ἕνα πικρὸν οὐστὸ, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ῥητινώδη καὶ αἰθέρια ἔλαια. Τὸ κύριο συστατικὸν τοῦ ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα δέντρο πού φύεται μονάχα στὸ Σάν Σαλβαδόρ τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐξαγωγή γινόταν συνήθως ἀπὸ τὸ Περου, ἔπρεπε τὸ ὄνομα «βάλσαμο τοῦ Περου».

Στὴν φαρμακευτικὴ αὐτὸ τὸ βάλσαμο χρησιμοποιοῦνται πρὸ πάντων γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς φώρας, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν φάρμακο. Γιὰ ὅσους ὅμως ὑπερφορῶνται τὸν χειμῶνα ἀπὸ χιονίστρες, μὴ ἀλοιφὴ πού κατασκευάζεται μὲ βάσιν αὐτὸ τὸ βάλσαμο θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς μεγάλην ἀνακούφισιν.

ΥΠΑΡΧΕΙ «ΑΓΝΟΣ» ΕΡΩΣ;

Τά όρια μεταξύ φιλίας και αγάπης.- Οι τρεις σταθμοί.- Ο μηχανισμός του έρωτος.- Τό φλέρντ αποτελεί έρωτικό άμάρτημα;

Υπάρχει άρα γε μία διάκριση μεταξύ της φιλίας και της αγάπης; Πού τελειώνει η μία και από πού αρχίζει η άλλη; Πόσοι έρωτες δεν άρχισαν από μιά «άγνη φιλία» και πόσοι άλλοι, έπειτα από πολλές περιπέτειες, δεν εξαναγκάστηκαν σ' αυτή;

Αλλ' υπάρχει λοιπόν «άγνη» φιλία μεταξύ δύο ανθρώπων, που ανήκουν σε διαφορετικό φύλο; Πόσοι νέοι και πόσες νέες δεν εξαπατώνται από τη λέξη αυτή, πίσω από την όποιαν κρύβουν την πραγματική συμπάθεια που αισθάνονται προς ένα πρόσωπο και που δεν άρχει να μεταβληθεί σε ένα φλο γερό πάθος, σε μία άκατανίκητη έλξη, σε μιά υπέροχη αγάπη;

Ο ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η φιλία φαίνεται πραγματικά ότι είναι ο προθάλαμος της αγάπης. Είναι ο πρώτος της σταθμός, το δειλό και αδέξιο σκίρτημα της ψυχής, που ζητάει τρομαγμένη και διστακτική να βρει το δρόμο της. Όταν θα τον βρει, θα έχει περάσει πιά στο δεύτερο σταθμό της αγάπης, την επιθυμία. Η πραγματική αγάπη αρχίζει από εκεί και πέρα.

Και ο «άγνος έρωτος», η άδολη συγγένεια δύο ψυχών, που αναζητούνται και έλκονται αμοιβαίως; Δεν υπάρχει λοιπόν «άγνος έρωτος»; Φαίνεται ότι όχι. Γιατί ο «άγνος έρωτος» δεν είναι παρά μιά απάτη, όπως απάτη είναι και η «άγνη φιλία», από την όποιαν αρχίζουν οι περισσότεροι έρωτες.

Ένας νέος ή μιά νέα, που έλκεται προς ένα πρόσωπο του ίδιου φύλου, αισθάνεται την

ανάγκη να ξεγελήσει πριν από όλα τον εαυτό του. Δεν είναι οι κοινωνικές προλήψεις που τον σπρώχνουν σ' αυτό, αλλά το ένστικτό του, που θέλει να προστατεύσει την ελευθερία και την ανεξαρτησία του. Θέλει τότε να βρει μιά δικαιολογία. Και ποιά καλύτερη δικαιολογία υπάρχει από την «άγνη φιλία» ή τον «άγνο έρωτα»;

Πρώτα - πρώτα, ο έρωτος δεν είναι φιλία. Είναι κάτι πολύ περισσότερο και έντελως διαφορετικό από αυτή, μολονότι η φιλία υπάρχει πάντοτε στη βάση του. Και δεύτερον δεν υπάρχει έρωτος χωρίς επιθυμία. Τα δύο αυτά πράγματα δεν διαφέρουν ουσιαστικά το ένα από το άλλο. Είναι, για την ακρίβεια, δύο διαφορετικές εκδηλώσεις του ίδιου πράγματος.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως κάθε επιθυμία είναι και έρωτος. Κάθε άλλο μάλιστα. Η επιθυμία είναι τις περισσότερες φορές μιά στιγμιαία έλξη, ενώ ο έρωτος είναι μιά διαρκής και πραγματική κατάσταση.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΑ ΨΥΧΩΝ

Αλλ' άς δούμε τον μηχανισμό του έρωτος, όπως τον αναλύει ένας από τους μεγαλύτερους συγχρόνους φιλοσόφους.

Στην αρχή κάθε έρωτος υπάρχει ένα απαλό και γοητευτικό ψιθύρισμα ψυχών. Μπορούμε να το δώσουμε όποιο όνομα θέλουμε, της φιλίας ή έλξης, ενώ ο έρωτος είναι μιά διαρκής και πραγματική κατάσταση. Ίσως είναι εκείνο που οι Άγγλοι απέκλεισαν φλέρντ. Στην ουσία, είναι μιά δοκιμαστική περίοδος. Είναι για τον άνδρα πρόκειται,

είτε για την γυναίκα, είτε για την πρώτη τους έρωτα, είτε για τον εικοστό, αισθάνονται όλοι τότε μιά άκατανίκητη έλξη να τους τραβεί έξω από τον κύκλο της ζωής τους. Κάθε δόγμα που κάνουν προς τα εμπρός ακολουθείται πάντα από ένα βήμα προς τα πίσω. Το ένστικτό τους άσυνείδητα μελετά το πρόσωπο του έτέρου φύλου, που το βλέπει διαδοχικά ως φίλο και ως αντίπαλο. Δεν τολμάει όμως να έλθει κατ' ευθείαν επάνω του, είτε για να το αγκαλιάσει είτε για να το συντρίψει, όπως θα έκανε για έναν εχθρό. Και λοξοδρομεί.

Εφευρίσκει τότε φραίες φράσεις, γοητευτικά χαμόγελα, κινήσεις γεμάτες αρμονία και χάρι. Κάνει ποιήματα και συνθέτει μουσικά κομμάτια. Όνειροποιεί φανταστικές περιπέτειες, μέσα στις όποιες ο αγαπημένος ή η αγαπημένη παίζουν τον πρωτεύοντα ρόλο, αισθάνεται την επιθυμία να τον βλέπει διαρκώς και όταν τον συναντά τον αποφεύγει, θέλει να του πη χίλια πράγματα και όταν έρχεται μπροστά του, νοιώθει ένα σφίξιμο στο λαιμό, κατεβάζει τα μάτια και κοιμίζει από ντροπή.

Όλη αυτή η περίοδος είναι μιά πάλη εναντίον του εαυτού μας. Αλλ' όλοι εκείνοι και εκείνες που την εδοκίμασαν ξερον πόσο μεγάλη είναι η γοητεία της. Και ίσως είναι η ευτυχέστερη στιγμή από όλη την έρωτική σχέση μεταξύ δύο ανθρώπων.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ;

Όστόσο, το τονίζουμε και πάλι, δεν υπάρχει άκομη αγάπη. Αυτή θα έλθει μαζί με την επιθυμία.

Αλλά τί είναι η επιθυμία; Η επιθυμία είναι η νίκης επί του εαυτού μας. Κάθε άνθρωπος είναι μιά οντότης ξεχωριστή. Το ένστικτό του τον σπρώχνει στη διατήρησι αυτής της οντότητας. Κάθε ξένη επαφή τον πειράζει και τον δυσαρεστεί. Γι' αυτό άρνείται όσο μπορεί περισσότερο. Στο τέλος υποκύπτει. Δεν κάνει τίποτε άλλο από το να υποτάσσεται στον άδυσωπτο νόμο της ζωής. Η ζωή θέλει να διατηρηθεί και για να επιτύχει, το μόνο μέσον που έχει στα χέρια της είναι να ελέγξει δύο ανθρώπους διαφορετικού φύλου, τον ένα στην αγκαλιά του άλλου.

Όταν το κατορθώσει, όλοι μένουν ευχαριστημένοι. Και η ζωή που επέτυχε το σκοπό της και εκείνοι που έχρησιμοποιήσε ως όργανα για την επιτυχία του.

Τό άρχικό ειδήλλιο αρχίζει τότε να γίνεται πραγματικό. Ζωντανεύει. Παίρνει μιά χαριτωμένη αγριότητα, γίνεται καίτι το διάπυρο και το ναυστικό. Τό άθωο άγγιγμα δεν κάνει πιά τα χέρια να τρέμουν και να άποτραβιούνται στη στιγμή με τρόμο. Οι έ-

ρασται έπιζητούν τώρα αυτή την επαφή. Την θέλουν ολοκληρωτική, αιώνια και άκατάλυτη. Η φωτιά πυρπολεί τα στήθη τους και κάθε τους λέξις, κάθε τους κίνησις, είναι σαν μιά γλώσσα φωτιάς που σπγαίνει από τον έναν στον άλλον. Οι φωτιές αυτές θέλουν να σμίξουν, να γίνουν μία, που να ύψωθή πελώρια, ως τον ουρανό, επάνω από ανθρώπους και πράγματα, για να γίνει ένα με το άπειρο, για να συναντήσει το ζενίθ των κόσμων στο έκσφενδονισμό της.

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ποιός θα μπορούσε να περιγράψει τη φάσι αυτή του έρωτος; Είναι τότε άνάμικτος με ένα αίσθημα κακίας και μίσους, που την προκαλεί ο φλογερός πόθος. Ο έρωτής θέλει να συνθλίψει την αγαπημένη του μέσα στην αγκαλιά του και εκείνη γέρνει σαν καλαμί που δέρνεται από τον άνεμο, πρόθυμη να δεχθή τα πάντα, γιατί μέσα στην ψυχή της οι έννοιες της ζωής και του θανάτου έχουν γίνει πιά το ίδιο πράγμα. Δεν βλέπει τίποτε άλλο εκτός από την αγάπη της. Κοινωνικές προλήψεις, φόβοι, δισταγμοί, άμφιβολίες, δεν υπάρχουν γι' αυτήν. Είναι μιά λύρα, που οι χορδές της έχουν τόσο πολύ τεντωθή, ώστε κινδυνεύουν να σπάσουν και στο ελάχιστο άγγιγμα. Αλλά το άγγιγμα αυτό πρέπει να προέλθει από τα χέρια του αγαπημένου...

Η αγάπη, όταν μπαίνει στο τρίτο και τελευταίο στάδιό της, είναι η άποκορύφωσις του αίσθήματος και του πόθου. Στα δύο προηγούμενα στάδια επήγγαιαν το καθένα χωριστά. Τώρα συμβαδίζουν αγκαλιασμένα.

Οι έρασται κατέκτησαν πιά την ευτυχία τους. Τό όνειρό τους έγινε μιά άπτη, ζωντανή και χαρούμενη πραγματικότητα. Γύρω από την ένωσι τους, άπλώνεται ένας πέπλος άγνότητας και ο ουρανός εύλογει την περίπτωξί τους...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΛΕΡΤ;

Ένα τελευταίο ζήτημα: Τό φλέρντ αποτελεί έρωτικό άμάρτημα; Είναι λογικό να φέρνουμε τύψεις στην ψυχή μας, όταν συναντήσουμε τον πραγματικό έρωτα;

Και ναι, και όχι. Όχι, όταν είναι αυθόρμητο και φυσικό, όταν με άλλα λόγια γίνεται άσυνείδητα, σαν μιά έκδηλωσις φυσικής ανάγκης, χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Ναι, όταν γίνεται από σκοπό. Μιά νέα ή ένας νέος, που φλερτάρει με προθέσεις, «αμαρτάνει» έμπρός στον μεγάλο έρωτα της ζωής του. Παύει με άλλα λόγια να είναι έρωτικός «άγνος».

Δ. ΣΤΑΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

που λατρεύουν τον ΣΑΤΑΝΑ!

Δόγματα και οργανώσεις σ' όλη την Εύρωπη.- Ο Λαντντρί δεν έσκότωνε τα θύματά του.- Πού όφειλονται οι ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΙ

Μιά έρευνα που έκαναν τελευταία δύο Γάλλοι δημοσιογράφοι έφερε εις φώς καταπληκτικά πράγματα για την εξέλιξη στις χώρες της δύσεως, όρισμένων θρησκευτικών δογμάτων, που στηρίζονται επάνω στη λατρεία του Σατανά.

Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι θεσάωνουν ότι η δαιμονολατρεία στην Εύρωπη έχει δύο σημαντικώτατους κλάδους. Ο ένας είναι το Τσαρλεσταουν, που η κεντρική του έδρα βρίσκεται στην Άμερική και ο άλλος το Άγιου Μερύ, που είναι θελγικής προελεύσεως. Και οι δύο έχουν τους ναούς των στο Παρίσι. Ο ένας έρρεται στο προάστειο του Άγιου Αντωνίου και ο άλλος στο διαμέρισμα, σε ένα σπίτι άπέναντι άκριβώς από το Δημαρχείον.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΒΩΝΤΟΥ

Ένα τρίτο δόγμα είναι άκομη των λεγομένων Βωντού, που έχει την έδρα του σε ένα παλιό έρειπωμένο πύργο στο δάσος του Κλομπέρ.

Οι Βωντού αυτοί είναι οι τρομερότεροι από όλους. Δεν δισταζουν να φθάσουν έως το έγκλημα.

Πατριάρχης των είναι ο κόμης Όγορ ντε Γαλλεμόν, μιά μυστηριώδης φυσιογνωμία, για τον όποιον οι όπαδοί του πιστεύουν ότι έχει υπερφυσικές ιδιότητες.

Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι άποκαλύπτουν ότι και ο περίφημος Λαντντρί ήταν ένας Βωντού.

Είναι πλάνη, υποστηρίζουν, ότι ο τρομερός αυτός Κυανωπάγων έσκότωνε τα θύματά του. Άλλωστε, κανένας από αυτά δεν λάνευρέθη ούτε το ελάχιστον ίχνος. Τό δικαστήριο τον κατεδίκασε χωρίς άποδείξεις. Για τον άπλούστατο λόγο ότι δεν ύπηρχαν.

Αλλά δεν ήταν λοιπόν έγκληματίς ο Λαντντρί;

Πως όχι! Με μόνη τη διαφορά ότι δεν άφαιρούσε τη ζωή των θυμάτων του. Έκείνο που έκανε είναι ότι τους άφαιρούσε τη συνείδησι, την προσωπικότητά των. Τα έκανε να ξεχούν τι ύπηρξαν και τους έδινε ένα άλλο έγώ.

Γιατί, κατά τους Γάλλους δημοσιογράφους, ο Λαντντρί ήταν ένας τρομερός όπνωτιστής. Υπνώτιζε τα θύματά του, τα παρέσυρε μέσα στο άντρο του, τα άπεγύμνωνε από ό,τι πολύτιμο είχαν και κατόπιν τα άφηνε ελεύθερα να φύγουν.

Αλλ' ότα πρηναν ήσαν αλλοι ανθρωποι. Δε έθυμόταν τίποτε από το παρελθόν. Είχαν άποκτήσει μιά καινούργια προσωπικότητα.

Ετσι, τα θύματά του Λαντντρί πρέπει να περιφέρονται άκομη μέσα στη ζωή, θλιβερές ύπαρξεις, για τις όποιες κάθε σύνδεσμός με το παρελθόν έχει όριστικά κοπή.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΙ

Μιά άλλη σημαντική άποκάλυψις είναι η έξης:

Σε μόνον το Παρίσι, λένε οι Γάλλοι δημοσιογράφοι, συμβαίνουν κάθε χρόνο 400 τουλάχιστον εξαφανίσεις άτόμων. Κανείς δεν βρίσκει ποτέ τα ίχνη τους. Είναι σαν να άνοιξε η γη και να κατέπιε άσφινικά τους ανθρώπους αυτούς, που ανήκουν σε όλες τις ηλικίες και σε όλες τις κοινωνικές τάξεις.

Οι εξαφανίσεις αυτές, υποστηρίζουν οι Γάλλοι δημοσιογράφοι, είναι έργο των τρομερών Βωντού.

Τό άντρον τους στο Παρίσι βρίσκεται στην όδόν Γκαρνατιέρ. Όταν η άστυνομία έκανε έρευνα μέσα σ' αυτό, άνεκάλυψε διάφορα μαγικά σύμβολα και μικρά άγαλμάτια από κερί διαφόρων προσώπων, των όποιων η ταυτότης δεν κατορθώθη να εξακριβωθεί.

Φαίνεται ότι τα άγαλμάτια αυτά άντιπροσωπεύουν ανθρώπους, που είχαν όρισθή ως θύματα των Βωντού. Κατά την θεωρία των δαιμονολατρών, κάθε τί που γίνεται επάνω σ' ένα κέρινο άγαλμάτιο, που παριστά ένα άρισμένο πρόσωπο, ξεσπά επάνω σ' αυτό, γιατί μεταξύ της παραστάσεως και του πρωτοτύπου δημιουργείται μιά μυστηριώδης σχέση, ένα είδος μαγνητικής έπικοινωνίας.

Μόνον σε μιά περίπτωση κατορθώθη να άνακαλυφθή το πρόσωπο το όποιον παριστούσε ένα από τα κέρινα αυτά άγαλμάτια.

Επρόκειτο για μιά νέα, που είχε παντρευθή πριν από λίγον καιρό έναν Βωντού, ύπαλληλο σε μιά μεταλλουργική εταιρεία. Ο γάμος αυτός είχε γίνει παρά την έγκριση της οργανώσεως. Άποφασίσθηκε τότε να τιμωρηθή το νεαρό ζευγάρι και η έκδίκησις έστράφη εναντίον της συζύγου.

Λίγον καιρό μετά το γάμο της, η νέα αυτή άρχισε να λάνθανιζή και να φθινή ήμερα με την ήμερα περισσότερο. Έχασε την ευθυμία της, έπαυσε να τρώγη και άδυνάτις τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσε πιά να μετακινήθη. Στο τέλος έπεσε στο κρεβάτι.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΒΩΝΤΟΥ

Οι γιατροί δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτε από την άσθένεια αυτή. Είχαν μεταχειρισθή όλα τα μέσα θεραπείας, αλλά χωρίς άποτέλεσμα.

Τότε ο σύζυγός της άπεφάσισε να μιλήσ.

Κατέφυγε στην άστυνομία, κατήγγειλε όλα όσα έγνώριζε και έήτησε την επέμβασι της για να σωθή η σύζυγός του.

Έγινε άμεσώς έρευνα στο άντρον της όδου Γκαρνατιέρ, όπου βρέθηκαν τα κέρινα άγαλμάτια για τα όποια έμυλήσαμε. Μέσα σ' ένα από αυτά ύπηρχε μιά καρφίτσα με πολύτιμη πέτρα, που έγκριβώθη ότι ανήκε στη νεαρά γυναίκα. Η καρφίτσα αυτή είχε εξαφανισθή μιά μέρα από το σπίτι τους. Φαίνεται ότι είχε κλαπή από κάποιον Βωντού, φίλον του συζύγου.

Από την ήμερα εκείνη, η νέα άνέκτησε τις δυνάμεις και την υγεία της.

Αλλ' η έκδίκησις των Βωντού δεν άσταμάτησε. Γιατί μερικές έβδομάδες άργότερα, ο σύζυγος εξαφανίσθηκε μυστηριώδως. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί απέγινε. Υποτίθεται όμως ότι ο άνθρωπος αυτός ζη πάντοτε, αλλ' ότι περιπλανάται σήμερα μ' άλλη προσωπικότητα.

Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι άποκαλύπτουν ότι οι οργανώσεις των δαιμονολατρών έχουν τρομακτική εξέλιξη.

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ «ΣΑΒΒΑΤΑ»

Υπάρχει άκομη μιά άλλη σατανική οργανώσις, που οι διακλαδώσεις της άπλώνονται σε πολλές χώρες.

Τα μέλη της οργανώσεως αυτής συγκεντρώνονται επάνω στο δάσος του Κραίξτεν, όπου κάνουν το περίφημο «Σάββατον».

Τί είναι το «Σάββατον» αυτό κανείς δεν μπορεί να το ξέρη. Τό μόνο βέβαιο είναι ότι πολλοί γυρίζουν από αυτό με σάλευμένες τις φρένες.

Μιά κυρία της άριστοκρατίας, η όποια μετέσχε σε ένα από τα «Σάββατα» αυτά, έσκότωσε χωρίς κανένα λόγο κατά την έπιστροφή της τον σύζυγο, τα τρία τέκνα της και δύο υπηρέτες. Έπειτα έτρεξε στο πάρκο που περιέβαλλε το σπίτι της και έκρεμάσθηκε από ένα δένδρο.

Άκομη πιά τρομακτική είναι η οργανώσις του «Μαύρου Άετού». Κανείς δεν έμαθε ποτέ που βρίσκεται η έδρα της. Τα μέλη της όμως περιφέρονται σ' όλο τον κόσμο.

Οι όπαδοί του «Μαύρου Άετού» πιστεύουν ότι ο κόσμος θα σωθή με το έγκλημα. Πολλά μυστηριώδη έγκλήματα, που παραμένουν άνεξεχνίστα, άποδίδονται σ' αυτούς. Λέγεται μάλιστα ότι πολλές οργανώσεις γκάγκστερ, που δρουν στην Άμερική, κινούνται κρυφά από την άγανάωσι αυτή, που πιστεύει ότι η ανθρωπότης θα σωθή με τον τρόπο.

Οι άρχηγοί της οργανώσεως του «Μαύρου Άετού» συγκοιτάγονται μεταξύ των μεγαλύτερων Άμερικανών κεφαλαίουχων.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Λευκή γλέ Μοράν

35ον

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

1-12-1914: Αγγέλλεται εκ Κωνσταντινουπόλεως ότι ο τουρκικός στόλος εδουλεύετο το Βατούμ, διά να διευκολύνη την προέλασιν των Τουρκικών στρατευμάτων προς την πόλιν.

* Αγγελία εφημερίδων με περιεχόμενον λίαν συνταρακτικόν: «ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! Την Τρίτη 2 Δεκεμβρίου θα κυκλοφορήσῃ σὲ πεντάλεπτα εικονογραφημένα φυλλάδια «Ο Λήσασταρχος Τρομάρας καὶ ἡ Λεβέντισσα Βασίλως». Πρωτότυπον μυθιστόρημα τρόμου καὶ γραφικῶν ἐρώτων(;)».

3-12-14: Ο πλοίαρχος τοῦ ἀεροπλοίου «Βιργίνια», ἀμυνόμενος στὴν συμπλοκὴν ποῦ ἔλαβε χώραν στὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου τὸν ἐνῶ παρέλαμβανε φορτίον στὴν Τρίπολι τῆς Συρίας, μεταξὺ Ἀράβων ναυτῶν, ἐγλύστρεψε καὶ ἔπεσε μέσα στὸ κύτος, ὑποστὰς σοβαρὸν κάταγμα τῆς κεφαλῆς.

Ο παθὼν μετεφέρθη σὲ κακὴ κατάστασι στὸ Τζάνειον Νοσοκομεῖον τοῦ Πειραιῶς, ὅπου μόλις χθὲς κατέπευσε τὸ δαπνίον.

* Ο δεκαεξαετής στιλβωτὴς Κυριακὸς Κωστόπουλος καὶ ὁ Ζαχαρόπουλος Παλάνας, κάτοχοι τοῦ ἔν. ἀρ. 76.006 μονοδράχμου λαχείου τοῦ στόλου, κέρδισαν ἀνὰ 20.000 δρχ.

4-12-14: Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ἐπετείου τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλῆς, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, οἱ λαβόντες μέρος εἰς αὐτὴν παρεκάθησαν εἰς πανηγυρικὸν γεῦμα στὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

* Κατὰ τηλεγράφημα πρὸς τὴν ἐνταῦθα Σερβικὴν πρεσβεΐαν, τὸ Σερβικὸν ἀπολόγησεν παρὰ τῶν Σερβῶν.

5-12-14: Παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας ἐξεδόθη διαταγὴ διὰ τῆς οποίας, ἐνεκα ἐλλείψεως ἀλευρῶν ἢ τιμῇ τοῦ ἄρτου πρώτης ποιότητος —ἢ πρωτίστη καταργεῖται— ὀρίζεται εἰς δρχ. 0,60 κατ' ὄψαν.

6-12-14: Στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, παρουσίᾳ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς ἐκλεκτοτέρας Ἀθηνῶν τῆς Κοινοῦνίας ἐδόθη τὸ δίσπρακτο δράμα «Τὸ σπῆτι τῆς καρδιάς» τοῦ κ. Μάρκου Μαργῆ. Ὡς γνωστόν, Μάρκος Μαργῆς, εἶνε τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Νικολάου. Τὸ ἔργον ὑπῆρξε ὑπέροχον, ὅχι ὅμως κατ' ἀλλήλων διὰ κοινὸν εὐφραίνονμενον μόνον σὲ φάρσας καὶ ἐπιθεωρήσεις.

* Ἄλλος Ὀμηρὸς τῶν νεοελληνικῶν ἐπὶ περὶ περιφέρεται ψάλλον τὰ παρόντα καὶ προβλέπον τὰ μέλλοντα δνόματι Ἰωάννης Θεός!

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόπους λαμβάνει μόνον μία πεντάρα, γενόμενος ἔτσι ἐπικίνδυνος συναγωνιστὴς τοῦ γνωστοῦ διδασκάλου Πάτερ Βελλοπούλου, ὁ ὁποῖος ἔχασε πολλοὺς ἀπὸ τὴν πελατεία του.

* Κατὰ πληροφορίας ἐκ Παρισίων, τὰ γαλλικὰ στρατεύματα κατέλαβον κατόπιν νέας σφοδρῶς ἐπιθετικῆς ὁδοῦ, ὅλα τὰ γερμανικὰ προγόνια παρὰ τὸ Ἀρρᾶς ἐπὶ λωρίδας ἐδάφους ἐνὸς χιλιόμετρον.

B. N. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ στὰ μάτια καθρεφτιζόταν μιὰ γλυκεῖα συγκίνησις, σὰν τὴν στιγμή ἐκείνη ἢ ψυχὴ τοῦ πατέρα αὐτοῦ νὰ εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ τὴν ἀναμνήσεως τῆς νεότητος, σὰν νὰ ξανάβρισκε στὸ νεανικὸ πρόσωπο τῆς κόρης αὐτῆς τὴν ἀναπαράστασι τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κομῆσεως, ποῦ εἶχε πεθάνει δίδοντας τὴν ζωὴν στὸ παιδί αὐτό.

Ἡ Τζέννη ἐξ ἄλλου, θρισκόταν τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς πατρικῆς αὐτῆς ἀποργῆς, χωρὶς νὰ μωρῇ νὰ καθορίσῃ τί ἐνοιῶσε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ.

Ποτὲ παρόμοιο συναίσθημα δὲν εἶχε ἐκδηλωθῇ στὴν ψυχὴ τῆς, ὅταν ὁ Ζακόμπ ἢ ἡ Μπέρθα Μενιὲ τὴν ἀγκάλιαζαν. Ποτὲ ἡ καρδιά τῆς δὲν ἐνοιῶσε τόσο δυνατοὺς παλμούς. Ποτὲ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν εἶχε σκιρτήσει ἔτσι.

Καὶ στίς λίγες στιγμὲς ποῦ διήρκεσε ἡ πρὸς αὐτὴν ἐκδήλωσις μιᾶς τέτοιας στοργῆς, τῆς φάνηκε πὼς δὲν θάπνιζόταν πιά ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀελλισία, ποῦ συνέτριβε τὴν καρδιά τῆς ἀπ' ὅπου εἶχε δὴ ἐκπλαμὲν μὲρς στὰ μάτια τῆς τὸ αἰμόφυρτο σῶμα τοῦ μάρτυρα Βισέτρου...

Ο Μαροιάλ θέλησε καὶ πάλι νὰ θέσῃ τέρμα στὴ σκηνὴ αὐτῇ, ἀλλὰ οἱ δύο γιὰ τὴν ἀντιστάθηναν ὑποδεινύοντας πόσο ἐπικίνδυνον μπορούσε νὰ ἦταν ἡ ἀπότομη διακοπὴ τῆς διατυτικῆς αὐτῆς στοργῆς.

Ο νεαρὸς ἀνακριτὴς ἀναγκάστηκε νὰ ἀποκλινῇ. Αὐτὸ ἄλλοστε ἦταν μιὰ ἀνάπαυσις ποῦ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὑπερνηκίσῃ τὴν τρομερὴ συγκίνησι καὶ τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς του. Ἐδίωξε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴς θλιβερὰς ἐντυπώσεις καὶ θυμῆθηκε τὰ ὅλα ἀγαθότητα λόγια τῆς μητέρας του.

Ἐνοιῶσε μάλιστα νὰ καταπίπτῃ ἡ καρδιά τῆς νέας ὁργῇ του καὶ δοκίμαζε στὴν καρδιά του συναίσθημα θλίψεως καὶ οἰκτονίας. Ἰσως μάλιστα καὶ κάποια μικρὴ ἐλπίδας...

Ὅλοι γενικά, μέσα στὸ δωμάτιο, παρακολουθοῦσαν μὲ θαθεῖα συγκίνησι τὴν σκηνὴν τῆς νέας καὶ τοῦ τραυματίου, ὁποῦ ἔνας ξαφνικὸς θόρυβος ἀπ' ἐξω τοῦς ἔκαμε νὰ ἀλλοκινεταχθῶν ἐκπληκτοί.

Ἡ Διονυσία, ποῦ πάντοτε παραφύλαγε στὸ κεφαλόσκαλο, μπῆκε μέσα φρονιάζοντας:

—Εἶναι ὁ ἐνομοτάρχης τοῦ σταθμοῦ ποῦ φέρνει τρεῖς ἀνθρώπους ποῦ θὰ συνέλαβε.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἀνοίγονταν ἡ πόρτα, γιὰ ν' ἀφῆσθαι διόδον στὸν Ἐδουάρδο Ντεζανίρ καὶ στὸν ἱπποκόμο Ἀρσιμπάλντ ποῦ καὶ οἱ δύο βάδιζαν μ' ἄλη τους τὴν ἐλευθερίαν.

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Ζωζὺ, γιὰ τὸ ἐνομοτάρχης τὸν κρατοῦσε ἀκόμῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸν γιᾶν, ἔταν οἱ δύο ἀνδρες φάνηκαν στὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

Ο ΖΩΖΟ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ...

Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητὴ ἡ ὕφαισις τῶν νεοελθόντων, ὥστε οἱ δύο γιὰ τρεῖς καὶ ὁ Μαροιάλ δὲν κατόρθωσαν νὰ μὴν ἀφῆσιν ἐπιφώνημα ἐκπληκτικῆς καθὼς ἔσπευδαν πρὸς τὸν ἐνομοτάρχη.

Αὐτὸς δὲν τοὺς ἔδωκε καιρὸ νὰ τὸν ρωτήσουν. Παίρνοντας τὸν λόγο μὲ ὕψος

ἀρκετὰ ἐπίσημον, ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ντεζανίρ, ποῦ δὲν εἶχε παρακαλέσει νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸ κτήμα τοῦ κ. ντ' Ὁμόν ὅπου μπορεῖ νὰ συνελάμβαναν λαθροθῆρες ἐπ' αὐτοφώρῳ.

—Καὶ νὰ τὸν ὠραῖο σπουργίτη ποῦ τὰ σάκωσα! κατέληξε φρουσιάζοντας ἀπὸ ὑπερηφάνεια ὁ ἐνομοτάρχης, καθὼς εὐπρόσχυνε τὸν Ζωζὺ πρὸς τοὺς παρισταμένους.

—Γελῶσε, κύριε, εἶπε ὁ Μαροιάλ κἀνοντας ἕνα ὄμμα γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἐνομοτάρχη. Ἐκεῖνος ποῦ συνελάμβανε, δὲν εἶναι τοῦλάχιστον λαθροθῆρας, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν κτηνολογικὸν πλοῦ κρατεῖ στὰ χέρια του.

—Ἀλλὰ τότε; ἔκαμε ὁ ἐνομοτάρχης παρατηρώντας τὸν Ντεζανίρ.

—Κυτᾶτε καὶ ἐσεῖς ὁ ἴδιος! πρόσθεσε ὁ Μαροιάλ δείχνοντας τὸν πληγωμένο κοντὰ στὸν ὀπίον ἢ Τζέννη ἔμνε πάντοτε γονατισμένη.

—Αἱ! μὰ τότε ἀλλάζει τὸ ζήτημα! ἔκαμε ὁ ἐνομοτάρχης κἀπως ἐκπληκτος... Τότε δὲν εἶναι πιά καθόλου ἐκεῖνος ποῦ μοῦ εἶπατε, κ. Ντεζανίρ, ὅχι, καθόλου...

Καὶ τὸ ὄργανον τῆς τάξεως εἶχε πάρει τώρα ὕψος ἀμχανίας ποῦ ἐπετεινόνταν περισσότερο ὅσο ἔδλεπε ὅτι ὁ Μαροιάλ τηροῦσε τώρα στάσι δικαστοῦ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του.

Ο Ζωζὺ ποῦ ὡς τὴ στιγμή εἶχε τηρήσει σιγὴν μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπ' αὐτὸν τραυματία, συνῆθε ὑπότομα καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τοὺς γιὰ τρεῖς καὶ τὸν Μαροιάλ.

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή διατυτικῶς καὶ μετὰ, μὲ φωνὴν ποῦ ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνησι:

—Κύριοι, φώναξε, θὰ σὰς πῶ ἐγὼ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ξέρω καὶ ἐκεῖνον ποῦ τὴν ξέρουν τόσο καλά ὅσο καὶ ἐγὼ θὰ φυλαγτοῦν ποὺ ἀπὸ τοῦ νὰ σὰς τὴν ποῦν!

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ ν' ἀναμετρήσῃ τὸν Ντεζανίρ μὲ βλέμμα ὑψίστης περιφρονήσεως καὶ ἔπειτα ἀποτεινόμενος πάλι πρὸς τὰ τρία πρόσωπα ποῦ τὸν παρατηροῦσαν μ' ἐκπληξῇ, πρόσθεσε πάντοτε μὲ τὸν ἴδιον τόνο ἐξάφνης:

—Ὅριστε, κυτᾶτε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο μάρτυρα Βισέτρου, ποῦ εἶναι ξαπλωμένος γεμάτος αἷματα μπουρσὶν σὰς... Κυτᾶτε τὸν καὶ πῆστε μοι, κύριοι, ἀντὺς ὁ ἀνθρώπος ἔχη τὸ ὕψος κακοῦ γου στὸν ὅποιον μπορούν νὰ εἰσὺν του φρενὶ σὰν νάταν ἀντίμι!

Ο ἐνομοτάρχης θέλησε νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν νεαρό ἐργάτη νὰ μιλήσῃ. Ὁ Μαροιάλ ὅμως τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία. Καὶ παρατηρώντας τὸν μ' ἐκφρασί ψυχρῆς αὐστηρότητος:

—Βλέπω ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, ἐνομοτάρχα, εἶπε, ὅτι εἶμαι δικαστὴς καὶ ὅτι ὡς ἀνακριτὴς μόνον ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα ἐδῶ, τὴν στιγμὴν αὐτῇ, νὰ δίδω ἢ ν' ἀφαιρῶ τὸν λόγο ἀπ' ἐκεῖνον ποῦ νομίζω.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ζωζὺ, ἐκπληκτον γιὰ τὴν μάθειν ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Τζέννης ἦταν δικαστὴς, τοῦ εἶπε μὲ ἡμερὴ φωνή:

—Σὰς ἐξουσιοδοτῶ νὰ ἐξακολουθήσετε, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς συστήσω νὰ μὰς διηγηθῆτε πᾶν ὅτι ξέρετε ἀπὸ τὴν δραματικὴν αὐτῇ ὑπόθεσιν. Μιλήστε λοιπὸν χωρὶς θυμὸ καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὀφείλετε νὰ πῆτε στὴν δικαιοσύνη, τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύω μετὰ σὰς,

τὴν ἀλήθεια καὶ μόνη τὴν ἀλήθεια!... Ὁ νεαρὸς ἐργάτης σήκωσε τότε τολμηρὰ τὸ κεφάλι του:

—Ναί, ἐπανελάβε μὲ σταθερότητα, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς —καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του ἔδειχνε τὸν πληγωμένο— εἶναι ὁ πιδ τῆς μίσεως, ὁ πιδ θαρραλέος ἐργάτης ποῦ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Τὸν ξέρω ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουσι παιδάκι ἀκόμῃ καὶ αὐτὸς μοῦ χρησίμεψε γιὰ οἰκογένεια καὶ γιὰ μίστορας γιὰ τὴν εἶναι ἡ μόνη καλὴ καρδιά ποῦ μ' ἀγάπησε καὶ ὁ καλύτερος σύντροφος καὶ σύμβουλος ποῦ πῆρα γιὰ νὰ μοῦ μάθῃ τὴν τέχνην μου καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὴ ζωὴ.

—Ποῦ καλὰ. Πῆστε τώρα αὐτὰ ποῦ ξέρετε γιὰ τὴν ἀποψινὴν ὑπόθεσιν, διέκοψε ὁ Μαροιάλ, ποῦ διαζόταν τώρα νὰ μάρχη καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μπορούσε νὰ βρῇ μιὰ αἰτία συγγνώμης γιὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἐργατίας...

—Πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ, κύριε Μαροιάλ, ἀντίειπε ὁ Ζωζὺ, γιὰ νὰ ξέρετε καλὰ ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς μάρτυρα Βισέτρου δὲν εἶναι κανένας κακοῦργος, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν ἔκαμε ἐγκλημα καὶ εἶναι ἕνας ἀτίμος, ἕνας κακοῦργος ποῦ πρέπει νὰ δώσῃ λόγο στὴ δικαιοσύνη γιὰ ὅτι ἔκαμε! Μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ποῦ ἔρριψε ἀπὸ τὴν χεῖλ τῆς Τζέννης διέκοψε τὴν ἀπειλήν ἀποστρεφὼν τοῦ ἑαυτοῦ, ὅς ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Ντεζανίρ.

Ο Ζωζὺ ὅμως γελᾶτο κἀπως πρὸς τὴν πραγματικὴ ἔλποια τῆς ἀναρωτῶν τῆς νέας, γιὰ τὸ φώναζε μὲ ὕψος θαθεῖας πεποιθήσεως:

—Κυτᾶτε, νὰ ἡ δεσποσύνη Τζέννη, καὶ αὐτὴ σκέπτεται καθὼς καὶ ἐγὼ καὶ τὴν πνίγει ἡ ἀγανάκτησις ἐναντὶν ἐκεῖνον ποῦ θέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν μάρτυρα Βισέτρου... Ἄλλοστε, ἐξακολουθῶν χαμηλόφωνα τώρα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προσέξετε τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα. Δὲν σὰς φαίνεται πὼς μοιάζουν σὰν πατέρας μὲ κόρη!... Αἱ! αὐτὸ, ξέρετε, εἶναι γιντὶ ἀναπαίει πολὺ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχουν κοκκινίσει τὸν μάρτυρα Βισέτρου!...

Καὶ παραφερόμενος ἀπὸ τὴν συγκίνησι ὁ Ζωζὺ ὤρμησε πρὸς τὸ ντιβάνι, καὶ γονάτισε κοντὰ στὴν ἐργατία. Ἐπειτα, ἀρπάζοντας καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πληγωμένου ψιθύρισε προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα ποῦ σκέπαζαν τὴ φωνὴν του:

—Αἱ! δυστυχισμένε μου μάρτυρα Βισέτρου, δὲν εἶναι λάθος μου ἀνδρὸς μάρτυρα νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ ποῦ ἔγινε. Ἦμουν ἐκεῖ, εἶναι ἀλήθεια, γιὰ τὸ Σιμόν μ' ἐληοφόρησε γιὰ ὅτι θέλατε νὰ κάμετε... Ὁ πληγωμένος θέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμι. Ἀφ' ὅπου εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀισθήσεως του, μόλις κατόρθωσε νὰ προσφέρῃ λίγες λέξεις. Ἐπειτα εἶπε πῆσι σὲ παντελὴ ἀφασία καὶ τὰ μάτια του μόνον ἔλεγαν μὲ τὴν ἐκφραστικὴ εὐκίνησιν τους ὅτι ἄκουε καὶ καταλάβαινε.

Ο Ζωζὺ ἀντιλήφθη τὴν προσπάθειαν, ποῦ εἰς μάτην εἶχε κάμει γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν σκέψιν του καὶ ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κουράζεσαι γιὰ νὰ μιλήσῃς, δυστυχισμένε μου μάρτυρα Βισέτρου. Αφῆσε με, χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾶς νὰ σοῦ πῶς καὶ γιὰ τὴν ἡθρὰ ἐδῶ... Θὰ σοῦ πῶ ἐπίσης πὼς ἔγινε καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ἐμποδίσω νὰ σοῦ ρίξουν τὴς δύο τουφεκιές...

Οἱ γιὰ τρεῖς ὅμως ἐπενέθησαν γιὰ ν' ἀπαγορεύσουν στὸν ἐργάτη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀχρηματοποιώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὴν προσοχὴν τοῦ πληγωμένου, φοβούμενοι μήπως τὸν κουράσῃ πολλὴ ἡ μεγάλῃ ἐντασις πνεύματος.

Ο Βαλεντὴν πλησίασε τὸν Ζωζὺ καὶ τὸν ἀνάγκασε σιγὰ ν' ἀνσπηρεθῇ.

—Κυρίως, τοῦ εἶπε, στὸν ἀνακριτὴ πρὸ-

πει νὰ τὰ πῆτε ὅλα αὐτὰ. Αὐτὸς μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῇ τὴν κατάθεσιν σὰς γιὰ τὸ δυστύχημα...

—Δυστύχημα λέτε; Αἱ! εἶναι ἐγκλημα καὶ μάλιστα μεγάλο ἐγκλημα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὲς καιρὸς ποῦ τὸ προσετίμασε ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἔξετελεσε.

Γιὰ νὰ ὑπακούσῃ ὅμως στὸν γιὰ τρεῖς ποῦ τοῦ μίλησε μὲ ἀγαθότητα, ὁ Ζωζὺ σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν νεαρό ἀνακριτὴ.

—Σὲ σὰς λοιπὸν, κύριε Μαροιάλ, εἶπε, πρέπει νὰ διηγηθῶ τὰ ὅσα ξέρω;

—Ἀληθῶς, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, θὰ σὰς ρωτῶ καὶ σὲς θ' ἀπαντᾷς. Αὐτὸ δὲ εἶναι πιδ εὐκόλο καὶ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπο νὰ προσπαθῆτε νὰ τακτοποιήσετε τὴς ἀναμνήσεις σας.

—Κάμετε λοιπὸν ὅπως νομίζετε καλύτερα, κύριε Μαροιάλ.

—Ὡραία! Εἶχατε μάθει λοιπὸν, ὅτι ἡ δις Μενιὲ ἦταν στὴν ἑπαυλὶ;

—Μάλιστα!

—Ἀπὸ ποιῶν;

—Ἀπὸ τὸν Σιμόν, τὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτοῦ τῆς οδοῦ Παλαιῶν Περιστεριῶν.

—Καὶ τί σὰς παρεκίνησε ν' ἀπορρᾶσσετε νᾶρθετε γιὰ νὰ συναντήσετε τὴν διδα Μενιὲ στὸ Μεγάλο Δάσος;

—Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ εἶπε ὁ Σιμόν...

—Ἀληθῶς τί; διέκοψε ὁ Μαροιάλ μὲ ὑπερβολικὴν ζωηρότητα.

—Ὁ Σιμόν ποῦ εἶπε πὼς ὁ μάρτυρα Βισέτρου ἔφυγε καὶ ἐπῆγινε στὸ Μεγάλο Δάσος!

—Κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ σὰς παρακινήσῃ ν' ἀποφασίσετε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε;

—Αἱ! Παντοδύναμε Θεέ! Μοῦ τὸ ρωτᾷ κύριε Μαροιάλ; Μὰ θάκοβα τὸ ἐνὰ μου χεῖρ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συναντήσῃ τὸν γέρο συνεχιζήντῃ μου στὸν δρόμο. Καὶ θὰ συνέβαινε αὐτὸ ἂν ἐρχόμουν πεζὸς καὶ δὲν εἶχα τὴν κακὴ ἰδέα νὰ πάρω ἄμαξιν! Τέλος πάντων, ὅτι ἔγινε, ἔγινε καὶ ὁ δικός μου θέλησε νὰ μὴν ἔχω καλὴ ἔμπνευσι!

—Γιὰ πῆστε μοι, ἐκεῖνος πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον τρέχατε, ἤξερε μήπως καὶ ἀπὸ ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θυρωρὸ, ὅτι ἡ δις Μενιὲ θάρχονταν στὴν ἑπαυλὶ;

—Ὁχι! Ὁχι!... φώναξε μιὰ ἄλλη φωνή.

Ἦταν ὁ πληγωμένος ποῦ, ἀκούοντας τὴς ἐρωτήσεως καὶ τὴς ἀπαντήσεως ποῦ εἶχαν διαμεφθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνακρίσεως, εἶχε κατορθώσει νὰ προσφέρῃ τὴς δύο λέξεις, ποῦ ἐξέπληξαν ὅλους.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ διέκοψε γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν ἀνάκρισιν. Οἱ γιὰ τρεῖς εἶχαν

Προσεχῶς στὸν

«ΘΗΣΑΥΡΟ»

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

ἀνευ προηγουμένου

ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΝΕΕΣ ΣΕΙΡΕΣ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ
ΝΕΕΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΛΑ ΝΕΑ

πλησιάζει τὸν πληγωμένο, ἐνῶ ὁ Μαροιάλ ἔμνε σκεπτικὸς.

—Ἀλλὰ ὁ πληγωμένος, μετὰ τὴν προσπάθεια ποῦ κατέβαλε γιὰ νὰ μιλήσῃ, ξανάπεσε στὴν πρώτη του ἀφασία.

Ο ἀνακριτὴς λοιπὸν ἐκρίνε ὅτι μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνακρίνοντας τὸν Ζωζὺ.

—Λοιπὸν, ἐπανελάβε, ὁ θυρωρὸς Σιμόν, τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς διδος Μενιὲ γιὰ τὸ Μεγάλο Δάσος;

—Μάλιστα. Καὶ θὰ τοῦ εἶπε φαίνεται ἀρκετὰ γιὰ τὸν καὶ μὲν τὸν μάρτυρα Βισέτρου τὸν ἐπίασε τόσο μεγάλῃ μαγία ποῦ πίστευαν ὅτι θὰ τρελλανόνταν! Τότε, ἐνονοῖται, κ. Μαροιάλ, ἐγὼ ποῦ ἤξερα τὸν σύντροφό μου, εἶπα μόνος μου ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ πάῃ ἐκεῖ κάτω, ἡ καλύτερα ἐδῶ, γιὰ τὴν θεικὰ θὰ τὰ ἔκανε θάλασσα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ μὴ ἀγγίξουν μῆτε τρεῖς τῆς δεσποινίδος Τζέννης... Καὶ βλέπετε, πρόσθεσε ὁ ἀγαθὸς νέος μὲ συγκ

νά εἰσθε βέβαιος, κύριε Μαρσιάλ, πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ πῇ νὰ ζητιανέψῃ στὸν δρόμο, παρὰ νάρθῃ ἐδῶ γιὰ νὰ πῶσθαι παγίδα ἀπ' ἐκείνες ποὺ μονάχα κακοῦργοι τῆς κρεμῆλας μποροῦν νὰ φαντασθοῦν...

Μιλῶντας ὁ Ζωζὸ εἶχε ξαφνικὰ ἐξαφθῇ καὶ τὰ πρὸς τὸν Ντεζανιὲρ διευθυνομένα βλέμματά του πῆραν ἐκφρασι ὀργῆς καὶ ἀπειλῆς. Γιὰ μιὰ στιγμή, σφίγγοντας τὴς γροθιές του φαινόταν ἔτοιμος νὰ ἐπιπέσῃ κατ' ἐκείνου ποὺ εἶχε κατηγορήσει χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ὅμως εἶχε μαντεύσει τὴν πρόθεσι τοῦ ἐργάτου καὶ ἀπαξιώντας τὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν ἐκράτησε ἀκίνητο τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὀρμήσῃ.

Ὁ Μαρσιάλ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ζωζὸ, ποὺ ἄφριζε ἀπὸ λύσσα:

—Θὰ μ' ὑποχρεώσετε νὰ μὴ παραφέρεσθε, τοῦ εἶπε μετὰ σταθερῶς, στὸν ὁποῖον ὠστόσο διακρινόταν μιὰ κάποια πρόθεσις νὰ μὴ δεχθῇ πολὺ αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἐργάτη. Γιὰ νὰ δοῦμε, πρόσθεσε, διηγηθῆτε μὴ ἴσχυα καὶ πρὸ πάντων μὴ σταματᾶτε σὲ λεπτομέρειες, ποὺ δὲν ὀφελοῦν καθόλου τὴν ἀνάγκη. Καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, πέστε μου, ἂν ξέρετε, ποῖος περιέμενε στὴν ἐπαύλῃ τὴν δίδα Μενιέ;

—Νά, αὐτὸς! φώναξε ὁ Ζωζὸ μὲ δύναμι. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του ἔδειχνε τὸν Ντεζανιέρ.

ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ὁ συνένοχος τοῦ Γκοντράν ἐδοκίμασε, πρὸς στιγμήν, τρομερὴ ἀγωνία. Παρατεταμένο σκίσημα ἐτάραξε ὅλο του τὸ κορμί, ὅταν εἶδε τὰ μάτια ὅλων νὰ στρέφονται πρὸς αὐτόν.

Ὁ πληγωμένος ἐξ ἄλλων ἀκούοντας τὴν κατηγορία τοῦ Ζωζὸ, εἶχε ἐπίσης στρέψει τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ὑπεδείκνυε ὁ ἐργάτης.

Μόνον ἡ Τζέννη εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι καὶ φαινόταν τώρα πὼς θροσκόταν κάτω ἀπὸ ἐξαιρετικὴ ἡμέραν. Μιὰ ζωερὴ ἀντίδρασις ἐγένε στὴν ψυχὴ της ἀπ' ὅτου ὁ μπάρμπα Βισέτρο τὴν εἶχε κρατήσει κοντὰ του χαϊδεύοντάς τὴν στὸ πρόσωπο. Εἶχε ἦδη ἀρχίσει νὰ ξαναβρίσκη λίγη γαλήνη, ἀλλὰ ὀδυνηρὸς σκέψις βασάνιζαν τὸ πνεῦμα της.

Ἀποφασισμένος ὅμως ὁ ἐργάτης νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Τζέννη γιὰ τὴν τρομερὴ δοκιμασία τὴν ὁποίαν, ὡς τουλάχιστον ὑπέθετε, τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ὑποστῇ, ὁ Ντεζανιέρ:

—Κύριε Μαρσιάλ, φώναξε, δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε τί θὰ σὰς πῇ αὐτὸς ὁ ὁμορφονιὸς —κι' ἔδειχνε πάντοτε τὸν Ντεζανιέρ— γιὰτὶ ἀσφαλῶς θὰ δοκιμάσῃ νὰ σὰς τυλίξῃ. Ἦμουν κι' ἐγὼ στὸν πυργό αὐτόν, ὅπου εἶναι ἕνα σωρὸ ὅπλα σὰν νὰ ἦταν ὀπλοστάσιο...

—Τὸ εἶπατε ἦδη! διέκοψε ὁ Μαρσιάλ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν εἶπατε ἀκόμη εἶναι πὼς μπορέσατε νὰ καταλάβετε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ κατηγορήσατε θέλησε πραγματικὰ νὰ ἐχθρῇ... μιὰ συζήτησι μετὰ τὴν δίδα Μενιέ...

—Τί; συζήτησι τὸ λέτε αὐτό, κύριε Μαρσιάλ! Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔχετε μεγάλη καλωσύνη γι' αὐτὸν τὸν ὁμορφονιό... Ὁμῶς περὶ νὰ τὸν...

—Σὰς παρεκάλεσα νὰ εἰσθε ἥρεμος, διέκοψε ὁ Μαρσιάλ. Θέλετε λοιπὸν νὰ μοῦ πῆτε, πὼς μάθατε ὅτι ὁ κ. Ντεζανιέρ περιέμενε τὴν δίδα Μενιέ;

—Μάλιστα, κύριε Μαρσιάλ! Κάποιος μοῦ τὸ εἶπε.

—Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

—Δὲν θέλω τὸ ὄνομά του νὰ μοῦ λερώ-

σῇ τὰ χεῖλη, ἀλλὰ, νά, αὐτὸς ὁ τιποτένιος!

Ὁ Ζωζὸ εἶχε κάμει ἕνα βήμα κι' ἔδειχνε τὸν Ἀρσιμπάλντ, ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη, λέγοντάς του συγχρόνως:

—Μπορεῖς ὅσο θέλεις νὰ ζητᾶς νὰ σὲ προστατεύσῃ ἡ χωροφυλακή, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σοῦ πῶ τὰ δικὰ σου, κακοῦργο!

Χρειάσθηκε καὶ πάλι νὰ ἐπέμβῃ ὁ Μαρσιάλ γιὰ νὰ θέσῃ τέλος στὴ νέα αὐτὴ ἐκρηγῆ τοῦ θυμοῦ τοῦ Ζωζὸ, ποὺ ἐπέφερε ἀνωφελὴ ἀργοπορία στὴν πορεία τῆς ἀνακρίσεως.

—Ἀποκριθῆτε μου, τοῦ εἶπε, ποῖα στιγμή μορρέσατε νὰ συνομιλήσετε μετὰ τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Γκοντράν ντ' Ὠμόν;

—Τὴν στιγμή ποὺ ἦταν μαζί μου στὸ ὀπλοστάσιο τοῦ πυργό.

—Σὰς συνήντησε λοιπὸν ἐκεῖ;

—Μάλιστα! Ἀλλὰ δὲν ὑποπτευόταν πὼς ἦμουν, γιὰτὶ ἀλλοῦως θὰ φυλαγόταν πολὺ νάρθη.

—Γιὰτὶ αὐτό;

—Γιὰτὶ ἤξερε καλὰ πὼς εἶχαμε νὰ κανονίσουμε μαζί ἕναν λογαριασμό.

—Καλὰ! Πέστε μου λοιπὸν τί εἶχε ἐλθεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἱπποκόμος Ἀρσιμπάλντ στὸ δωμάτιο ποὺ θροσκόσασταν;

—Εἶχε ἐλθεῖ νὰ φέρῃ φαγιά, διάβολο!

Εἶχε δὺν μεγάλα πανένια, κρεσάτητα, σαμπάνια, κοτόπουλα, ἀστακό... Τέλος πάντων ἦταν γεῦμα πρώτης, γι' αὐτὸ ὁ ὁμορφονιὸς —κι' ἔδειχνε τὸν Ντεζανιέρ— ἐπίστευε πὼς ὁ δεσποσύνη Τζέννη θὰ πιανόταν μ' αὐτά!...

—Καλὰ, καλὰ, ἔκαμε με κάποια δυσφορία ὁ Μαρσιάλ, πέστε μου τί σὰς εἶπε ὁ ἱπποκόμος.

Ὁ Ζωζὸ διηγήθη τότε, ὅσο μπορούσε συνητομότερα, τὴν σκηνὴ ποὺ συνέβη μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρσιμπάλντ.

—Ὡστε, ὑποθέσατε ὅτι ἐγένε ἀπόπειρα κατὰ τῆς δίδος Μενιέ; ῥώτησε τέλος ὁ Μαρσιάλ.

—Μάλιστα!... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλοῦως.

—Δὲν ξέρετε τίποτε! φώναξε ὁ ἱπποκόμος, γιὰτὶ κοιμώσουν.

—Ναί, κοιμώσουν, παληομασκαρά, γιὰτὶ με πότισες μιὰ σαμπάνια ποὺ ἦταν προσωρινὴ γιὰ τὴν δεσποσύνη Τζέννη ποῦ, ὅταν θὰ τὴν ἐπνε καὶ θὰ κοιμώταν, θὰ δεχόταν τὴν ἀτιμὴ ἐπίθεσι αὐτοῦ ποὺ βοηθοῦσε...

Ὁ Μαρσιάλ διέκοψε τώρα μ' αὐστηρότητα τὴς ἀντεγκλήσεις αὐτῆς καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ζωζὸ:

—Αναγνωρίζετε, λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶδατε τίποτε; τὸν ῥώτησε.

—Σὰς λέω, κύριε Μαρσιάλ, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ περιέμενε τὴν δεσποσύνη, ἔκαμε καλὰ τὴν δουλειά του, γιὰτὶ ἦταν πολὺ βέβαιος πὼς κανένας δὲν θάρχετο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ... Ὅταν λοιπὸν ἡ δεσποσύνη Τζέννη ἐφθασε, θὰ τὴν ἐκλείσει στὸ ὀπλοστάσιο καί... καταλαβαίνετε τί θὰ συνέβῃ!

—Ἐξακολούθησατε!... Ἐξακολούθησατε, λοιπὸν! εἶπεν ὁ Ντεζανιέρ, ποὺ ἐκρίνε κατὰλλήλῃ τὴν στιγμή γιὰ νὰ ἐπέμβῃ.

—Ἐνοῶθε τώρα τὸν ἑαυτὸ του πολὺ ἱσχυρότερο, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἐκτελέσει τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατηγοροῦσαν. Ἀνύψωσε λοιπὸν τὸ κεφάλι προσθέτοντας:

—Μάλιστα, ἀναγνωρίζω ὅτι περιέμενε τὴν δεσποσύνη Μενιέ, γιὰτὶ ὁ ἱπποκόμος τῆς δίδος ντ' Ὠμόν μοῦ εἶχε φέρει ἕνα γεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνῆγγελλε τὴν ἀφίξι τῆς ἐργάτιδας.

—Ἀλλὰ τὸ προετοιμασμένο γεῦμα; εἶπε ὁ Μαρσιάλ.

—Τὸ εἶχε στείλει ἡ δίδ ντ' Ὠμόν, ποὺ θάρχετο ἀργότερα στὴν ἐπαύλῃ, γιὰ νὰ βρῇ κατὰ νὰ δειπνήσῃ. Αὐτὸ τουλάχιστον

μοῦγραφε.

—Ἐφυλάξατε τὸ γράμμα αὐτό;

—Μὰ τὴν πίστι μου ὄχι, δὲν ἐβλέπα σὲ τί μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ.

—Πολὺ καλὰ, ἀρχίσετε, σὰς παρακαλῶ, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἡ δεσποσύνη Μενιέ παρουσιάσθηκε σὲ σὰς.

—Τὴν δέχθηκα πάρα πολὺ καλὰ.

Ὁ Μαρσιάλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ντεζανιέρ καὶ μιὰ στὴν ἐργάτιδα.

Ἡ Τζέννη ἐστήριξε τὸ μέτωπο στὰ χεῖρά της. Φάνηκε δὲ στὸν ἀνακριτὴ ὅτι ἡ δύστυχη ἦταν ἥθικα συντριμμένη.

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ συνεχίσετε τὴν ἀφήγησί σας, κύριε Ντεζανιέρ, εἶπε στρεφόμενος στὸν Ἐδουάρδο.

—Τί θέλετε ἄλλο νὰ σὰς πῶ;

—Τὴν ἀλήθεια! Τὴν ἀπαιτῶ ὅσο τὸ δυνατόν ἀκριβέστερη!

—Δὲν ἔχω τὴν πρόθεσι, πιστεύατέ το κύριε Μαρσιάλ, ν' ἀποφύγῃ ἀνάκρισι στὴν ὁποίαν ἐπιθυμῆσατε νὰ μὲ ὑποβάλλετε.

Ζητῶ μάλιστα ὅπως ἡ ἀνάκρισις συνεχισθῇ ὅσο τὸ δυνατόν δραστηριότερα, γιὰτὶ, ἐννοεῖτε, ἐπείγομαι νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι ποὺ μοῦ ἐδημιουργήθη τὴν στιγμή αὐτή.

Ὁ Ντεζανιέρ ἦταν τώρα περισσότερο ἀποφασισμένος νὰ δεῖξῃ τόλμη, γιὰτὶ θὰ μπορούσε ν' ἀποδείξῃ καταφανέστατα ὅτι δὲν εἶχε πυροβολήσει καὶ ὅτι συνεπὲς δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐτραυμάτισε τὸν μπάρμπα Βισέτρο.

Ο ΝΤΕΖΑΝΙΕΡ... ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

Στάθηκε λοιπὸν γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ μετὰ, μετὰ χειρονομίαν κάπως δραματικὴν καὶ ἀπαγγελίαν ἥθοιοι, ἐξηκολούθησε:

—Ὅταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος αὐτῆς, ἀξίως κάπως ματαιόδοξη τὸ νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι εἶχα ἀπέναντί της διαθέσει ποὺ δὲν θέλω νὰ χαρακτηρίσω.

—Ἀρνεῖσθε λοιπὸν; διέκοψε ὁ Μαρσιάλ.

—Μὲ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο!

—Ἀρνεῖσθε; ἐπανελάβε ὁ ἀνακριτὴς ὑψώνοντας τὴν φωνὴν καὶ ρίχνοντας πύρινα βλέμματα ἐπὶ τοῦ συνενοχοῦ τοῦ Γκοντράν ντ' Ὠμόν.

—Μάλιστα, ὅπως σὰς ἐβεβαίωσα!

Καὶ μετὰ περισσότερη ἐξάνησι τώρα:

—Ἀλλωστε, κύριε Μπερέν, πρόσθεσε, πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι ἀπαξίω νὰ ὑπερασπισθῶ ἐναντίον κατηγορίας ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ ἄτομον, ποὺ μπῆκε στὸ κτήμα αὐτὸ ὡς κακοῦργος... Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοῦς ὄρους αὐτοῦς, ὀχυροῦμαι πίσω ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπεια μου καὶ δὲν θὰ λίσσω μέρος στὴν κωμωδία ποὺ θὰ ἦταν γελοία γιὰ ὅλους ἂν...

Διακόπτοντάς του ὅμως ὁ Μαρσιάλ:

—Μπορεῖτε νὰ πῆτε δράμα, κύριε Ντεζανιέρ, γιὰτὶ ὑπάρχει ἐδῶ ἕνας πληγωμένος.

—Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν πρέπει ν' ἀσκοληθῇ ὁ ἀνακριτὴς, ἀντὶ νὰ χρονοτριβῇ σ' ἀνάξιο λόγον ἐπεισοδίου.

Ὁ Μαρσιάλ σκυθρωπασε.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ βάλῃ στὴ θέσι του τὸν αὐθάδη Ἐδουάρδο, ὅταν ὁ Ζωζὸ, ποὺ εἶχε συγκαταστή μέρη τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ντεζανιέρ κραυγάζοντας:

—Μήπως αὐτὸς ὁ ὁμορφονιὸς θ' ἀρνήθῃ ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὸ ἐγκλημα;

—Ἐπειτα, λυσώνοντας ἀπὸ μανία ἐξηκολούθησε, βάζοντας τὴν γροθιά του κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Ντεζανιέρ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Τὸ χωριὸ εἶναι βυθισμένο στὴν εἰρήνῃ τοῦ δειλινοῦ. Ὁ ἥλιος προχωρεῖ στὸ βασίλειό του μέσα σὲ μιὰν ἡγεμονικὴ σπατάλη χρυσαφιῶ. Ὅλα ἀκίνητοὺν παραδομένα, θαρρεῖς, στὴ ρέμβῃ. Ἀκόμη κι' ὁ καπνὸς ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ κάποιο τζάκι μοιάζει με λευκὴ, ἀσάλευτη στήλη. Στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, ἐπάνω σ' ἕνα πέτρινο πεζοῦλι, δυὸ ἄνθρωποι κάθονται καὶ συζητοῦν.

Ὁ ἕνας εἶναι ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ. Σεβάσιμος καὶ γαλήνιος. Ἡ καλωσύνη ἔχει γλυκάνει τὰ χαρακτηριστικά του. Καὶ ἡ γνώσις ἔχει διαποτίσει μ' ἕνα ἐσωτερικὸ φῶς τὴ μορφή του. Ὁ ἄλλος εἶναι τύπος χωρικοῦ. Ἀλλὰ στὸ βλέμμα του καὶ στὴν ἐλὴν του ἐκφράσι ἐκδηλώνεται ἡ δίψα του γιὰ τὴν μάθησι. Εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ποὺ δείχνουν ἀξέπαινη τάσι πρὸς τὸ καλύτερο.

—Ἀπὸ πότε εἶναι ἐτοῖς μελαγχολικὴ καὶ ἀπογοητευμένη; ῥωτᾷ ὁ παπᾶς.

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα σχεδὸν ποὺ παντρευτήκαμε, ἀπάντᾷ ὁ χωρικός. Δὲν τὴν εἶδα μιὰ μέρα χαρούμενη. Δὲν τὴν εἶδα μιὰ ὥρα εὐχαριστημένη καὶ ξέγνοιαστη. Διαρκῶς φαίνεται νὰ ἔχῃ τὸ μυαλό της ἀλλοῦ. Κάτι τὴν βασανίζει.

—Μήπως σὰς παρονοιάσθηκαν τελευταία τίποτε στενωχώριες;

—Ὅχι, δέσποτα. Τὰ οικονομικά μας, δόξα τῷ Θεῷ, πάνε πολὺ καλὰ. Τίποτε δὲν τῆς λείπει. Εἶναι ἀρχόντισσα μέσα στὸ σπίτι της.

—Μήπως τὴν κακομεταχειρίστηκες ποτέ;

—Τί λές, παπᾶ μου; Κάλιο τὸ ἔχω νὰ πεθάνω παρὰ νὰ φερθῶ ἄσχημα στὴ γυναῖκα μου. Τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴ μου...

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Σταμάτησε γιὰ λίγο, διότι φοβόταν πὼς ἂν συνέχιζε, θὰ τὸν ἐπαιρναν τὰ κλάματα. Καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

—Τῶχα ὅμως παράπονο, ποὺ δὲν τὴν εἶδα ποτὲ νὰ γελάσῃ τὰ χεῖλη της. Οὔτε ὅταν γεννήθηκα τὸ ἀγοράκι μας. Οὔτε τότε χάριμα. Μὰ ὅσο πᾶει, τὸ κακὸ χειροτερεύει. Τώρα τελευταία ἔχει γίνῃ πολλὸ ἰδιότροπο. Νευριάζει μετὰ τὸ παραμικρὸ. Φωνάζει, κλαίει, χτυπιέται. Τί νὰ κάνω, δὲν ξέρω...

Ὁ παπᾶς σκεφτόταν. Τὸ βλέμμα του χανόταν μακριά. Ἄξαφνα ἐστράφηκε στὸν συνομιλῆτή του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀκουσε, παιδί μου. Τὴν γυναῖκα σου τὴν βασανίζει κάποιο μυστικὸ. Προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃς νὰ σοῦ τὸ ἐξομολογήθῃ. Ἐτοῖ θὰ ξαλαφρώσῃ ἡ ψυχὴ της. Καὶ πιστεύω πὼς θὰ βρῇ κάποιαν ἡρεμία. Πάντως, κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Κι' ἔλα νὰ με ξαναβρῆς.

—Νομίζεις πὼς θὰ τὴν καταφέρω νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της;

—Ἄν τὴν ἀγαπᾶς πραγματικὰ, θὰ τὸ καταφέρῃς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ εἶναι ὁ καλύτερος ἐξομολογητὴς, διότι εἶναι ἐκ τῶν προτέρων πρόθυμος νὰ συγχωρήσῃ ὅλα τὰ παραπτώματα τοῦ πλησίον του. Ἡ ἀγάπη, τέκνον μου, εἶναι τὸ μαγικὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει ὅλες τὶς καρδιές.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν συνουσία, ὁ χωρικός εἶχε μιὰ ζωερὴ σκηνὴ μετὰ τὴν γυναῖκα του. Γιὰ κάποιαν ἀσήμαντη ἀφορμὴ ἐκείνη ἐξέσπασε σὲ ὑστερικές φωνές. Ὁ ἄντρας προσπάθησε νὰ τὴν καθιστάσῃ. Μὰ ὁ μαλακὸς τρόπος του τὴν ἐξόργισε περισσότερο. Ἐτρεμε ὀδύνη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῶν νεύρων της.

Ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Κι' ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ. Τότε ὁ χωρικός ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴ τοῦ παπᾶ. Ἐδοκίμασε μετὰ τὸν πιδ ἥπιο καὶ γλυκὸ τρόπο, νὰ τὴν παρασύρῃ σὲ μιὰν ἀπολυτικὴν ἐξομολόγησι.

—Μὰ τί ἔχεις, Μαρία; τῆς εἶπε. Γιὰτὶ εἶσαι τόσο δυστυχισμένη; Λέγε μου τί σοῦ συμβαίνει καὶ θὰ κάμω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία σου.

—Δὲν ἔχω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε με ἀπότομον τρόπο. Τί φαντάσθηκες ὅτι ἔχω; —Δὲν εἶναι δυνατόν. Κάτι ποῦ κρύβεις. Κάτι δὲν σ' εὐχαριστεῖ ἐδῶ μέσα. Ἴσως τὸ σπίτι. Ἴσως ἐγώ...

—Ὄψ! Ἄφησέ με! ἔκαμε ἡ Μαρία νευριασμένη.

Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε:

—Φαίνεται, τῆς ξανάπε, πὼς ὁ γάμος μας ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς δυστυχίας σου. Πρῶτα ἦσαν μιὰ κοπέλλα χαρούμενη καὶ ζωερή. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε εἶσαι ὅλο γκρίνιες καὶ νευριάσματα. Γιὰτί ἀλλάξες τόσο πολὺ; Πρέπει νὰ μοῦ πῆς, Μαρία, τί σοῦ συμβαίνει. Πᾶρε με σὰν ἕναν φίλο κι' ὄχι σὰν ἄνδρα σου. Κι' ἀνοίξε μου τὴν καρδιά σου. Πές μου: Μήπως δὲν ἦμουν ὁ ἄνδρας ποὺ ὤνεις; ῥωτᾷ.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ζωερὰ καὶ με ἔξαψι ποὺ ὀλοένα δυνάμωνε. Δὲν εἶσαι ἐστὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσα. Δὲν σ' ἀγαπᾷ ποτέ. Τ' ἀκούς; Ποτέ!...

Τὸν ἐκτύπησε κατὰμα. Τὸ βλέμμα της πετοῦσε φλόγες. Ἐκείνος, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια της, ἐκλονίσθηκε, σὰν νὰ τὸν χτύπησαν με μαχαίρι κατὰκερὰ. Συναρμὰ ἐνοῶσε τὴν ἐπιτομήν του νὰ ξεσπᾷ μ' ὅλη τὴν χωριάτικη βαρβαρότητα.

—Πρόστυχ! τῆς ἐφώνασε.

Καὶ χύμηξε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμό.

—Χτύπησέ με, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα. Σκότωσέ με. Αὐτὸ θὰ εἶναι καλύτερο γιὰ μένα.

Μὰ ἐκεῖνος συγκρατήθηκε.

—Ὅχι, τῆς εἶπε. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσῃς, νὰ τὸν σκεπτεσαι, νὰ τὸν ἀγαπᾷς. Κι' ἂν θέλῃς, νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς...

Τὴν ἄλλῃ μέρα, πρῶτ-πρῶτ, ἐπῆρε τὸ ἀγοράκι του, ποὺ ἦταν τότε τριῶν χρόνων, κι' ἐφυγε. Ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ἐδοῦντο τὸ χωριό:

—Ἡ Μαρία ἐχώρισε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της!

Κανεὶς δὲν ἤξερε τὴν πραγματικὴ αἰτία. Κι' ὁ καθένας ἔδινε τὴν δική του ἐξήγησι. Χίλιες διαδόσεις ἐκυκλοφοροῦ-

σαν. Οἱ γειτόνοι διηγούντο τὴν δραματικὴ ἀναχώρησι τοῦ συζύγου. Ἡ Μαρία ἐκλαίει καὶ ζητοῦσε νὰ μὴν τῆς πᾶρῃ τὸ παιδί. «Εἶναι ἡ μόνη μου παρηγοριά», τοῦ ἔλεγε. Μὰ ἐκείνος τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά κι' ἐφυγε.

Ὁ παπᾶς, ὅταν ἔμαθε τὸ περιστατικόν, ἔτρεξε πρῶτα στὸν σύζυγο. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν συναντήσῃ. Κατόπιν ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Τὴν

έχουνησε με συμπόνια το κεφάλι του.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Την άλλη μέρα βρήκε τον άνδρα της. Πρέπει να ξαναγυρίσεις άμέσως, του είπε, μαζί με το παιδί κοντά στη γυναίκα σου.

— Δεν μπορώ, πάτερ μου, του απάντησε ο χωρικός. Αυτή μου το είπε κατάμουτρα. Άγορά άλλων.

— Αγαπά ένα όνειρο, του είπε ο παπας. Αυτό είναι όλο. Κάθε παρθένα, πριν παντρευθεί, πλάθει ένα σωρό όνειρα και περνά τα περηνικά της χρόνια μαζί μ' αυτά. Έτσι και η γυναίκα σου: Έζησε μια βραδυά, για λίγες στιγμές, ένα έντονο, έρωτικό όνειρο. Κι' αυτό ήταν η δυστυχία της. Άλλοίμονο στους άνθρώπους, που έχουν γεμίσει την ψυχή τους μ' ένα όνειρο! Δεν μπορούν να συντηκολογήσουν με την πραγματικότητα. Μόλις ότου διακόψουν μαζί τ' κάθε σχέση. Και τότε πια δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Γίνονται φαντάσματα του πόνου και της δυστυχίας. Γύρισε, παιδί μου, κοντά στη γυναίκα σου, όσο είναι ακόμη καιρός...

Ο άπλοικός χωρικός χαμήλωσε με ύποταξη το κεφάλι. Δεν κατάλαβε καλά τα λόγια του παπά. Μά θα έκανε όπως τον έσυμβούλεψε. Έπηρε το παιδί κι' έγύρισε στο σπίτι του. Η καρδιά του ήταν πλημμυρισμένη από στοργή και συνγνώμη για τη γυναίκα του. Δεν θα της έκανε ποτέ λόγο γι' αυτό το έπεισόδιο. Θά της φερνόταν με περισσότερη τρυφερότητα.

Μά ήταν πια άργα. Γυρίζοντας στο σπίτι, την βρήκε τρελή. Τίποτε δεν μπόρεσε να της ξαναδώσει την υγεία και την γαρά. Έξακολουθεί να περνά τις θλιβερές μέρες της όπως είχε ο παπας: Φάντασμα του πόνου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

*** Σε κάθε άνθρωπο — υπερίσχυσε ένας Αμερικανός φυσικός — αντιστοιχούν στη γη αυτή 10 εκατομμύρια σκουλήκια, ένα εκατομμύριο διάφορα έντομα, εκατό χιλιάδες άρχινες, δέκα χιλιάδες μικρά πουλιά, εκατό μεγάλα πουλιά, 0,000,01 ελέφαντες, 0,000,01 τίγρεις, 0,000,1 πιθήκοι. Το μόνο ζώο που υπάρχει εις ίσον αριθμόν με τους ανθρώπους είναι ο λύκος.

*** Οι Άϊνους είναι μια φυλή της Ιαπωνίας, εγκατεστημένη στο νησί Γιάσο. Οι γυναίκες των Άϊνους θεωρούν το μoustάκι ως ένα στοιχείο στολισμού. Γι' αυτό οι φιλάρεσκες της φυλής αυτής, έφ' όσον το φύλον τους εκ φύσεως δεν έχει μoustάκι, ζωγραφίζουν άρειμάνια μoustάκια στο έπαινω χείλος τους.

*** Κατά την δημοσιευθείσαν στατιστικήν, επ' ευκαιρία του τέλους της μεγάλης Διεθνούς Έκθέσεως της Νέας Υόρκης, την έκθεσιν έπεσκέψθησαν εν συνόλω 26 εκατομμύρια άνθρωποι.

*** Όταν σκεφθώ και τις την ανθρωποθυσία του πολέμου 1914—1918 δεν μπορεί παρά με φρίκη ν' αναλογισθώ τις απώλειες που προϋποθέτει ο νέος. Η Γαλλία, στον τελευταίο ευρωπαϊκό πόλεμο, είχε 1.500.000 νεκρούς, η Αγγλία 750.000, η Γερμανία 480.000, η Γερμανία 1.850.000, η Αυστροουγγαρία 1.100.000, η Ρωσία 3.000.000, αι' Ηνωμένα Πολιτεία 55.000. Το σύνολον των νεκρών του πολέμου του 1914—18, συμπεριλαμβανόμενων και των Βαλκανίων, καθώς και της Ν. Ζηλανδίας, του Καναδά, της Αυστραλίας κλπ. ανέρχεται σε 12 εκατομμύρια ανθρώπων.

ΓΚΡΑΙΗΣ ΜΟΥΡ

Τα δεκαπέντε πρώτα χρόνια της ζωής της, η Γκράις Μούρ τα έπέρασε κοντά στη Σπάρτη και στις Αθήνας... «Πας; Θά πήτε ασφαλώς... Δεν είναι Αμερικανός;» Είπε, επειδή υπάρχουν και στο Τένεσι μια νότια πολιτεία της Αμερικής, δύο πόλεις: Σπάρτη και Αθήναι. Όταν βρήτε επάνω στον Αμερικανικό αυτό χάρτη τις δύο πόλεις, κυττάτε λίγο προς βορράν. Εκεί, στους πρόποδες των όρων του Κούμπερλαντ, θά ιδίτε μίαν άλλη πόλη: το Τζέλιγκ. Εκεί γεννήθηκε στις 5 Δεκεμβρίου του 1901 εκείνη που η φωνή της θά την έκανε αργότερα την πιο δημοφιλή από τις τραγουδίστριες, η Γκράις Μούρ.

Ήταν το μεγαλύτερο από τα πέντε παιδιά του τραπέζιτου Μούρ, ιδιοκτήτου νηματουργείων. Η πρώτη φιλοδοξία της Γκράις ήταν να γίνει ιεραπόστολος, επειδή κάποτε, της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση η παρουσία ενός ιεραποστόλου στην πόλη της. Επειδή δε είχε πολύ καλή φωνή και έψαλλε στίς λειτουργίες της Κυριακής, η Γκράις είχε πεισθεί ότι το θείο αυτό δώρο θά της έχρηστούσε, γιατί καθώς έλεγε «η μουσική εξημερώνει τους άγριους».

Αφού πέρασαν τα παιδικά της χρόνια οι γονείς της την έστειλαν στην Νάσβελλ, την πρωτεύουσα του Τένεσι, για να τελειώσει τις σπουδές της. Εκεί όμως, μία μέρα, άκουσε σε μία συναυλία την διάσημη τραγουδίστρια Μαίρη Γκάρντεν και άμέσως διεύθυναν τα ιεραποστολικά της όνειρα.

Επειτα από πολλές παρακλήσεις, έπέισε τον πατέρα της να της επιτρέψει να μελετήσει μουσική. Η Γκράις δεν ήταν γεννημένη με θεία φωνή. Η δική της ήθελε έπεξεργασία πολλών έτών, σοβαρές μελέτες, μεγάλη προσοχή για να την αναδείξει. Η Γκράις έδιδε λίγο, όταν όμως άκουσε μία μέρα την Γεραλδίνη Φάρνερ να τραγουδά την Κάρμεν, η θέλησής της έγινε πιο σταθερή και απέφασε να αφιερωθεί τελειωτικά στο τραγούδι.

Στην αρχή η οικογένειά της θέλησε να θέσει θέμα στο «χασομέρι» αυτό. Η Γκράις είχε όμως διαφορετικές αντιλήψεις και μία μέρα έφυγε με μία φίλη της από την Νέα Υόρκη και εγκατεστάθησαν στο Γκρήνουιτς Βιλλάτζ, μία συνοικία ανάλογη με το Μονπαρνάς του Παρισιού. Για να ζήσει, τραγουδούσε σε διάφορα καμπαρέ και σιγά-σιγά έγινε πολύ δημοφιλής στο ρεστωράν του «Μαύρου Γάτου», οι θαμώνες του όποιου την έπαινε μούσαν ζωγράφα κάθε βράδυ.

Λίγο αργότερα, έφθασε η μεγάλη

δοκιμασία της ζωής της Γκράις Μούρ, μία αληθινή καταστροφή. Μόλις άρχισε να γίνεται γνωστή στα μουσικά κέντρα και φαινόταν πως θά έκανε ένα γιγάντιο άλμα στο δρόμο της φιλοδοξίας της, έχασε την φωνή της! Ένα πρωί ξυπνώντας, διεπίστωσε τρελή από τον σπαραγμό της, πως η φωνή της είχε γίνει δραχνή και μόνο ψιθυριστά μπορούσε να μιλά. Φίλοι της την συμβούλεψαν να πάη να ιδί τον δόκτορα Μάριο Μαραφίτσι, διάσημο λαρυγγολόγο. Η έμπνευση του γιατρού υπήρξε αυτή: μόνο έξη μήνες μοναξιάς... και πάλι, δεν μπορούσε να έγυρηθί τίποτε. Η Γκράις με μία καμαριέρα της εγκαταστάθηκε στο έρημονήσι του Σαιν Λωράν. Εκεί, διάβαζε, έγραφε, μελετούσε γλώσσες, έκανε μακρινούς περιπάτους... είδε τους έξι μήνες να περνούν απελπιστικά άργα. Με το τέλος της απομονώσεώς της, η φωνή της είχε ξαναβρεί, πιο κρυστάλλινη και πιο πλούσια από κάθε άλλη φορά.

Τα τέσσερα επόμενα χρόνια έπέρασαν πολύ γρήγορα. Τέλος η τύχη έφάνηκε να της χαμογελά. Η περίφημη «Μετροπόλιταν Όπερα» της Νέας Υόρκης της ώργάνωσε ένα ρεσιτάλ. Η φωνή της έτυχε ένθουσιώδους υποδοχής, η Γκράις όμως έκανε την άπεισκευία να μη έπωφεληθί αυτής της ευκαιρίας. Αντί να υπογράψη το συμβόλαιο που της προσέφεραν, θέλησε να μείνει ανεξάρτητη και έπροτίμησε να μείνει στο μουζίκ - χόλλ έως το τέλος του έτους. Πολλοί άρχισαν τότε να σχολιάζουν την φωνή της Γκράις και είπαν ότι δεν ήταν κατάλληλη για το μελοδραμα. Η Γκράις, έστοιχημάτισε τότε ότι προτού περάσουν δύο χρόνια θά έκανε το ντεμπούτο της επί της σκηνής του «Μετροπόλιταν». Έφυγε άμέσως για την Εύρωπη και στην Ιταλία συνήνητησε την Μαίρη Γκάρντεν. Η Μαίρη της έδωσε τους καλύτερους καθηγητάς και παρηκολούθησε η ίδια τις καταπληκτικές προόδους της προστατευομένης της. Η Γκράις εκέδρισε το στοίχημα: δεκαοκτώ μήνες αργότερα επέτυχε ένα συμβόλαιο και ντεμπούτάρησε επί της σκηνής της «Μετροπόλιταν Όπερα» της Νέας Υόρκης τον Φεβρουάριο του 1928, στους «Μποέμ» στον ρόλο της Μιμή.

Αργότερα η Γκράις έπεχείρησε μία tournée στην Εύρωπη, τραγούδησε στην «Όπερα» και στην «Όπερά-Καμική» του Παρισιού, στις Κάννες, στο Μόντε-Κάρλο και στο Βέλγιο... Η φωνή της, η ακτινοβολία της έπιτυχούς καριέρας της δεν μπορούσε να αφήσει άσυνκίνητο το Χόλλυγουντ. Μία εταιρεία της προσέφερε ένα έπωφελες συμβόλαιο. Τον Μάιο του 1931 έπιδιδόσθηκε το «11-ντε-Φράνς». Επί του πλοίου αυτού έγνώρισε έναν νεαρό Ισπανό ήθοιο, τον Βαλεντιάνο Παρέρα. Μόλις τον συνήνητησε ένοιωσε ότι αυτός ήταν ο άνδρας της, όνειρων της. Και εκείνος όμως είχε νιώσει το ίδιο καρδιοχτύπι αντικρύζοντας την Γκράις. Ο γάμος τελέσθηκε στις Κάννες τρεις μήνες αργότερα, και οι νεόνυμφοι έπέρασαν τον μήνα του μέλιτος σ' ένα όρατο παλάτι του 13ου αιώνας που βρισκόταν κρυμμένο μέσα σ' ένα ύπεροχο δάσος από λεμονιές...

Από τότε η Γκράις επισκέπτεται τακτικά την Γαλλία. Τελευταίως μάλιστα, πρό της έναρξης του πολέμου έγύρισε στο γαλλικό στούντιο μία μεγαλειώδη ταινία, την «Λουίζα». Η υπόθεσιν του έργου αυτού δημοσιεύεται σε άλλην σελίδα του παρόντος τεύχους μας. Μία κριτική του έργου αυτού θά δημοσιεύσουμε προσεχώς. Ας σημειωθεί πάντως εδώ ότι στο μεγάλο αυτό μουσικό φιλμ, μαζί με την Γκράις Μούρ, συμπρωταγωνιστούν ο Ζωρζ Τίλ και ο Αντρέ Περνέ του γαλλικού μελοδράματος. Σκηνοθέτης δε της ταινίας αυτής είναι ο διάσημος Αμπέλ Γκάνς.

Τρυφερό διήγημα της ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Προχώρησε προς την πόρτα κι' έπιασε το πόμολο άρκετα νευριασμένος.

— Έλα, Ζανίν, πάμε! Θάρρης;

— Εκείνη όμως άργοϋσε. Πονούσε ν' άφήση μόνο το γάτο της. Γιατί καθώς δεν είχε παιδιά, τον αγαπούσε σαν παιδί της.

— Θά χάσω με το τραίνο αν έξακολουθήσας ακόμη να χαιδέυης το γάτο!

Τραβήχθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που θ' άφηναν το σπίτι μονάχο για μίαν όλοκληρη μέρα και μίαν νύχτα. Τους είχαν καλέσει σ' έναν γάμο, που για την άπληξή που ζούσαν ήταν ένα σπουδαίο γεγονός, και δεν βρήκαν σ' όλη τη γειτονιά κανέναν που νά μπορούσε να φυλάξη το μικρό τους σπίτι, που βρισκόταν άρκετά απομονωμένο μέσα στον μικρό του κήπο έξω από την πόλη.

— Καϋμένε μου Κοκό! Δεν θάρρης τίποτε να φας άπόψε. Και θά μείνης ως αύριο το πρωί!

Ο γάτος, νευριασμένος από τα φιλά της και τα πολλά χόδια, με τα μάτια άγριεμένα, την ούρα σηκωμένη, προσπαθούσε ν' άπαλλαγί από τ' άγκαλιέσμα, και είχε γίνει τόσο δύσπαμπος και δύστροπος, όσο εύλύγιστος και μαλακός θά ήταν αν ήταν στα κέρατα του.

— Όρεβούάρ, Κοκό! Φύλαξε καλά το σπίτι, άγάπη μου.

— Είσαι άνόητη!..., μουρμούρισε ο άνδρας τραβώντας την από το μπράτσο. Οι γάτοι φυλάνε ποτέ το σπίτι; Σκύλος είναι; Ο σκύλος τουλάχιστον σε κάτι χρησιμοποιεί! Άλλά ο γάτος!

Και ο καθημερινός τους καυγάς ξανάρχισε στο δρόμο. ένθ έτρεχαν διασπικτοί, για να προλάβουν το τραίνο.

...Η πόρτα έκλεισε καλά. Έφυγαν και οι δύο!

Ο γάτος, που ένοιωσε ότι άνέντησε την έλευθερία του, προχώρησε ξένοιαστα στη μέση της τραπεζαρίας, έάπλωσε με νοχέλειαν κι' άρχισε να γλείφεται, για να διορθώσει την άκαταστασία που είχαν έπιφέρει στο πλούσιο τρίχωμά του τα άδεξια χέρια της κυράς του.

Χορτασμένος από το πλεμόνι που έφαγε πρό όλίγου, άδιαφορούσε για όλα, και το μόνο που όνειροπολούσε ήταν ένας καλός ύπνος και μίαν κανονική χώνευσις σε μίαν ήσυχη, μαλακή και σκοτεινή γωνιά.

Αφού τελείωσε την τουαλέττα του, έψαξε με τα μάτια, δεν βρήκε κανένα κατάλληλο μέρος, και με ήμμα ήσυχο και μεγαλόπρεπο, έπέρασε στο διπλανό δωμάτιο, που ήταν η κρεβατοκάμαρα. Είχαν άφήσει όλες τις έσωτερικές πόρτες άνοιχτές, για να μπορέ νά κυκλοφορή. Μετά από πολλούς ύποκριτικούς έλιγ-

μούς, γιατί ο γάτος και όταν άκόμη είναι μονάχος δεν μπορεί να μην παίξη την κομωδία, εγκαταστάθηκε επί τέλους στη μεγαδική πολυθρόνα του σπιτιού.

Έκαμε κάμποσο για να διαλέξη την πόζα του. Επί τέλους, κουλουριάσθηκε σαν φίδι και προσπάθησε ν' άποκοιμηθή. Ήσυχία άπόλυτη. Άποκοιμήθηκε.

Σαν ξύπνησε, το σκοτάδι ήταν μεγαλύτερο. Κανείς!... Το κενόν και η άκρα ήσυχία του σπιτιού του προξένησαν έντύπωσι. Γιατί έκλειαν οι άνθρωποι; Κάποια άλλαγή από τις καθημερινές συνήθειες...

Άρχισε να στενοχωριέται η μάλλον να σκανδαλίζεται!

Με κάποια δόσι περιφρονητικού θυμού, τους άνεξήτησε σε όλα τα σκοτεινά δωμάτια. Έπειτα αποφάσισε να πάη να διασκεδάση στον κήπο, όπου νάρθουν.

Μπροστά στην κλεισμένη πόρτα, η άπορία του υεπεβλήθη σε άγανία. Κλεισμένος; Όλουόναχος!...

Στάθηκε άκίνητος και περίμενε. Ήξερε πως με το νά στέκη πολλή ώρα μπροστά στην πόρτα εκείνη, θ' άνοιγε.

Λίγο - λίγο, άρχισε να πεινά. Άπό τα βάθη του υπερέφανου είναι του, το ένστικτο άρχισε να φωνάζη όσο πήγαινε και δυνατότερα.

«Πεινάω!... πεινάω!... πεινάω!...»

Τότε άρχισε το νιαούρισμα και η συμφορά. Μιά άπέραντη λύπη ζωγραφίσθηκε στα ματάκια του, που σου έξοχιζε την καρδιά.

Είχε νυχτώσει για καλά. Άπό πόση

ώρα κυνηγούσε την άόριστη αυτή χίμαιρα μέσα στη νεκρική σιγή;

Έτένωσε τ' ατάκια του. Άπό το μέρος της τραπεζαρίας κάποιο τρίξιμο άκούστηκε. Επί τέλους, κάποιος ήταν!

Πραγματικά, ήταν ένας άνθρωπος. Έμπηκε χωρίς θόρυβο από το παράθυρο και κρατώντας ένα ήλεκτρικό φανάρι, έκύταζε τριγύρω του.

Ο κακοποιός όπισθοχώρησε τρομαγμένος. Ο γάτος, άνεδιασμένος στο τραπέζι, έστεκε όρθός, τριβόταν, ρονρόνιζε, καμπούριαζε τη ράχη του, έξυνε τα νύχια του...

«Πεινάω!... πεινάω!... πεινάω!... Θί μου δώσης φαί; Είν' η ώρα μου. Είμαι μονάχος, πεινάω, σ' άγαπάω!»

Ο κακοποιός είχε πη παίνοντας: «Αν είναι κανείς, θά τον σκοτώσω!» Ήταν τόσο άπλό. Όστόσο η άπροσδόκητη αυτή παρουσία του γάτου τον έγέμιζε μιά παράξενη έκπληξη. Τα χόδια αυτού του γάτου, τον έκαναν να δοκιμάξη κάποιαν ταραχή.

Έκαμε κάποια κίνησι, που δεν την άποτελείωσε. Μέσα στο ζωηρό φώς του φαναριού, συνήνητησε, ύψωμένο προς το δικό του άπαίσιο βλέμμα, ένα παρακλητικό πράσινο βλέμμα έρωτευμένης γυναίκας.

«Πεινάω!... πεινάω!... πεινάω!...»

Το εξέγησε:

«Μ' άρέσεις!... Μ' άρέσεις!... Μ' άρέσεις!...»

Για πρώτη φορά από τον καιρό που γεννήθηκε, του έλεγε τόσα ένα έμψυχο πλάσμα. Έως τότε δεν είχε γνωρίσει παρά τη δυστυχία, το ξύλο, το μίσος, τη φυλακή, την περιφρόνησι, το φόβο.

Έσπρωξε το ξύο, που τριβόταν μ' έπιμονή ένανω του.

«Φύγε!»

Τώρα ο γάτος βρισκόταν ανάμεσα άπ' τα πόδια του. Μ' ένα νευρικό πήδημα, ξαναβήκε στο τραπέζι.

«Μη με κυττάς μ' αυτό τον τρόπο, γιατί θά σε σκοτώσω!...»

Τα δύο σμαράγδια άπήνητησαν: «Σε λατρεύω!»

Τότε, τα σκληρά του χέρια γίνηκαν άπαλά. Τα βρομερά του δάχτυλα άρχισαν να χαιδεύουν τρυφερά και με μεγάλη προσοχή. Ξεχνώντας το άπαίσιο έργον του, ο κλέφτης έχάιδευε το γάτο.

«Α! νά πάρη ο διάβολος!... Τί μ' έπιασε;»

Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια του. Έκαμε πάλι μιά κίνησι, που δεν την άποτελείωσε. Έπειτα έπήδησε από το μισάνοιχτο παράθυρο και εξαφανίστηκε χωρίς να πάρη τίποτε μαζί του. Τόν είχε νικήσει η πρώτη γλυκεία συγκίνησις που δοκίμαζε στη ζωή του.

Οι οικοδεσπότες γύρισαν την έπομένη το πρωί.

— Άκουσε τα νιαούριάματα του, είπε η γυναίκα. Θάρρης και μās διηγήται κάτι!...

Ένα λεπτό αργότερα έφώναζε τρομαγμένη:

— Μας έκλεισαν!

Άλλά έπειτα από μίαν έπισταμένη έρευνα, διεπίστωσαν πως δεν τους είχαν πάρει τίποτε:

— Βλέπεις λοιπόν, είπε η νέα γυναίκα, βλέπεις πως ο γάτος έφύλαξε καλά το σπίτι;

Και φυσικά δεν ήξερε πως έλεγε την αλήθεια.

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ - ΜΑΡΝΤΡΥΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —Οι δύο αδελφοί Ραούλ και Αντρέας ντ' Εγκοντόν, ερχόμενοι στο Παρίσι για να καταταχθούν στους αμειβομένους του βασιλείου πέφτουν σε μια ένερα, από την οποία μόνο ο πρώτος κατορθώνει να ξεφύγει. Τραυματισμένος σώζεται υπό μάσκε μικρής ραπτικής ονόματι Σέσιλ Ρομπέρ, που ήταν περιφωρημένη για την όμορφη και την ήλική της. Λίγο καιρό αργότερα άνθρωποι του βασιλέως την απαγάγουν και την φέρουν στις Βερσαλλίες. Κατορθώνει όμως να την σώσει και να την φυγαδεύσει ένας νεαρός ακλόνητος ονόματι Μοέλ. Όταν γυρίζει στο σπίτι της έρωτικα τον πατέρα της που έχει γυρίσει από ένα περιπετειώδες ταξίδι στην Ολλανδία. Έχουν περάσει πολλοί μήνες από τότε και ένα βράδυ ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος διηγείται στους αλλοίους του μια περιγραφή της ιστορίας ενός συμβολαιογράφου Ντυμάρ που είχε εξαφανισθεί μυστηριωδώς πριν από τριάντα χρόνια.)

7ον

«Ο άνθρωπος με το υποζύγιο έχωθηκε τότε σ' ένα δαίδαλο μικρών και σκοτεινών δρόμων, που κατέληγαν όλοι στο κοιμητήριο των Αθών. Τό ζώνον έσταμάτησε στην πόρτα του νεκροταφείου. Έπειτα, έχωθηκε ξαφνικά, σαν ή γή να είχε καταπιεί και υποζύγιο και ίππεα.

«Ο Γασκόνος είχε τόσο πολύ τρομάξει, ώστε δεν είρθηκε τη δύναμη να κινηθεί. Έτσι, έμεινε στην ίδια θέση ως το πρωί.

«Τότε, έπληρε μια ξαφνική απόφαση και έμπηκε αποφασιστικά μέσα στο νεκροταφείο. Τά ίχνη των πετάλων του ζώου διεκρίνοντο καθαρά επάνω στο έδαφος. Ο Γασκόνος τά παρακολούθησε ανάμεσα από τους τάφους και έφθασε σ' ένα σημείον όπου έχάνοντο έντελώς. Στο σημείον αυτό τό χώμα έφαινότο σαν να είχε ανακινηθεί προσφάτως.

«Ο Γασκόνος έβγῆκε τρομαγμένος από τό νεκροταφείο. Αλλά δεν ξαναγύρισε στο σπίτι του συμβολαιογράφου. Έπληρε να καθήσει σ' ένα πανδοχείο, διηγήθηκε την περιπέτειά του σ' όσους βοσκόνταν εκεί και τό άλλο πρωί έφυγε για την πατρίδα του. Από τότε κανείς δεν τον ξαναείδε ποτέ.

«Ο βασιλεύς έσταμάτησε επί μερικῆς στιγμῆς. Ήταν τόσο τό ένδιαφέρον που είχε προκαλέσει ή αφήγησίς του, ώστε και μία νύκτα ακόμη έν πετούσε μέσα στην αίθουσα θά την άκουγες.

«Οι δύο αυτές ιστορίες, έσυνέχισε, θά ήταν άρκετῆς για να δείξουν ότι ο συμβολαιογράφος διατηρούσε σχέσεις με τον διάβολο. Αλλά, ο Γασκόνος δεν ήταν ο μόνος που είχε ιδῆ τον άνθρωπο με τό υπο-

ζύγιο. Τρεις ή τέσσαρες φορές τό χρόνο, οι άνθρωποι που έμεναν στην οδό των Ακακίων είχαν παρακολουθήσει αυτό τό θέαμα. Ο άνθρωπος έφθανε πάντα κατά τό βράδυ, έδενε τό ζῶο του στην πόρτα, έμπαινε μέσα και έπερνούσε άρκετῆς ώρες στο σπίτι του συμβολαιογράφου. Έπειτα έφηνε και κανείς δεν ήξερε πού έπληγαινε. Κάθε φορά που άκουγόταν τό διάδισμα του ζώου επάνω στο λιθόστρωτο του δρόμου, έκλειναν όλες οι πόρτες και τά παράθυρα και οι διαβάτες που έτύχαινε να περνούν από εκεί έτρεχαν να εξαφανισθούν.

«Τό γεγονός αυτό είχε κάμει άνάστατη δολόκληρη τη συνοικία. Πολλοί έλεγαν ότι έπρεπε να βάλουν φωτιά στο σπίτι του συμβολαιογράφου και άλλοι ότι έπρεπε να τον κάψουν ζωντανό στην πλατεία της Γκρένης μαζί με τό δυό παιδιά του.

«Ο άνθρωπος με τό υποζύγιο έρχόταν πάντα τη νύκτα. Αλλά, μία φορά, έφανίσθηκε μεσημέρι. Ως τη στιγμή που έμπηκε στην πόρτα του συμβολαιογράφου, δεν έβγαλε καθόλου τό καπέλλο του και έτσι κανείς δεν μπόρεσε να ιδῆ αν είχε πάντα την άνοιχτή πλῆγη στο μέτωπό του.

«Αλλά τό ζῶον έφαινόταν ότι είχε έντελώς θεραπευθεί και ένα λευκό τρίχωμα είχε φυτρώσει εκεί που ήταν άλλοτε ή πλῆγη.

«Κανείς όμως δεν έτόλμησε να πλησιάσει, την ώρα που ο ίππεύς βοσκόνταν μέσα στο σπίτι.

«Αυτή τη φορά έμεινε περισσότερο τό ό,τι άλλοτε. Όταν τέλος έφανίσθηκε και πάλι, έκρατούσε στά χέρια του ένα όγκωδες κιβώτιο που τό εφόρτωσε επάνω στο ζῶον.

«Άμέσως έπειτα, έκαβαλλήκενος και άνεχώρησε καλπάζοντας, χωρίς να μπόρεση να τον παρακολουθήσει κανείς. Άλλοι έλεγαν πώς μέσα στο κιβώτιο αυτό περιείχοντο όλα τά χρήματα του συμβολαιογράφου κι' άλλοι πώς μέσα εκεί βρισκόταν ή ψυχή του, που ήταν θαρεια από τις άμαρτίες και τά εγκλήματά.

«Από τη στιγμή αυτή, έπέρασαν άρκετῆς ώρες. Στο τέλος είδαν τον γνῆ τοῦ συμβολαιογράφου, που έβγαине από τό σπίτι και έκτυπούσε σε μία γειτονική πόρτα. Στο σπίτι αυτό έμενε μία γοητή, πῆ, παρά τά έβδομήντα χρόνια της, έκρατιόταν καλά άκόμη.

«Θεέ μου! Έκαμε, βλέποντας τό ταραγμένο ύφος τοῦ υιού Ντυμάρ. Τί σῶς συμβαίνει;

«—Έλάτε γρήγορα, απήντησε εκείνος. Νομίζω ότι ο πατέρας μου πέθανε.

«Ανέβηκαν τρέχοντας τη σκάλα του σπιτιού του συμβολαιογράφου. Στο επάνω μέρος έπληρε ένα μικρό δωμάτιο, όπου ο συμβολαιογράφος έκλειδιόταν επί ώρες δολόκληρης και όπου τά παιδιά του δεν είχαν μπει ποτέ.

«Η γερόντισσα έσκυψε τότε και έκύνταξε από την τρύπα της κλειδαριάς. Ήταν καθισμένος έμπρός σ' ένα τραπέζι, που ήταν γεμάτο με φιαλῖδια, με μεγάλες χόάνες και με άλχημιστικά βιβλία.

«Απεφάσισαν τότε να παραδίσουν την πόρτα και, συνενώνοντας τις προσπάθειές τους, τό κατώρθωσαν στο τέλος. Φαίνεται ότι τό ζῶμα του άέρος που έμπηκε από την πόρτα επάνω τους στίς αίσθήσεις του τον συμβολαιογράφο, γιατί τά χείλη του έκινήθηκαν λίγο σαν να ήθελε να μιλήσει.

«Τόν έπληραν έπειτα στά χέρια και τον μετέφεραν στο δωμάτιό του. Εκεί του άφηρεσαν τό ρούχα του και άρχισαν να του κάνουν έντριβές σ' όλο του τό σώμα. Έπειτα από πολλή ώρα, συνήλθε τέλος. Και τότε, με φωνή που μόλις άκούγονταν, είπε:

«—Οι κόποι σας είναι χαμένοι, παιδιά μου. Είμαι πῆ ένας άνθρωπος νεκρός.

«Και, πραγματικά, από εκείνη την ήμερα, άρχισε να λυώνη σαν τό κερί. Έπαιρνε, ώστόσο, τακτικά τη συνθησμένη του τροφή. Αλλά τίποτε πῆ δεν μπορούσε να του επαναφέρει τις δυνάμεις του.

«Τέλος, μία μέρα έζήτησε να τον μεταφέρουν στο μυστηριώδες δωμάτιο, όπου συνήθιζε να άποσύρεται κάθε φορά που έφανιζόταν ο άγωνιστος με τό ζῶο. Τό έκαναν πράγματι και, όταν βρεθηκε εκεί, έφάνηκε ότι ήταν πολύ καλύτερα από πῆν. Εκλείδωσε την πόρτα από μέσα και παρέμεινε μόνος. Έπέρασε δολόκληρο τό βράδυ και έπειτα ή νύκτα, χωρίς να δώσει κανένα σημεῖον ζωῆς.

«Αναγκάσθηκαν έτσι την επόμενη να παραδίσουν και πάλι την πόρτα. Η γερόντισσα ήταν όπως και την προηγούμενη φορά στο σπίτι. Αλλά, όταν έμπηκαν μέσα στο δωμάτιο αυτό, εὐρήκαν τά πάντα ανέπαφα, αλλά κανένα ίχνος του συμβολαιογράφου. Είχε εξαφανισθεί.

«Στό μεταξύ, είχαν άνεβῆ και άλλοι γείτονες και τέλος έφθασαν μερικοί άστυνομικοί, που κάποιος είχε τρέξει να τους είδοποιήσει. Αλλά, παρ' όλες τις έρευνες που έκαναν, δεν κατώρθωσαν να βρουν πουθενά τον συμβολαιογράφο.

«Τέλος, κατέλεξε ο βασιλεύς, τό γεγονός αυτό έκαμε μεγάλο θόρυβο εκείνη την εποχή. Ο Αντιβασιλεύς έπληροφορήθηκε τά συμβαίνοντα και διάταξε μία καινούργια έρευνα. Αλλά και αυτή δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Ήμουν τότε δέκα πέντε έτών μόνον. Ωστόσο, έδωκα στον έαυτό μου την υπόσχεση ότι, όταν ανέλαμβα να πραγματικά την εξουσία στα χέρια μου, θά έφρόνιζα να διαλευκάνω αυτό τό μυστήριο. Φαίνεται όμως ότι έλησμόνησα στο μεταξύ αυτή την υπόθεση και έχρηάσθηκε αυτό τό χαράκι για να μου την θυμίσει έπειτα από τόσα χρόνια.

—Τώρα πῆ είναι πολύ άργά, παρατήρησε ένας από τους αλλοίους, για να άσχοληθῆτε με αυτή την υπόθεση. Δεν θά

υπάρχει ίσως κανένα ίχνος από τό σπίτι αυτό...

—Α! όχι, είπε ο Λουδοβίκος. Έστω και άργά, θά φροντίσω να την διαλευκάνω. Πρέπει όμως προηγουμένως να ξαναβρώ αυτόν τον διαβόλεμένο Φρονσάκ, πού, κατά την γνώμη μου, είναι ο άσος των άστυνομικών του βασιλείου μου.

—Η Μεγαλειότης σας όμως άγνοεί, είπεν ο αλλοίος, ότι ο Φρονσάκ έπεσε στη δυσμένεια του κ. ντ' Σαρτῆν και ότι βρίσκεται τώρα στην ύπηρεσία της μαρκησίας ντ' Πομπαδούρ.

—Όστε ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται στις Βερσαλλίες; είπεν ο Λουδοβίκος 15ος. Να μου τον φέρετε άμέσως έδώ.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Φρονσάκ βρισκόταν έμπρός στον βασιλέα, που θέλησε άμέσως να του διηγήσει την ιστορία του συμβολαιογράφου.

—Την γνωρίζω, Μεγαλειότατε, διέκοψεν εκείνος.

—Και έξέρεις τί απέγινε ο συμβολαιογράφος;

—Όχι, αλλά μπορώ να τό μάθω. Μου χρειάζεται μόνον μία διαταγή της Μεγαλειότητάς σας, πρὸς τον διευθυντή της άστυνομίας.

—Θά τῆν έῃξῃς.

Και άμέσως ύπηγόρευσε σ' έναν από τους αλλοίους του μία διαταγή, την οποία υπέγραψε έπειτα.

—Τώρα, κύριοι, είπεν ο Λουδοβίκος, πηγαίνω να πλαγιάσω και νομίζω ότι θά κοιμηθῶ καλά. Η ιστορία αυτή με έκαμε νεώτερο κατά τριάντα χρόνια.

Κεφάλαιον 11ον

ΕΝΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Τό ίδιο βράδυ, ο Φρονσάκ έφθανε στο Παρίσι και έτρεχε άμέσως στο Σατελέ, όπου ήταν τό γραφείο του κ. ντ' Σαρτῆν. Εκείνος, όταν τον είδε να μπαίνει, ένινάχηκε άμέσως όρθιος.

—Πώς! έκαμε. Τολμάς λοιπόν να έμφανίζεσαι μπροστά μου;

Ο Φρονσάκ δεν απήντησε. Έξεκούμωσε άργά τον έπενδυτό του και έβγαλε από μία έσωτερική τσέπη τη διαταγή του βασιλέως, την οποίαν έδωκε στον κ. ντ' Σαρτῆν.

Η διαταγή αυτή έγραφε:

«Ο διευθυντής της άστυνομίας διατάσσεται να παραδώσει άμέσως στον Στέφανον Φρονσάκ τά αναγκαία χρήματα και να θέσει στη διάθεσί του όσους άνδρες ήθελε τηρήσει, για να φέρῃ εις πέρας την άποστολή που του άνέθεσαν.

—Και πού είναι αυτή ή άποστολή; έρώτησε ο κ. ντ' Σαρτῆν, αφού έδιάβασε τη διαταγή.

—Αυτό αποτελεί μυστικό του βασιλέως. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, έφώνησε ο διευθυντής της άστυνομίας, ότι άναμινγέσαι στο καθήκοντά μου;

—Πιθανόν, απήντησε άτάραχος ο Φρονσάκ. Με έδιώξατε από την ύπηρεσία σας και κερδίζω τη ζωή μου όπως μπορώ...

Ο κ. ντ' Σαρτῆν μετέβαλε άμέσως ύφος:

—Και αν σε ξαναπαιρνα και πάλι; έρώτησε. Ο βασιλεύς θά σου δώσει ένα τό λουδοβίμια, όταν ικανοποιηθείς τό καπρίτσιο του, αλλά την άλλη ήμερα θά σε έχη έντελώς ξεχάσει...

—Πιθανόν, είπε και πάλιν ο Φρονσάκ.

—Ενῷ αν σε ξαναπαιρνα στην ύπηρεσία μου...

—Έχω μερικούς δρους, απήντησε ο Φρονσάκ. Εάν τους δεχθείς, ίσως θά μπορούσαμε να συνεννοηθούμε, πράγμα που θά ήταν ωφέλιμο και για μένα και για σας.

—Είμαι πρόθυμος να άκούσω τους όρους σου, Φρονσάκ, είπεν ο κ. ντ' Σαρτῆν.

—Θά σῶς τους πῶ άμέσως. Προηγουμένως όμως θά ήθελα να σας κάμω γνωστόν ότι, μολοντί ζω στις Βερσαλλίες, ξέρω όλα όσα γίνονται στο Παρίσι.

—Έστω, διέκοψε ο διευθυντής της άστυνομίας. Αυτό δεν έχουν σημασία. Άς κλείσωμε τη συμφωνία μας.

—Όχι, απήντησε ο Φρονσάκ. Πρέπει προηγουμένως να γνωρίζετε τί είμαι σε θέσι να κάμω και τί μπορώ να πληροφορηθῶ και όταν άκούη οι πληροφορίες που συγκεντρώνω δεν με ένδιαφέρουν.

Και, χωρίς να περιμένη την έγκρισή του κ. ντ' Σαρτῆν, άρχισε να λέγει:

—Είμαι έξη μήνες που με έδιώξατε από την ύπηρεσία σας. Κατά τό διάστημα αυτό, ή άστυνομία που έπρεπε να έξη τῶ πάντα, δεν μαθαίνει άπολύτως τίποτε. Θά σας δώσω λοιπόν ενῷ μερικῆς πληροφορίες, που νομίζω ότι θά σας ένδιαφέρουν πολύ. Και, πρώτα - πρώτα, οι εξαφανίσεις των παιδιών συνεχίζονται και τά λουτρά μέσα στο ανθρώπινο αίμα είναι άρκετά...

της μόδας.

—Δεν έξέρεις τί λές, Φρονσάκ, διέκοψε ο κ. ντ' Σαρτῆν. Ο Τάταρος έξηφανίσθη από τό Παρίσι και τίποτε δεν μάς λέει ότι εξαγνώρισε.

—Ο Τάταρος έξηφανίσθη πράγματι, απήντησε ο Φρονσάκ, αλλά δεν μπορείτε να άγνοήτε ότι υπάρχει στο Παρίσι ένας μεγιστάν πολλῶν ανώτερων από αυτόν, που ακολουθεί τό παράδειγμά του. Ο μεγιστάν αυτός είναι ένας βασιλικός πρίγκηψ, ο κύριος της Ωβέρνης. Ο λαός άρχίζει σιγά - σιγά να αντίλαμβάνεται περί τίνος πρόκειται. Τό εὐτύχημα είναι ότι ο βασιλεύς δεν έμαθε τίποτε άκόμη.

—Και ούτε πρέπει να μάθῃ, είπεν ο διευθυντής της άστυνομίας. Τί άλλο έξέρεις; —Υπάρχει ένας νεαρός ευπατρίδης, του οποίου ο αδελφός έχησιμνεσε ως λεία του Τατάρου. Θά έπερτε θῶμα και ο ίδιος, αλλά κατώρθωσε να φύγῃ ένκαίρως. Προσπάθησε πολλές φορές ως σήμερα να ιδῆ τον βασιλέα, για να του ζητήσει δικαιοσύνη. Δεν τό έπέτρεξε όμως. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θά τό επιτύχῃ άργά ή γρήγορα. Πιθανόν να βρεθεί κάποιος που να τον αναλάβῃ υπό την προστασίαν του.

—Και πούδς είναι αυτός ο προστάτης;

—Ως τη στιγμή που σας μιλά κανείς, θά είναι αυτός ο προστάτης. Δεν θέλησε να ένδιαφερθῶ ως σήμερα, γιατί ή υπόθεσις αυτή δεν με ένδιαφέρει. Και τώρα συνεχίζω... Όταν ο βασιλεύς πλήτῃ, είναι ικανός να κάμῃ τά πάντα για να δια-

σπεδάσει. Θά μπορούσε λοιπόν να μῆ διατάσει να στῆλῃ τον κόμητά της Ωβέρνης ενῶπιον τοῦ παρλαμέντου και να παρευρεθῇ κατόπιν ο ίδιος στην πλατεία της Γκρένης, για να παρακολουθήσει την εκτέλεσί του.

—Αυτό δεν πρέπει να γίνῃ ποτέ! έφώνησε ο κ. ντ' Σαρτῆν.

—Και εἴγω τό ίδιο σκέπτομαι, απήντησε ο Φρονσάκ. Νομίζω μάλιστα πώς εὐρήκα τον τρόπο για να διασπείδωμε τον βασιλέα.

Και διηγήθηκε τότε στον διευθυντή της άστυνομίας την ιστορία του συμβολαιογράφου Ντυμάρ πῆ την mania που είχε καταλάβει τον βασιλέα να μάθῃ τί είχε άπογίνει.

—Αλλά όλα αυτά είναι καθαρά παραφροσύνη! παρατήρησε ο κ. ντ' Σαρτῆν. Τό σπίτι αυτό δεν θά υπάρχῃ πῆ. Και οι σύγχρονοι του συμβολαιογράφου θά έχουν πεθάνει...

—Θά τους άναστήσωμε! Έχω ένα κερδ σχέδιο... Πρὸ δύο έτών, αν ένθυμήσῃτε, έπληρε στις Βερσαλλίες ένας άνθρωπος, που διεσκέδασε πολλῶν τον βασιλέα. Έννοῶ τον κόμητα τοῦ Αγίου Γερμανού, που ίσχυρίζετο ότι ήταν ήλικίας επτακοσίων εικοσι τριών έτών. Σκέπτομαι λοιπόν ότι πρέπει να βρούμε έναν νεον κόμητα τοῦ Αγίου Γερμανού.

—Για ποῖο λόγο;

—Για να διασπείδωμε τον βασιλέα και να άπομακρύνωμε την θύελλα που άειλεί τον κόμητα της Ωβέρνης.

—Αλλά...

—Ζητώ λοιπόν από σας, έσυνέχισε ο Φρονσάκ, χωρίς να προσέξῃ την διακοπή, να μου ύποσχεθῆτε χίλια χρυσά σκούδα τον μήνα και μία σύνταξη από δέκα χιλιάδες λίβρες για τά γεράματά μου... Θά σας έξηγήσω έπειτα τό σχέδιό μου.

—Θά έῃξῃς, τι ζητείς, απήντησε ο διευθυντής της άστυνομίας.

Ο κ. ντ' Σαρτῆν και ο Φρονσάκ έμειναν κλεισμένοι ὅλη τη νύκτα και κανείς δεν έμαθε ποτέ τί συνεννοήθηκε μεταξύ τους.

Όταν ο Φρονσάκ έφυγε από τό Σατελέ είχε πῆ έξημερώσει.

Έπειτα από μερικῆς ώρες, την ώρα που ο Λουδοβίκος 15ος έσηκωνόταν από τό κρεβάτι του, ο Δεμπέλ, ήλθε για να του άναγγείλῃ ότι ο Φρονσάκ έξητούσε να γίνῃ άμέσως δεκτός.

Ο βασιλεύς παρεχώρησε την άδεια και, λίγα λεπτά αργότερα, ο Φρονσάκ έμεινε στον βασιλικό κοιτώνα, που ήταν κατάμεστος από αλλοίους.

—Μεγαλειότατε, είπεν ο άστυνομικός, έχω τόσα ένδιαφέροντα πράγματα να σας ανακοινώσω, ώστε παίρνω τό θάρρος να σας παρακαλέσω να με άκούσετε υμνος.

—Δεν υπάρχει κανείς λόγος, απήντησε ο Λουδοβίκος. Όλοι αυτοί οι κύριοι έέρουν την άρχή της ιστορίας και φαντάζομαι ότι θά ήταν πολλῶν περιεργοί να μάθουν και τό τέλος.

—Δυστυχῶς, απήντησε ο Φρονσάκ, δεν φέρνω τό τέλος της ιστορίας, αλλά ένα κεφάλαιον επί πλέον. Έπιμένω λοιπόν στην παράκλησί μου, γιατί νομίζω ότι κανείς άλλος δεν πρέπει να άκούσῃ όσα πρόκειται να ανακοινώσω στην Μεγαλειότητά σας.

Ο βασιλεύς με ένα νεύμα υπέδειξε στους αλλοίους του να άποσυρθούν.

Όταν έμειναν μόνον, ο Φρονσάκ είπε:

—Μεγαλειότατε, εὐρήκα τον συμβολαιογράφο.

—Πώς! έκαμε ο Λουδοβίκος. Τί θέλεις να πῇ; Λίγους ένοχους τά παιδιά του;

—Όχι, Μεγαλειότατε. Τά παιδιά του έχουν πεθάνει από πολλά χρόνια.

—Τότε πρέπει να έχη πεθάνῃ και ο ίδιος. Διαφορετικά θά ήταν σήμερα ένατόν εικοσι χρόνια.

—Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἶναι σήμερα ἑκα-
τὸν εἴκοσι πέντε χρόνων, Μεγαλειότατε.
—Θὰ ἀστείνεσαι βέβαια...

—Δὲν θὰ ἔσται ποτὲ τὸ θάρος. Σὰς
λέγω τὴν καθαρή ἀλήθεια καὶ σὰς παρα-
καλῶ, ἐπειδὴ οἱ σὲ βέβαια δὲν μπορεῖτε
νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, νὰ μοῦ δώσετε ἕναν
ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιὰ νὰ
ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸν συμβο-
λαιογράφου.

—Εἶπες ὅτι εἶναι ἑκατὸν εἴκοσι πέντε
ἐτῶν;

—Δὲν φαίνεται οὔτε τριάντα, Μεγαλειό-
τατε. Ὁ συμβολαιογράφος Ντυμὰ ἦταν
ἀλχημιστής καὶ εἶχε βρῆ τὸ ἐλιξήριον τῆς
μακροβιότητος... Μὴν ξεχνᾶτε, ἄλλωστε,
τὸν κόμητα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ... Πεί-
θου καὶ ἐγὼ ὅτι εἶχε δίκην, ἀπὸ τῆς στι-
γμῆς ποὺ εἶδα τὸν συμβολαιογράφου Ντυμὰ.

—Καὶ ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ
κόμητος τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ καὶ τοῦ sym-
βολαιογράφου Ντυμὰ;

—Ὅτι γνωρίζουν καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο
μυστικόν.

—Εἶπες λοιπὸν ὅτι ὁ συμβολαιογράφος
ἔῃ ἀκόμη; Ἀσφαλῶς κάποιοι θὰ σὲ ἐξ-
ηπάτησαν...

—Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπίστευσα στὴν ἀρχή,
Μεγαλειότατε. Ἀλλ' ὅταν εἶδα τὸν ἴδιον.
Μοῦ εἶπε ὅτι ἔχει ἕνα σημάδι ἀσφαλέ-
στατο γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητα του.

—Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ σημάδι;

—Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δείξῃ, παρὰ μόνον
στὸν βασιλέα ἢ σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἀ-
πολύτου ἐμπιστοσύνης του.

—Ἀφῆγῃς μου πῶς ἀνεκάλυψες τὸν
συμβολαιογράφο.

—Μεγαλειότατε, ὅταν χθὲς τὸ βράδυ ἐ-
πέστρεψα στὸ Παρίσι, ἔτρεξα ἀμέσως στὴν
ὁδὸν τῶν Ἀκακίων, ὅπου θροισκῶν τὸ
σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου, γιὰ νὰ ἰδῶ
ἀν ὑπῆρχε ἀκόμη. Τὸ σπίτι αὐτὸ διατη-
ρεῖται πρᾶγματι. Εἶχε ἀνακαινισθῇ ὁλό-
κληρο, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γιου τοῦ
συμβολαιογράφου, ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ
δύο δεκάετη χρόνια. Τὸ ἀγόρασε τότε ἕνας ἐπ-
ίτορος πανικῶν, ποὺ ἔνεται Ὀδυσσεὺς
Καρνὸ καὶ ποὺ δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν
συμβολαιογράφο Ντυμὰ.

—Ὅταν χθὲς τὸ βράδυ ἐφθασα στὴν ὁ-
δὸν τῶν Ἀκακίων, ὁλόκληρη ἡ συνοικία
ἦταν θυσιμένη τὸ σκοτάδι. Δὲν ὑπῆρχε
κανεὶς στὸ δρόμο, οὔτε κανένα φῶς στὰ
παράθυρα τῶν σπιτιῶν... ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα.
Ὅταν ἐφθασα ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι αὐτό, τὸ
παράθυρό ἀνοίξε διαστικὰ καὶ ἕνας ἄν-
θρωπος ἐκοιμήσε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ζητᾶτε τὸ σπῆτι τοῦ συμβολαιογράφου
Ντυμὰ; μ' ἐρώτησε.

—Ἐκπληκτος, δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντή-
σω. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε τότε:

—Τὸ σπῆτι ποὺ ζητᾶτε εἶναι αὐτὸ ἐ-
δῶ. Ὁ βασιλεὺς ποὺ σὰς στέλνει θὰ περ-
ιῶν γι' αὐτό, ὅταν μάθῃ ὅτι τὸ σπῆτι αὐ-
τὸ λέγεται τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Ιου, γι-
ατί ἔχει ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ σπῆτι στὸ ὁ-
ποῖον ἐκαθόταν ὁ συμβολαιογράφος.

—Αὐτὸ εἶναι σωστό! εἶπε ὁ Λουδοβί-
κος. Εἶχε ξεχάσει πρᾶγματι αὐτὴ τὴν λε-
πτομέρεια.

—Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε:

—Ἦξερα πολὺ καλά ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ
σὰς ἐπέλυνε ἐδῶ. Τὸ ἤξερα, γιατί ξεύρω
τὰ πάντα: Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ
μέλλον. Ἦξερα ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ νομίζε
ἕνα συστάρι, ὅτι θὰ εὗρισκε ἕνα πα-
λὸ χαρτί καὶ ὅτι τὸ χαρτί θὰ τοῦ ἐθύμι-
ζε τὴν περιπέτεια αὐτή. Ἦξερα τέλος ὅτι
θὰ σὰς ἐπέλυνε ἐδῶ καὶ ὅτι θὰ σὰς ἀνέ-
θετε νὰ βρῆτε τὴν λύσι τοῦ αἰνίγματος,
ποὺ ἀφορᾷ τὸ πρόσωπο τοῦ συμβολαιο-
γράφου Ντυμὰ. Τὰ ἤξερα ὅλα αὐτά. Γι'
αὐτὸ δὲν θέλησα νὰ πλαγιάσω καὶ σὰς ἐ-
περίμεινα ἐδῶ, γιατί κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς
ἀπὸ μένα δὲν μπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ τίς πλη-
ροφορίες ποὺ ἐπιθυμεῖτε.

—Λέγοντας αὐτά, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο καὶ ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Δὲν
εἶμαι οὔτε δειλὸς, οὔτε δεισιδαίμων, Με-
γαλειότατε. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι αὐτὴ τῇ
στιγμῇ ἐνοίωσα φέρο.

—Ὁ ἄνθρωπος ἐπρό-
βλεπε τὸ κατ'ὄφελ καὶ μοῦ εἶπε:
—Ἐάν φροθῆθε, φύγετε καὶ ἔλατε αὔ-
ριο, ἀφοῦ πάρετε πληροφορίες γιὰ τὸ ὁ-
νομά μου. Λέγονται Ὀδυσσεὺς Καρνὸ καὶ
εἶμαι ἐπιτορος ὑφασμάτων. Ἐχῶ μιὰ γυ-
ναῖκα καὶ τρία παιδιά καὶ θεωροῦμαι ὡς
ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἐμπόρους τῆς
συνοικίας.

—Εἶχε ἕνα πρόσωπο πρόσχαρο καὶ εἰ-
λικρινές, ποὺ μοῦ ἀφῆρεσε κάθε φόβο.
Θὰ ἦταν τριάντα ἢ τριάντα πέντε ἐτῶν.
Κατενίκησα λοιπὸν τοὺς τελευταίους δι-
σταγμούς μου καὶ ἐμπήκα μέσα.

—Μὲ ὡδήγησε τότε σὲ μιὰ μικρὴ αἴθου-
σα στὸ ἰσόγειο καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐδῶ ἐσυνήθιζε νὰ κάθεται ὁ sym-
βολαιογράφος. Ὅταν ἦλθα ἐδῶ, ἀνεκαί-
νισα ὁλόκληρο τὸ σπίτι. Μόνον τὸ ἐργα-
στήριό μου τὸ ἀφήκα στὴν ἀρχική του κα-
τάστασι. Τὸ ἐργαστήριό μου βρίσκεται
στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἐδε-
χόμουν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μουλάρει... Ἐ-
ξέχασα βέβαια νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ συμβο-
λαιογράφος Ντυμὰ καὶ ἐγὼ ἀποτελοῦμε
τὸ ἴδιο πρόσωπο.

—Εἶναι περιττὸ νὰ σὰς πῶ, ἐσυνέχισε
ὁ Φρονσάκ, διὸ στὴν ἀρχὴ τὸν ἐπέρασα
γιὰ τοῦλάχιστον. Ὅταν ἄκουσα ὅπως ἐκεῖνα ποὺ
μοῦ εἶπε μετέβαλα γνώμη. Ἰδοὺ λοιπὸν τί
μοῦ ἐξεμυστηρεῖται:

—Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μουλάρει, ἐξηκο-
λούθησε νὰ μοῦ λέγῃ, μοῦ εἶχε δώσει τὸ
μυστικὸν τῆς μακροβιότητος. Τὸ μυστικὸν
αὐτὸ συνίστατο σ' ἕνα ἐλιξήριον, ποὺ ἦ-
ταν κλεισμένον μέσα σὲ μιὰ φιάλη. Ὅταν
αἰσθανόμουν ὅτι ἐλησιάζε τὸ τέλος μου,
ἔπρεπε νὰ τριψῶ τὸ σῶμα μου μὲ τὸ ὑγρὸ
ποὺ περιεχόταν μέσα στῇ φιάλῃ. Θὰ ἐδυ-
θιζόμουν ἐντοῖς σ' ἕναν ὕπνο ἐπὶ πολλὰ χρό-
νια καὶ θὰ ἐξυπνοῦσα ἔπειτα σὲ ἡλικία ἐί-
κοσι ἐτῶν. Ἐκτελέσθηκα λοιπὸν στὸ ἐργα-
στήριό μου καὶ ἀρχισα νὰ τριψῶ ὅλο τὸ
σῶμα μου. Ἀλλὰ στὴ σπουδὴ μου ἐξέχασα
νὰ τριψῶ τὴν ἀριστερὴ μου κνήμη. Ἐδυ-
θισθῆκα ἔπειτα σὲ νόσησι καὶ, ὅταν ἐξύπνη-
σα, εἶχαν περάσει δεκαπέντε ὁλόκληρα χρό-
νια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς μυστηριώδους ἐξα-
φάνσεως τοῦ συμβολαιογράφου Ντυμὰ.

—Ἦμουν τότε εἴκοσι χρόνων. Μόνον ἡ ἀ-
ριστερὴ μου κνήμη, τὴν ὁποίαν εἶχα ξεχά-
σει νὰ τριψῶ μὲ τὸ ἐλιξήριον, εἶχε ἀπο-
μείνει κοκκαλιάρικη, ὅπως ἡ κνήμη ἐνὸς
γέροντος.

—Λέγοντας αὐτά, κατέβαλε τίς περι-
κνημίδες του καὶ ἀπεγύμνωσε πρῶτα τὸ
δεξιὸν ποῖδι. Ἦταν ῥωμαλέο καὶ δυνα-
τὸ καὶ ἦταν φανερό ὅτι ἕνα νεανικὸ αἷμα
ἐκυκλοφοροῦσε μέσα τίς φλέβες του. Κα-
τόπιν ἀπεγύμνωσε τὸ ἀριστερὸ ποῖδι του.
Ἦταν κοκκαλιάρικο καὶ ἔμοιαζε πρὸς ποῖ-
δι μὲ τὸ ποῖδι μίας μούμιας.

—Ὁ ἄνθρωπος τότε ἐξηκολούθησε:

—Ἐάν αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις δὲν ἀρκεῖ στὸν
βασιλέα, μπορῶ νὰ τοῦ δώσω μιὰ ἄλλη.
Ἦ Μεγαλειότης σας ἔχει ξεχάσει μιὰ σπ-
μαντικὴ λεπτομέρεια. Ὅταν ἦμουν sym-
βολαιογράφος, εἶχα ἐπιφορτισθῇ τὸν Μπουά-
Ροζέ. Ἐχασε λοιπὸν μιὰ σημαντικὴ δίκην
καὶ αὐτὸ ἐγένε ἐπειδὴ ἕνα σπουδαιότατο
ἐγγράφο εἶχε παραπλανηθῇ. Μετὰ τὸν θά-
νατό μου, δηλαδὴ μετὰ τὴν ἐξαφάνισί μου,
οἱ κληρονόμοι τοῦ βαρὸν ὡς ντὲ Μπουά-
Ροζέ ἐπέπυν τὴν ἀδεια νὰ ἐρευνήσουν
στὸ ἀρχεῖόν μου. Ἦ ἔρευνα αὐτὴ ἐγένε
ἀλλὰ ὑπῆρχε χωρίς ἀποτέλεσμα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς, διακρί-
πτοντας τὸν Φρονσάκ, θυμίζου μοι τὰ αὐ-
τὴ τῇ λεπτομέρεια. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἡ
δίκην ἐγένε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἐκ νέου
καὶ ὅτι οἱ Μπουά-Ροζέ τὴν ἐκέρδισαν.

—Αὐτὸ ἐγένε χωρίς στο ἐγγράφο, γιὰ
τὸ ὁποῖον σὰς μίλησα, ἀπάντησε ὁ Φρον-
σάκ καὶ τὸ ὁποῖον εὐρέθηκε ξαφνικά.

—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό; ἐρώτησε ὁ
Λουδοβίκος.

—Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ λέγει ὅτι εἶναι ὁ
συμβολαιογράφος Ντυμὰ ἰσχυρίζεται ὅτι
ὁ βαρὸν ὡς ντὲ Μπουά-Ροζέ θὰ ἀποδείξῃ
στὴ Μεγαλειότητά σας ὅτι ὁ συμβολαιο-
γράφος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Καρνὸ ἀποτελοῦν
τὸ ἴδιο πρόσωπο.

—Ὁ περιεργὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ εἶ-
πε κατόπιν:

—Ἐάν εὐρισκόταν ἀκόμη στὸ Παρίσι
ὁ κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, θὰ μπο-
ροῦσε νὰ πῇ στὸν βασιλέα ποὺ παρμένει
καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ νὰ τοῦ ἀ-
ποκαλύψῃ ἴσως τὸ μυστικὸν τῆς μακροβιό-
τητος. Τὸ μυστικὸν ὅμως αὐτὸ τὸ ξέρει καὶ
ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ἕνας Τάταρος πρίγ-
κη, ὀνόματι Τρεπάτσκι.

—Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν εἶναι πιά στὸ
Παρίσι, παρετήρησα.

—Θὰ ἔλθῃ ὅμως αὔριο, μοῦ ἀπάντησε.
Βλέπετε ὅτι τὰ ξέρω ὅλα. Γιὰ νὰ πεισθῇτε,
δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βρεθῇτε τὸ πρωὶ στὴς
ἐπτά ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πύλῃ τοῦ Ἀγίου
Ἀντωνίου. Θὰ ἰδῆτε τότε νὰ φθάνῃ ἕνα
μεγάλον ἄμαξι καὶ μέσα στὸ ἄμαξι τὸν
πρίγκηπα, ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Γερμα-
νία. Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα μπορῶ νὰ σὰς
πῶ. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσῃ ὁ
πρίγκηψ.

—Ὁ βασιλεὺς ἐκύτταξε κατάπληκτος τὸν
Φρονσάκ.

—Ἐάν ποτὲ ἀποκαλύψω ὅτι μὲ ἐνέπαι-
ξε, εἶπε, θὰ σὲ ὑποβάλω στὰ φρικωτέρα
βασανιστήρια.

—Μεγαλειότατε, δὲν ἐτελείωσα. ἀπῆν-
τησε ἀτάραχος ὁ Φρονσάκ. Πρέπει νὰ σὰς
μιλήσω τώρα γιὰ τὸν Τάταρο πρίγκηπα.

—Τὸν εἶδες λοιπὸν;

—Καὶ βέβαια. Ὅπως μοῦ τὸ εἶπε προ-
ναγγεῖλαι ὁ Ὀδυσσεὺς Καρνὸ, τὸ ἄμαξι
τοῦ ἐσταμάτησε στὴν πύλῃ τοῦ Ἀγίου
Ἀντωνίου. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ φόρου ἀνοίξαν
τότε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ὑπῆρχε
στὸ ἐσωτερικόν. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας ἄν-
θρωπος ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν. Ἦ-
ταν ὁ πρίγκηψ.

—Ἀ! ἔκαμε ὁ βασιλεὺς. Καὶ δὲν ἐ-
φροθίσθηκα ποὺ τὸν εἶδες; Λένε ὅτι ἔχει
ἀπαισία ὀφθαλμοῦ.

—Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Φρονσάκ. Τοῦ-
ναντίον, εἶναι ἕνας πολὺ φραῖος ἄνθρωπος,
μὲ θαυμάσιο παρουσιαστικὸ καὶ ῥόδινο
δέρμα.

—Καὶ ἡ λέπρα του;

—Ἐχει ἐντελὴς θεραπευθῇ, Μεγαλειό-
τατε.

—Ἀ! ἔκαμε καὶ πάλι ὁ βασιλεὺς. Εἶ-
ναι ἀλήθεια λοιπὸν ὅλα ὅσα μοῦ εἶχαν πῇ
γι' αὐτόν. Φαίνεται πῶς ἔπαιρνε λουτρά
μέσα σὲ ἀνθρώπινο αἷμα. Σ' αὐτὸ θὰ ὀφεί-
λεται ἀσφαλῶς ἡ θεραπεία του.

—Μεγαλειότατε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δρι-
σκόμουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ. ντὲ Σαρτὴν
καὶ εἶχα ἐπιφορτισθῇ μὲ αὐτὴ τὴν ὑπό-
θεσι. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς δεβαιώσω
ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε σωστό.

—Ἀλλὰ οἱ ἐξαφανίσεις τῶν παιδιῶν;

—Ἐγὼ μὲτὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Τα-
τάρου, Μεγαλειότατε.

—Θὰ τὸν καλέσω νὰ ἔλθῃ ἐνώπιόν μου,
εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Μεγαλειότατε.

—Ὁ πρίγκηψ Τρεπάτσκι εἶναι ὑπασιπότης
τοῦ Τσάρου καὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ αὐτὴ τῆς
Πετροπολῆος δὲν βρίσκεται σὲ καλὴς
σχέσεις μὲ τὴν αὐτὴ τῆς Γαλλίας.

—Ἐχεις δίκην, Φρονσάκ, εἶπεν ὁ Λου-
δοβίκος. Θὰ στείλω τότε τὸν στρατάρχην
Ρισελιὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Καὶ ἔδωκε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ ὡδηγῇ-
σων ἐμπρὸς τοῦ τὸν στρατάρχην.

—Ὁ Ρισελιὲ ἐμφανίσθηκε σὲ λίγο.

—Θυμᾶσθε, δούξ, τὸν Τάταρο πρίγκη-
πα; τὸν ἐρώτησε ὁ Λουδοβίκος.

—Καὶ βέβαια, Μεγαλειότατε. Ξαναγύ-
ρισε στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ
τὴν τρομερὴ λέπρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέ-
φερε.

—Κάνετε λάθος, δούξ, εἶπεν ὁ Λουδοβί-
κος. Ὁ Τάταρος εἶναι σήμερα τελείως
θεραπευμένος καὶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ βρίσκεται
στὸ Παρίσι. Θὰ σὰς ἀναθέσω μάλι-
στα μιὰ ἀποστολή...

Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς τὸν Φρονσάκ, καὶ
τοῦ ἔδωκε τὴν ἐντολή νὰ διηγηθῇ στὸν
δούκα τὴν ἱστορίαν τοῦ συμβολαιογράφου
Ντυμὰ.

—Ὁ Ρισελιὲ τὴν ἄκουσε ἀτάραχος.

—Περιμένετε τὰς διαταγὰς τῆς Μεγα-
λειότητός σας, εἶπε, ὅταν ὁ Φρονσάκ ἐ-
τελείωσε τὴν ἀφήγησί του.

—Ποῦ εἶμινε ὁ Τάταρος; ἐρώτησε ὁ
βασιλεὺς τὸν Φρονσάκ.

—Στὴν ὁδὸν Πὰ ντὲ λὰ Μύλ, σὲ ἕνα
μέγαρον ποὺ ἀνήκει στὴν αὐτοῦ ὑψηλότητι
τὸν κόμητα τῆς Ὁβέρνης.

—Λοιπὸν, δούξ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, θὰ
πάρετε τὸν Φρονσάκ μαζί σας καὶ θὰ πε-
ράσετε ἀπὸ τὸν ἐμπορὸν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀ-
κακίων. Θὰ τοῦ ζητήσετε νὰ σὰς δείξῃ
τὸ ποῖδι του. Θὰ ἐπισκεφθῇτε ἔπειτα ἐκ
μέρους μου τὸν Τάταρο καὶ θὰ τοῦ πῆ-
τε ὅτι θὰ μοῦ κάμῃ μεγάλη εὐχαρίστησι ἂν
μοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς μακροβιό-
τητος ποὺ κατέχει.

—Ὁ Ρισελιὲ ὑπεκλίθη.

—Πηγαίνετε, κατέληξε ὁ βασιλεὺς καὶ
ἐξαγγυρίστε ὅσο μπορεῖτε πρὸς σύντομα
ἐδῶ.

—Ὁ Ρισελιὲ καὶ ὁ Φρονσάκ ἐδηγῶν ἀ-
πὸ τὸ θάλαμον τοῦ βασιλέως.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἕνας ἀκόλουθος ἐμ-
φανίσθηκε στὸν βασιλέα.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, ὁ πρωθυπουργὸς
σας δούξ ντὲ Σουαζέλ σὰς παρακαλεῖ νὰ
τὸν δεχθῆτε.

—Ἀς περάσῃ, ἀπάντησε ὁ Λουδοβί-
κος μὲ κάποια στενωχώρια.

Ἦ συνεργασία γιὰ τίς κρατικὰς ὑπό-
θέσεις τὸν ἐπείραζε πάντα καὶ γι' αὐτὸ
ὁ δούξ ντὲ Σουαζέλ, ποὺ ἦταν ἕνας ἱκα-
νώτατος ἄνθρωπος, δὲν κατώρθωνε νὰ τοῦ
εἶναι πολὺ συμπαθὴς.

—Ὁ δούξ τὸ ἐγνώριζε καὶ γι' αὐτὸ ἐ-
φροθίσθησε νὰ μὴ παρατείνῃ ποτὲ τὴ συ-
νεργασίαν του μὲ τὸν βασιλέα.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τώρα.

Σὲ μιὰ στιγμῇ, ἔβαλε μέσα στὸν χαρ-
τοφύλακά του ὅλα τὰ ἐγγράφα ποὺ εἶχε
ἀπλωμένα ἐπάνω στὸ βασιλικὸ γραφεῖο
καὶ εἶπε:

—Ἦ Μεγαλειότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέ-
ψῃ νὰ ἀποσυρθῶ.

—Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθηκα καθόλου ἀπὸ τὴ
θέσι του.

—Ἐχετε νὰ μοῦ ζητήσετε τίποτε, δούξ;
ἐρώτησε ὁ Λουδοβίκος.

—Ναί. Μιὰ πράξι δικαιοσύνης, Μεγα-
λειότατε.

—Σὰς ἀκούω.

—Ἦ Μεγαλειότης σας, εἶπε ὁ δούξ ντὲ
Σουαζέλ, θὰ ἐνθυμῆται ἴσως τὴ μάχη τοῦ
Φοντενοῦ...

—Πῶς ὄχι, ἀφοῦ ἐκινδύνευσα νὰ χά-
σω τὴ ζωὴ μου;

—Ἀκριβῶς. Καὶ ἐσώθητε χάρις εἰς ἕ-
να εὐσταθίδη...

—Τὸν κόμητα ντὲ Γκοντράν! Βλέπετε
ὅτι δὲν λησμονῶ τὸ ὄνομά του... Μήπως
δὲν τοῦ πληρώνουν κανονικὰ τὴ σύνταξί
του;

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, Μεγαλειό-
τατε. Γιατὶ ὁ κόμης ντὲ Γκοντράν ἔχει
πεθάνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀφήνοντας δύο
γυιούς...

—Νὰ τοὺς τοποθετήσετε, δούξ, στοὺς
σωματοφύλακας μου.

—Ὁ Ρισελιὲ ἐμφανίσθηκε σὲ λίγο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Πολύτιμοι καὶ πιστοὶ βοηθοὶ τοῦ στρατοῦ

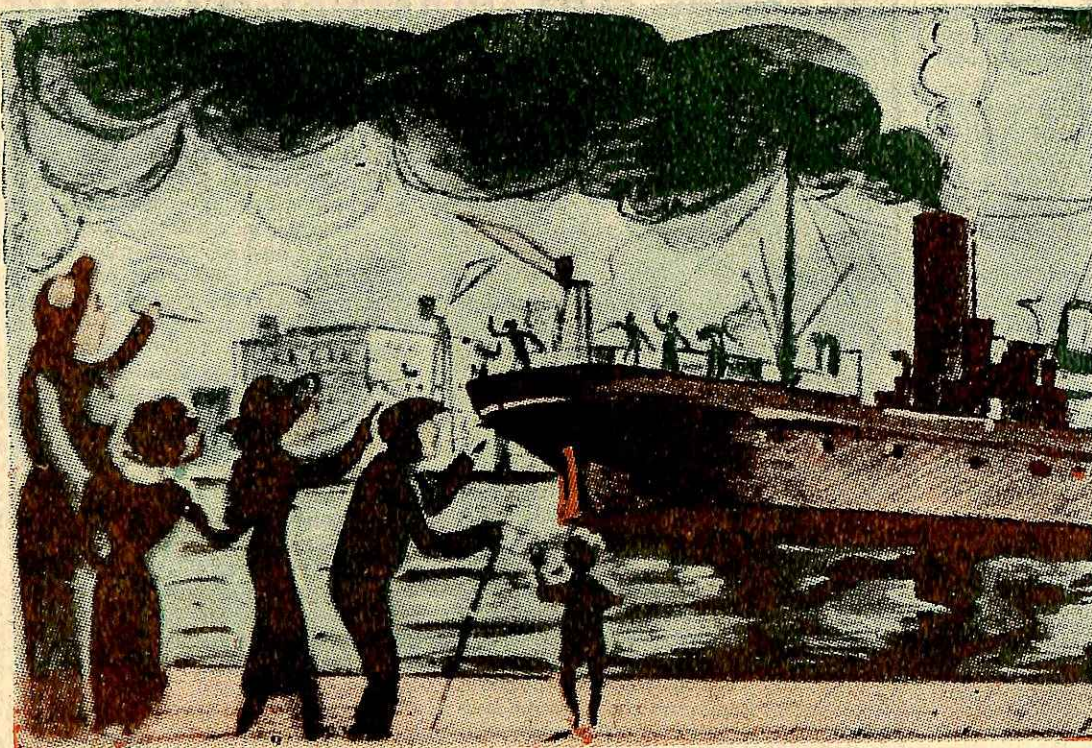
τὸ ἀδρότατον τιμήματος.

Τὸν 16ον αἰῶνα ἡ πολιτοφυλακὴ
τῆς Πάδουας ἐβοηθεῖτο ἀπὸ σκυλιὰ,
καταγενημένα σὲ μπουλουῖνα ἀνὰ 200
ζῶα. Ἰδίως στὴς ἐχθροπραξίες σ' ὀρει-
νὲς περιοχές, οἱ σκύλοι προσέφεραν ἐ-
ξαιρετικὰς ὑπηρεσίες.

Οἱ Φινλανδοὶ, γιὰ τοὺς ὁποίους τό-
σος λόγος γίνεται σήμερα, ἐγύμναζαν
τοὺς σκύλους τοὺς σὲ νὰ μάχονται
κατὰ τοῦ ἱππικοῦ. Τὰ γυμνασμένα σκυ-
λιὰ τῶν Φινλανδῶν ὤρμουσαν καὶ ἀρ-
παζαν ἀπὸ τὰ ρουθόνια τὰ ἄλογα τῶν
ἐχθρικών ἱππέων. Τὰ ἄλογα, ὑπὸ τὸ
κράτος φοδεῶν πόνον, ἔφεταν κατὰ
γῆς.

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι ἐγνώριζαν
τοὺς σκύλους ὡς πόλεμιστάς. Ἐνας
βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐρρίξε στὴ μά-
χη, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μεγάλα σκυλιὰ
καὶ ἐξησφάλισεν τὴν νίκη τῶν στρατευ-
μάτων του. Ὅμοίως οἱ κάτοικοι τῆς
Μαγνησίας κατέβαλαν τοὺς ἐχθροὺς
τῶν Ἐφεσίων χάρις στὰ σκυλιὰ ποὺ
ἐρρίξαν στὴ μάχη.

Τέλος, γιὰ νὰ ῥωθομε στοὺς συγχρό-
νους πολέμους, ἂς ἀνα

ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ στis ζώνες του πολέμου

ΛΑΧΤΑΡΕΣ ΚΑΙ ΠΟ-
ΝΟΙ ΕΠΑΝΩ

στὰ κύματα

ΤΟ ΜΕΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ

ΤΗΝ είδα πάλι χθές. Μι-
λώ για τη θάλασσα.
Κατέβηκα στο λιμάνι
του Πειραιώς και την είδα
να χαϊδεύει με κολακευτικό
ρόχθο τις μεγάλες πέτρες
του μώλου.

“Υπουλο φέρσιμο. Με τα
χάδια της ζητά να πλανέ-
ψη τους ναυτικούς μας σε
ταξίδια μακρινά. Παίρνει
στούς ώμους των κυμάτων
της πλοία με ανθρώπους
απ’ όλα τα λιμάνια και τα
περισσότερα τα πάει εκεί.
προς τα βόρεια γεωγραφι-
κά πλάτη, όπου μαίνεται ο
πόλεμος. Προμηθεύει τρο-
φή στις τορπιλλες, τις βόμ-
βες και τις νάρκες...”

Παίρνει κι’ από μας τον
μοιραίο φόρο. Στα καλέ-
σματα της οι πλώρες του
έμπορικού μας στόλου σκίρ-
τούν. Και οι ναυτικοί μας
δένουν τα πράγματά τους
για ταξίδι. “Η αναχώρησις
των προς τις ναυτικές ζώ-
νες του πολέμου έχει όλη
την δραματικότητα των έ-
πικινδύνων αποστολών.

— Πάνε στο θάνατο, μου
είπε ένας γέρο-απόμαχος

ναυτικός, γι’ αυτούς που
φεύγουν με τα φορτηγά
σκάφη.

Αυτή η φράσις τα λέει
όλα. Σηκώνει την αύλαία
για να προβάλλουν συγκι-
νητικές και αγωνιώδεις
σκηνές.

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟ-
ΘΑΝΑΤΩΝ

Το φορτηγό φεύγει αύ-
ριο. Το πλήρωμα πρέπει
πρωί-πρωί, να είναι συγ-
κεντρωμένο στο σκάφος.
Από βραδύς, όσοι είναι οι
ναυτικοί που θ’ αναχωρή-
σουν, τόσα σπίτια περνούν
ώρες πυρετού. “Ετοιμάζε-
ται ο ναυτικός σάκκος του
πατέρα, του αδελφού, του
συζύγου.

“Ο ναυτικός κατέχεται
από μια παράξενη χαρά.
“Η μέθη του ταξιδιού τον
έχει από τώρα κυριεύσει.
“Επειτα είναι ικανοποιημέ-
νος διότι θα πάρει γενναίον
μισθό. Τρεις φορές περισ-
σότερον από όσον θα παίρ-
νε σ’ άλλη περίοδο. “Προ-
στίθεται το πολεμικό επί-
δομα.

“Ετσι θα μπορέσει ή την
αδελφή του να παντρευτεί ή
ν’ αγοράσει ένα δικό του
σπιτάκι. “Η αξιοδοξία τον
πλημμυρίζει. “Όλα θα πά-
νε καλά, σκέπτεται. Μά οι
άλλοι, οι δικοί του, νοιώ-

θουν από τώρα τους νυ-
γμούς της αγωνίας. “Ο αν-
θρωπός τους φεύγει για έ-
να ταξίδι σε θάλασσες
σαρμμένες κινδύνους. Θά
ξαναγυρίσει;

Της γρηάς μάννας οι ρυ-
τίδες γίνονται αλάκρια, ο
που τρέχει άθώρητη θλίψις.
Το βλέμμα της συζύγου το
βαρύνει ύγρος πόνος. Μόνο
ο μικρός γυιός έχει την
αγία αδιαφορία της ήλι-
κίας του. Και ένα μονάχα
συναίσθημα τον κατέχει:
“Η απληστία των παιχνι-
διών.

— Μπαμπά, θα μου φέρης
όταν θάρθης, ένα αυτοκι-
νητάκι και μία φουσαρμόνι-
κα και ένα μεγάλο τόπι;
— Ναί, παιδί μου...

“Η νύχτα έχει προχωρή-
σει. Δεν μένει τίποτε άλλο
νά ετοιμασθώ. Πέφτουν ο-
λοι σ’ έναν πρόχειρο, σύν-
τομο ύπνο, γεμάτον προ-
σμονή. Τα χαράματα είναι
στο πόδι. Μονάχα ο μπέμ-
πης εξακολουθεί να κοιμά-
ται. Εύλογημένη άμεριμνη-
σία!

“Ο πατέρας σκύβει έπα-
νω από το κρεβάτάκι του
και τον φιλεί. Το λιγοστό
φως της λάμπας προστα-
τεύει το μυστικό των δυο
δακρύων που ύγραναν τα
βλέφαρά του. Βαδίζει προς
την πόρτα.

— Καλή αντάμωσι, λέει.

Τα ισχνά χέρια της μά-
νας τον περιζώνουν. Νοιώ-
θει τη θέρμη του μητρικού
φιλιού οτά μάγουλά του.
“Η σύζυγος θέλει να τον
ξεπροδοήσει λίγο. Κρατεί
τον μπόγο στη μασχάλη
της. Μά εκείνος της τον
παίρνει.

— Δεν χρειάζεται, λέει.
Μείνε εδώ. Πάω μόνος μου.
Φιλεί τα χείλη, που έ-
χουν προσφέρει με τον γλυ-
κύτερο ήχο τ’ όνομά του.
Με τον ήχο της αγάπης.
Και θυγαίνει. Πίσω του ξε-
ψυχά μέσα στη συγκίνησι
ή ευχή:

— Στο καλό!... “Ο Θεός
μαζί σου...

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΕΝΟΥΝ ΔΕΝ
ΞΕΧΝΟΥΝ

“Ας προστατεύση ο Θεός
το ταξίδι του ναυτικού
“Αλλ’ ας κάμη ύποφερτη
και την προσμονή των δι-
κών του.

“Εκείνος φεύγει, μπαίνει
μέσα στον κίνδυνο, τον ζή-
ο. Και δεν τον καταλαβαίνει.
Μά εκείνοι που μένουν; “Η
αγωνία δένει στον φριχτό
της τροχό την ζωή τους.
Ξυπνούν με τη σκέψι: Μή-
πως του συνέβη κανένα κα-
κό; “Ακούεται ή φωνή του
έφημεριδοπώλη στο δρόμο
και ή καρδιά τους λαχτα-
ρά: Μήπως ή έφημερίδα
γράφει κανένα φοβερό γι’
αυτούς νέο;

Τα αγαθά της ούδετερό-
τητος μόνο έμεις τ’ απο-
λαμβάσκουμε, που παίρνου-
με την έφημερίδα μας και
βρίσκομε στις πολεμικές
ειδήσεις την τέρφι ενός
συναρπαστικού αναγνώ-
σματος. Δεν συμβαίνει ο-
μως το ίδιο με τις ναυτικές
οικογένειες. Αυτές ζούν μέ-
σα στην αγωνιώδη ατμό-
σφαιρα του πολέμου.

Κάθε τόσο χτυπούν τα
τηλέφωνα των έφοπλιστι-
κών γραφείων και όταν ο
τηλεφωνητής σηκώνει το ά-
κουστικό, ακούεται μία φo-
νή, στην οποία έχει γλυ-
στήσει ή ελαφρή τρεμού-
λα της ανησυχίας, να ρω-
τή:

— Μήπως έχετε κανένo
νέο από το τάδε θαπόρι;
Και ο έφοπλιστικός οί-
κος, που βρίσκεται σε δι-
αρκή έπαφή με κάθε θαπο-
ρι του, που ταξιδεύει, δι-
νει καθυσταστική πληρο-
φορία. Και ή οικογένεια
του ξενητεμένου ναυτικού
ήσυχάζει. “Αλλ’ ως πότε;
Κάθε ήμέρα που περνά,
κάθε ώρα, κάθε λεπτό,
μπορεί να φέρη το κακό.

— Μά δεν υπάρχει λόγος
έξαιρετικής ανησυχίας, μου
λέει ένας υπάλληλος του
ναυτικού γραφείου. “Ο κίν-
δυνος είναι μικρός. Λάβετε

“Οπ’ όψιν σας ότι μέσα στα
δύο χιλιάδες σκάφη, που
προσπορίζονται σε άγγλι-
κούς λιμένες, τορπιλλίζον-
ται δύο ή τρία.

“Ωραία! “Η πιθανότης κα-
ταβύθισως είναι μικρή. “Η
λογική λέει ότι δεν δικαιo-
λογείται μεγάλη ανησυχία.
Αλλά πώς μπορεί να πα-
ραδεχθώ τη λογική μιά
μάννα, μιά σύζυγος, μιά
“εραβωνιαστική; Αυτές
θέλουν μονάχα την περι-
πτωση του ένα τοίς χιλίους,
ή όποια μεγαλώνει και έ-
ξαπλώνεται και όγκοῦται
και πιέζει άπελπιστικά την
ψυχή τους.

Τα όνειρά τους φωτίζον-
ται με τις φρικαλέες λάμ-
ψεις τρομακτικών έκρη-
ξεων.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ
ΝΑΥΤΙΛΟΜΕΝΩΝ

Οι κίνδυνοι διαρκώς αυ-
ξάνουν. “Εκτός από τα υ-
ποβρύχια, πλανώνται τώ-
ρα στις θόρειες θάλασσες
και οι τυφλές “απειλές των
μαγνητικών ναρκών. Περ-
νά το σκάφος και μιά αδέ-
σποτη νάρκη κολλά στα
πλευρά του. Και το άνατι-
νάζει στον αέρα. Ούτε προ-
ειδοποιήσις, ούτε ή παρα-
μικρή εύκαιρία διασώσεως.

Παρ’ όλα αυτά δεν πρέ-
πει να περάση κανένος από
το μυαλό, ότι θα βρεθώ
ναυτικός, που θα διατάξη
να ταξιδέψω στις “έπικιν-
δυνες ζώνες. “Όταν τον κα-
λέση το καθήκον του, θα
τρέξη. “Εξ άλλου πώς θα
μπορή να λέγεται ναυτι-
κός, αν δεν τον τραβή με
τη μεθυστική του συναρ-
παστικότητα ο κίνδυνος;

Τα έμπορικά μας σκάφη,
ατρόμητα, διασχίζουν τις
θάλασσες της συρράξεως.
Το πλήρωμα στις θέσεις
του. “Όλα είναι ήρεμα. “Ο
άφρος παιχνιδίζει στα
πλευρά του πλοίου. “Ανά-

λαφρα νέφη ταξιδεύουν κι’
εκείνα στον ούρανο. Κάπου-
όμως, εκεί γύρω, μπορεί
να έλλοχεύη ο κίνδυνος.
Κάποια πτυχή κύματος ή
σως κρύβη το περισκόπιο
υποβρυχίου ή το άπαίσιο
κεφάλι κάποιας νάρκης.

Τις μορφές των ναυτικών
του φορτηγού, εκείνες τις
κινδυνώδεις στιγμές, τις
στεφονώνει ή αίγλη της
αυτοθυσίας. Είναι οι έθελον-
ται ενός άγώνος, ο όποιος
δεν γίνεται με μαρπούτι,
αλλά με τον ιδρώτα της
δουλειάς. “Εχουν κι’ αυτοί
άποδυση στον ειρηνικό, ώ-
ραϊον άγώνα της ζωής.
Και τους αρμόζει ή δάφνη
του νικητού, κι’ όταν ακό-
μη το καράβι των δεχθώ
μιά τρομερή πληγή στα
πλευρά.

Θά άναγκασθούν να το
έγκαταλείψουν. Και θα το
ίδουν από μακριά να το
καταπίνει το ύγρο στόμα
του άδηφάγου στοιχείου.
Μά και πάλι θα είναι νικη-
ταί. Θά έχουν νικήσει με
την αυτοθυσία τους και με
την παραμονή τους μέχρι
τέλους στην ειρηνική επαλ-
ει, που τους έταξε ή βιο-
πάλη.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Και θα γυρίσουν μιά μέ-
ρα ναυαγοί στην πατρίδα.
“Όταν θα πλησιάζουν στις
γνώριμες “ακτές, τότε θα
συναισθανθούν τον κίνδυνο-
που διέτρεξαν. Κι’ όταν θα
φθάνουν στο λιμάνι, όταν
θα ξεχωρίσουν στην προ-
κυμαία τις σιλουέτες των
δικών τους, που θα τους
περιμένουν, θα νοιώσουν
την καρδιά τους να λιώνη
σάν κερί της “Αναστάσεως.
και ν’ άνεψώνη, σάν τρε-
μουλιαστή φλόγα, βουθή
ευχαριστία στο Θεό...

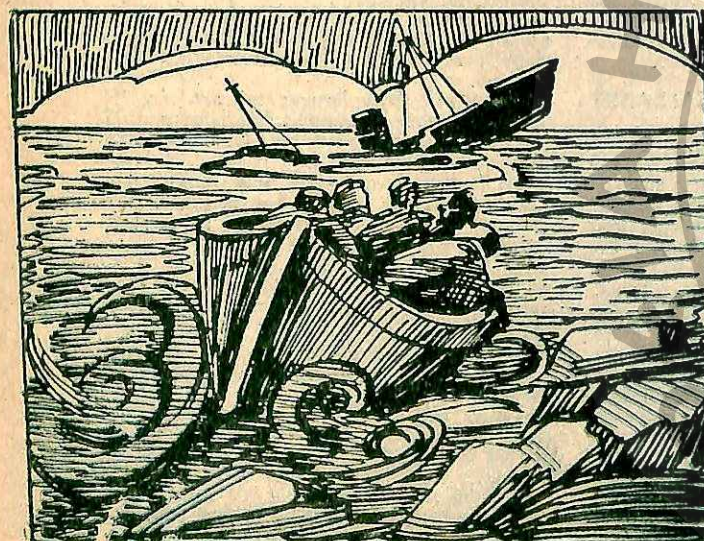
“Αντί του ύγρου τάφου,
που άνοιξε για μιά στιγμή
να τους καταπιή, τώρα τους

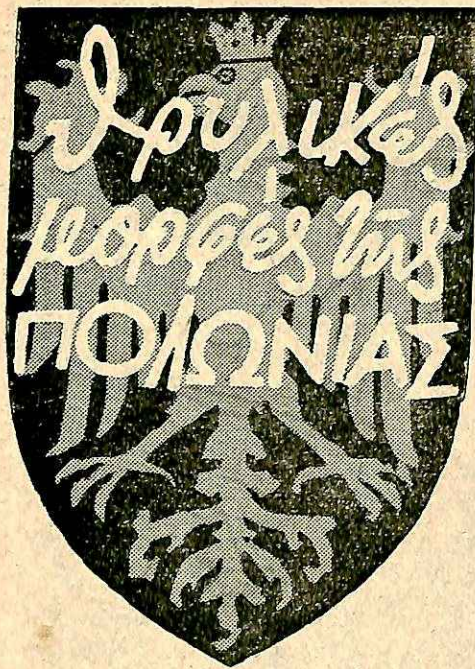
δέχεται ή άγκαλιά της μά-
νας.

“Αντί της φωτιάς της έκ-
ρήξεως που τους άπειλούσε
για ένα δευτερόλεπτο, να
τους καταβροχθίση, τώρα
δέχονται την γλυκειά θερ-
μότητα του φιλιού της συ-
ζύγου ή της “εραβωνιαστι-
κίας. Εύλογημένη ή στιγ-
μή της συναντήσεως. Την
πανηγυρίζει με τους τρελ-
λούς του. άνάερους γύρους
έναν γλάρος. Την διαλα-
λεί με χαρά ή σειρήνα κά-
ποιου θαποριού. “Ως και ο
καπνός που άνεβαίνει από
τις τσιμινιέρες, γίνεται λι-
θανωτός εύλογίας των συγ-
κινητικών αύτών στιγμών,
που οι θαλασσοδαρμένοι
ναυτικοί ξανασφίγγουν εις
την άγκαλιά τους τους δι-
κούς των...

Μονάχα ή θάλασσα, που
γλείφει ταπεινά τις πέτρες
του μώλου, καθρεφτίζοντας
αυτά τα συμπλέγματα των
συναντήσεων της προκυμαί-
ας τρεμουλιάζει δλόκληρη,
σάν να την έχη πιάσει γέ-
λιο ειρωνικό. Περιγέλα την
συγκίνησι των ανθρώπων,
διότι αυτή έχει τους δικούς
της ύπουλους, κακούς σκο-
πούς. Αύριο θα τους ξανα-
πάρη αυτούς τους ίδιους
ναυτικούς και θα τους πάη
σ’ ένα νέο ταξίδι στους τό-
πους των κινδύνων και του
όλέθρου...

Α. Γ.

Ο ΑΪΤΤΗΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α΄ καὶ ἡ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ἡ ἀποκεφαλίστρια

Λουζόταν μέσα σὲ ἀν- θρώπινο αἷμα γιὰ ν' ἀ- ρέση στὸν ἐραστή της

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέβηκε στὸν θρόνο τῆς Πολωνίας ὁ Τρανσυλβανὸς πρίγκηψ Στέφανος Μπάτχορ, οἱ Πολωνοὶ κίνησαν περίλυπα τὸ κεφάλι τους, ψιθυρίζοντας:

—Γάτερὰ ἀπὸ ἕνα Γάλλο κι' ἕνα Αὐστριακὸ, θὰ διοικηθοῦμε κι' ἀπ' ἕνα Οὐγγαρέζο...

Πραγματικά, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σιγισμούνδου Β', τοῦ τελευταίου τῆς πολὺ κῆς βασιλικῆς δυναστείας, ἡ Δίαιτα τῆς Βαρσοβίας ἐξελέγε γιὰ βασιλεῖα τῆς Πολωνίας τὸν Γάλλο πρίγκηπα Ἐρρίκο ντὲ Βαλουά, δούκα τοῦ Ἀνζού...

Ὁ Γάλλος πρίγκηψ ὅμως, πολὺ γρήγορα παρατήθηκε, μὴ ἀνεχόμενος τοὺς περιουσιακοὺς τοῦ ἐπέβαλαν ὑπὲρ τοῦ Αὐστριακοῦ πρίγκηπου Μαξιμιλιανού. Ἀλλὰ κι' αὐτός, προτοῦ ἀνεβῇ σχεδὸν στὸν θρόνο, καθρέθηκε, γιατί στὸ μεταξύ οἱ ἀγρότες πατριῶτα ἐξελέξαν τὸν Οὐγγρο πρίγκηπα Στέφανο Μπάτχορ.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ Πολωνικὴ Δίαιτα διάλεξε καὶ τὴν... γυναῖκα ποὺ ἔπρεπε νὰ νυμφεῖτο ὁ Στέφανος.

—Γιὰ νὰ μὴν ἐκλείψῃ ἡ πολωνικὴ βασιλικὴ παράδοσι, τοῦ εἶπαν, πρέπει νὰ παντρευτῇ τὴν πρίγκηπισσα Κούγια, τὴν τελευταία ἀπόγονο τῆς δυναστείας τῶν Σιγισμούνδων.

—Ὁ ἀποπροσπαθῶν νὰ τὴν ἀνεχθῇ! ἀπήντησε χαμογελώντας ὁ Στέφανος, ὡφὺ πρόκειται γιὰ τὸ καλὸ τῆς χώρας.

Ἐστὶ ὁ Τρανσυλβανὸς πρίγκηψ Στέφανος, παντρεύτηκε μιά γυναῖκα ποὺ ποτὲ δὲν συμπάθησε καὶ δὲν ἀγάπησε, γιὰ ν' ἀνεβῇ στὸν λαμπρὸ θρόνο τῆς Πολωνίας...

—Γνωρίζε, εἶπε μάλιστα στὴν βασιλικὴ σύζυγό του, μόλις ἐγκαταστάθηκαν στ' ἀν-
νάκτορά των— ὅτι εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ ἐπέβαλαν. Γι' αὐτό, δὲν θέλω νὰ παραβενεύῃς ἀντὶ τῆς δόξης ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο ἀπέναντί σου...

Τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια ἔκαναν τὴν μικρὴ Κούγια νὰ κλάψῃ πικρά. Ἀλλὰ γνώριζε πολὺ καλά ὅτι ὁ Στέφανος Α' δὲν εἶνε καὶ ἀπόλυτα ἀδικο. Μία συμπάθεια καὶ μία τρυφερότης ποτὲ δὲν ἐπιβάλλονται.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθεια καὶ νὰ μεταχειριστῇ ὅλα τὰ γυναικεῖα ὅπλα τῆς, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ σιγά-σιγά τὴν συμπάθεια τοῦ βασιλικοῦ συζύγου της...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΙΝΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ...

Ὡστόσο, τὰ σκληρὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα προκατέλαβε τὴν μικρὴ Κούγια ὁ Στέφανος Α', δὲν εἶχαν ὅς ἀφορμὴ τοὺς γεγονότος ὅτι τοῦ εἶχαν ἐπιβάλῃ μιά γυναῖκα ὡς σύζυγο.

Ὁ ὠραίος καὶ κομψὸς Οὐγγρος πρίγκηψ προτοῦ γίνῃ βασιλεὺς συνδέοταν στενὰ μὲ τὴν ἀνεψιά του Ἐλισάβετ, γιὰ τὴν ὁποία ἐνοιοῦσε ἕνα ἀσθενοῦ ἐρωτικὸ πάθος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐλισάβετ, μιά ἐξαιρετικὰ θερμὴ καὶ σαγηνευτικὴ Οὐγγαρέζα, λάτρευε τὸν γοητευτικὸν πρίγκηπα Στέφανο.

Γι' αὐτό, ἡ ἀνάρρησις στὸν πολὺ κινεῖθρον, τοῦ Στέφανου, ὑπῆρξε γιὰ τοὺς δύο ἐρωτευμένους ἕνα μεγάλο πλῆγμα στὶς αἰσθηματικὰ σχέσεις των...

Ἡ Ἐλισάβετ ἔμενε κλεισμένη σ' ἕνα μεσαιωνικὸ πύργο, στὴν Οὐγγαρία, κοντὰ στὰ σύνορα, στὸν ὁποῖο γιὰ νὰ φτάσῃ ὁ Στέφανος, ἔστω καὶ μετρημένους, διέτρεχε χίλιους-δύο κινδύνους. Κι' εἴπειτα, ἐάν τὸν ἀνεγνώριζαν, ποῖα δικαιολογία θὰ εὔρισκε; Ὑπῆρχε μάλιστα καὶ φόβος νὰ νάσῃ τὸν θρόνο, στὸν ὁποῖο ἀκόμη δὲν εἶνε καλά καλὰ ἀνέδῃ...

Η ΑΓΑΠΗ ΟΔΗΓΕΙ... ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

Μέσα στὴν ἐρωτικὴ ἀπελπισία του τότε, ὁ Στέφανος Α' ἀπεφάσισε ν' ἀποδυθῇ σὲ τολμηροὺς κατακτητικὸς ἀγῶνες, γιὰ νὰ ξεχάσῃ...

Ἦταν ἀνδρείος καὶ ριψοκίνδυνος καὶ καμὶ μιά περιπέτεια δὲν τὸν τρόμαζε. Θὰ ριχνόταν λοιπὸν κατὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς Πολωνίας καὶ θὰ προσπαθοῦσε μὲ μιά κεραυνό-ἐλο ἐνέργεια, νὰ τοὺς ἐξουδετερώσῃ.

Ἀν τὸ κατάρθωνε, θὰ ἀποκοῦσε δόξα καὶ ἰσχὺ καὶ θὰ στερεωνόταν θετικὰ ὑπὸν θρόνο του. Τότε πῶς θὰ μπορούσε νὰ σκεφθῇ τί θὰ ἔκαμε γιὰ νὰ ξεναποκτήσῃ τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία ποὺ τόσο μοναδικὰ καὶ ὑπέροχα ἤξερε νὰ χαρίζῃ ἡ θερμὴ Ἐλισάβετ...

Ἀν ἀποτύγχανε, θ' ἀπεσφύρετο στὰ ἀγροκτημένα του, στὴν Οὐγγαρία, ὅπου θὰ βρισκόταν πάλι κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἔδωσαν ἕνα ἀποφασιστικὸ θάρρος στὸν Στέφανο Α'. Ἀρχισε λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀναδιοργανῶν τὸν στρατό του, νὰ τὸν ἐξοπλίζῃ, νὰ τοῦ τονώσῃ τὸ ἡθικὸ καὶ γενικά νὰ τὸν προετοιμάσῃ γιὰ μιά τολμηρὴ ἐκστρατεία. Γιατὶ τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τὰ στρατεύματα τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, ποὺ λεηλατοῦσαν συνεχῶς τὴν Λιβονία καὶ ἀπειλοῦσαν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας τους.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Προτοῦ ὅμως ξεκινήσῃ γιὰ τὸν μενάλον κατακτητικὸ ἀγῶνα του, θέλει νὰ διῇ τὴν Ἐλισάβετ. Ἡ σκέψις τοῦ θανάτου τὸν κάμει τρελλό. Προφασίζεται τότε μιά ἐπίθεσις κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ποὺ συνῶρενε τότε μὲ τὴν Οὐγγαρία καὶ ξεκινᾷ...

Ξεκινᾷ ὅμως ὄχι μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Ὁ πύργος τοῦ Τσεϊντσε, ὅπου μένει ἡ Ἐλισάβετ, βρίσκεται κοντὰ στὸν Δούναβι.

Ἐκεῖ θάβει καὶ στρατοπεδεύει, ὕστερα ἀπὸ μιά πολυήμερη πορεία, ὁ Στέφανος μὲ τὸν στρατό του. Τόσο κοντὰ μάλιστα στὸν πύργο βρίσκεται ἡ βασιλικὴ σκηνή, ὥστε ὁ Στέφανος Α' κατευχαριστήμενος ποὺ σὲ λίγο θὰ μπορέσῃ νὰ συναντήσῃ μὲ τὴν ἀγαπημένην του, δίνει ἀδείες διανυκτερεύσεως σ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του. Ἐστὶ κι' αὐτὸς θὰ κατορθώσῃ ἀνενοχλῶς νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ὅπου χρόνια τώρα λαχταρᾷ...

—Νὰ μὴν σκεφθῶ τόσον καιρὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο! μονολογεῖ κατακρίνοντας τὸν ἑαυτὸ του.

Ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν μετανοοῖνε:

—Ὁχι, λέει. Ἀν ἦθα ἐδῶ ἦθα γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσω τὴν Ἐλισάβετ καὶ ὄχι νὰ στήσω τὴν ἐρωτικὴ φωλιά μου. Ἐκατομμύρια Πολωνῶν περιμένουν ἀπὸ μὲνα μιά ζῶη καλύτερη. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυσιάσω γιὰ μιά γυναῖκα...

«Μ' ΑΓΑΠΑΣ ΠΑΝΤΑ;»

Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἐρωτευμένων ἐγίνε στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ πύργου τοῦ Τσεϊντσε. Ἐνας ἐμπιστος τοῦ Στέφανου, εἰδοποίησε τὴν Ἐλισάβετ.

Μέσα σ' ἕνα μικρὸ περίπτερο, περιτριγυρισμένο ἀπὸ περικοκλᾶδες καὶ τριαντάφυλλους, ὁ Στέφανος ξανάσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ πάλι τὴν θερμὴ ἐρωμένην του.

—Ἐλισάβετ! Ὁνειρο τῆς ζωῆς μου! ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὁ ὠραίος ἱππότης.

Μὰ ἡ ἀγαπημένη του δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Εἶχε σφιχτῇ μ' ἀπόγνωσις ἐπάνω του κι' ἔκλαιε, ἔκλαιε μ' ἀναφυλλήτῃ.

—Ἐλισάβετ, γιατί κλαῖς; τὴν ρώτησε φοβισμένος ὁ Στέφανος.

Ἀλλὰ ἡ ἐρωτιάρᾳ Ἐλισάβετ ἐξακολούθησε νὰ μὴν τοῦ ἀπαντᾷ. Εἶχε κολλήσῃ τὸ φειδίσιο κορμί της μὲ ὀρμη ἐπάνω του σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ κάποιον ἀόρατο κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε.

—Μὴ φύγῃς! Μὴ φύγῃς! τοῦ ψιθύρισε τέλος.

Ὁ Στέφανος ἀνῶρθωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κύτταξε μέσ' τὰ κλαμμένα μάτια. Στὸ ἀντίκρισμα τῆς ἐρωτικῆς φλόγας ποὺ ἔλαμπε μέσα σ' αὐτὰ, ἀναρρίγησε. Ἡ ὁμορφιά τῆς Ἐλισάβετ, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει παιδούλα καὶ τὴν ξανάβρισκε τώρα μὲ στωικὴν γυναῖκα, τοῦ ἔκαμε βαθεῖα ἐντύπωση.

—Μ' ἀγαπᾷς, λοιπὸν, πάντα; τὴν ρώτησε μ' ἀγωνία. Εἶσαι πάντα ἡ ἴδια ἀγνὴ κοπέλλα ποὺ γνώρισα;

Ἡ θερμὴ Οὐγγαρέζα ὅμως φαίνεται πὼς ἦταν τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, ὥστε τραύλισε:

—Πεθαίνω ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ σένα...

Καὶ τὸν παρέσυρε μέσα στὸν πύργο της, χωρὶς νὰ νοιαστῇ γιὰ τὴν ἀγωνία ποὺ προκαλοῦσε στὸ μεταξύ τοὺς ἀξιωματικούς του ἡ ἀπουσία τοῦ Στέφανου...

Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ δὲν πῆγε διόλου στὸ στρατόπεδο ὁ Στέφανος. Ὑπάρχουν μερικὲς εὐτυχίες ποὺ εἶνε τόσο σαγηνευτικὲς ὥστε κάποιον αὐτοῦ ποὺ τὶς ζοῦν νὰ ξεχνοῦν κάθε τι ποὺ δὲν ἔχει σχέση μ' αὐτές.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἶνε ὅμως ἐφήμερος αὐτὲς οἱ εὐτυχίες. Ὅπως καὶ ὠραίο, σβύνουν κι' αὐτὲς προτοῦ προφτάσουν νὰ πάρουν μιά μόνιμη μορφή.

Ὁ Στέφανος ἔζησε κοντὰ στὴν Ἐλισάβετ μόνο πέντε μέρες. Ἡ παρουσία τῶν πολωνικῶν στρατευμάτων στὴν οὐγγρικοποικικὴ μεθόριο, ἄρχισε ν' ἀνησυχοῦ τὴς ἐνδιαφερόμενες κυβερνήσεις... καὶ νὰ ἀπειλᾷ διπλωματικὴ ἐνέμεσις.

Γι' αὐτὸ ὁ Στέφανος ἔκρινε ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ἀναχωρήσῃ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὰ μεγάλα κατακτητικὰ σχέδιά του.

Τώρα πᾶς ἦταν ἡσυχος κι' εὐτυχής. Ἡ Ἐλισάβετ ἦταν παράφορα ἐρωτευμένη μαζί του. Καὶ τὸν ἐλάτρευε σὰν Θεό. Τί ἄλλο περισσότερο ζητοῦσε;

Ἡ ἀποχαιρετιστήριος συνάντησις τῶν δύο ἐρωτευμένων ὑπῆρξε δραματικὴ. Γιατὶ ἡ ὠραία Ἐλισάβετ δὲν ῥέθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

—Ἀν φεύγῃς, τὸ κάμω γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ ἀποδιώξω κάθε ἐχθρὸ ἀπ' τὴν Πολωνία καὶ νὰ σὲ πάρω κατόπιν κοντὰ μου, τῆς ἐξήγησε.

—Καὶ ἡ γυναῖκά σου;

—Θὰ βρῶ κάποιον τρόπο νὰ τὴν ἐξοτιώσω.

—Μοῦ λὲς μέμματα. Γιατὶ εἶσαι τόσο μαλακὸς ποῦ δὲν μπορεῖς οὔτε ἕνα σκουλήκι νὰ ἐλάψῃς...

—Ἐνὼ ἂν μ' ἐπαιρνες μαζί σου...

—Τί θάκανες;

—Οἱ μάγισσες τῆς Οὐγγαρίας μοῦμαθαν πολλὰ χρήσιμα πράγματα.

—Ἀδύνατον! Μὴ ξεχνᾷς πὼς δὲν εἰμαι μόνον ἐραστής σου μὰ καὶ βασιλεὺς τῆς

Πολωνίας...

ΜΠΑΝΙΟ ΜΕΣΑ Σ' ΑΙΜΑ!

Ἡ Ἐλισάβετ ὥρμησε ἐπάνω του καὶ περιέβαλε τὸ ὠραίο κεφάλι του μὲ τὰ πάλ-
λευκα μπράτσα της.

—Δὲν σ' ἀφίνω. Ὁχι! φώναξε.

Στὴν ἐπαφὴ τῆς δελουδένιας ἐπιδερμίδος της ποὺ ἦταν λευκὴ σὰν χιόνι, ὁ Στέφανος ἀναρρίγησε. Ἐσκούσε καὶ φίλησε τὰ χέρια της.

—Εἶνε ἀπαλὰ σὰν πούπουλο καὶ λευκὰ σὰν ἀλάστρο! ψιθύρισε.

—Μιλᾷς γιὰ τὰ χέρια μου μόνο, σὰν νὰ μὴν ἔχω ἄλλο σῶμα, ἀπήντησε κολακευμένη ἡ Ἐλισάβετ.

Καὶ ἀφαιρῶντας τὴν ἐλαφρὰ ρόμπα ποὺ τὴν κάλυπτε, τύλιξε τὸ γυμνὸ κορμί της ἐπάνω στὸν καταπληκτικὸ ἐραστή της. Ἐκεῖνος τὸ χάιδεψε τρυφερά. Καὶ φρικιώντας ἀπὸ εὐχαρίστησι, ρώτησε:

—Μὰ πῶς κατορθώνεις νὰ ἔχῃς αὐτὸ τὸ λευκὸ χρώμα τοῦ βορᾶ; Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἐπαιρνε κανεὶς γιὰ Οὐγγαρέζα...

—Τὸ περιποιούμαι ἐξαιρετικὰ τὸ δέρμα μου γιὰ σένα...

—Καὶ πῶς;

—Μὲ μπάνια... μὲ μπάνια αἵματος...

Ὁ Στέφανος φρικίασε. Ἦξερε ὅτι ἡ θερμὴ ἐραστὴν ἐρωμένην του ἦταν μιά φύσις ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκῃ ἀλλὰ καὶ θάναση. Δὲν θὰ τὸ εἶχε τίποτε, πράγματι, νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο της μέσα στὸ αἷμα ἀθῶων ζώων.

—Καὶ δὲν λυτᾷσαι τὰ κακόμοιρα τὰ πλάσματα ποὺ τὰ θυσιάζεις γιὰ τὴν ὁμορφιά σου; τραύλισε.

—Κάθε θυσία γιὰ σένα εἶνε μικρὴ! ἦταν ἡ ἀπάντησίς της.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ Στέφανος Α' ἐπέστρεψε ταχὺς σὰν ἀστραπὴ στὴν Βαρσοβία. Στὸ μεταξύ ὁ στρατός του, τέλειος ὀργανωμένος τὸν περιέμενε γιὰ τὴν μεγάλη ἐξόρμησι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Πολωνία ἐκήρυξε ἐπίσημως τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ τὰ πολωνικὰ στρατεύματα ὤρμουσαν ἀκάθεκτα στὴν Λιβονία, προχωροῦσαν ὡς τὴν Βαλτικὴ καὶ ἐξεδιώκων τοὺς Ρώσους ἀπ' τὰ παράλια.

Ἡ Πολωνία γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία της νικούσε κατὰ κράτος τὴν Ρωσία.

Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ὀρμὴ τοῦ Στέφανου Α' ὥστε προήλασε καὶ μέσα στὴν Οὐκρανία, προσήλπιζε μὲ τὸ μέρος του τοὺς Κοζάκους καὶ Ἑβραίους καὶ ἄρχισε νὰ προετοιμάζῃ τὸ ἔδαφος γιὰ μιά ἐνωσι τῆς Πολωνίας μὲ τὴν Ρωσία!

Σχεδιάζε δὲ μετὰ τὴν ἐνωσι αὐτῆ τῶν δύο κρατῶν, ποὺ τὴν εἶχε δεβαίει, νὰ ὀργανώσῃ μιά σταυροφορία κατὰ τῆς Τουρκίας!

Ἐστὶ εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιά δυσάρεστη εἰδήσις ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία ἀνέκοψε τὴν κατακτητικὴ ὀρμὴ τοῦ Στέφανου καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες τὸν κατήντησε ἐν ἀνθρώπινω κουρέλι:

Ἡ Ἐλισάβετ εἶχε συλληφθῇ ἐπὶ ἀνθρωποκτονία κι' εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἰσοδία δεσμά. Ὁ αὐλικὸς Τχοῦρσο τὴν ἔπαισε ἐπ' αὐτοφῶρον νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο της μέσα σὲ ἀνθρώπινο αἷμα!

Ἡ θερμὴ Οὐγγαρέζα ὡμολόγησε κυνικῶτα τὴν πράξί της:

—Μιὰ μέρα, εἶπε, μοστίγωσα μέχρις αἵματος μιά δούλην μου. Τὸ αἷμα τῆς ἔπεσε στὸ δέρμα μου, ποὺ ἔγινε ἀμέσως ἀπαλὸ καὶ λευκότατο. Ἐκτοτε ἐπαιρνω τὸ μπάνιο μου στὸ αἷμα τῶν νέων κοριτσιῶν ποὺ θανάτωναν δι' ἀποκεφαλισμόν...

Ὁ Στέφανος Α' δὲν μπόρεσε ν' ἀνέξῃ στὴν ἰδέα ὅτι ἡ λατρεμένη του ἦταν μιά θηριώδης κακούργος. Λίγες μέρες ἀργότερα πῆθαν ἀπὸ αἰφνίδιο μαρμαρῶν...

Ἡ ἀγάπη ὁδηγεῖ συνήθως στὸν θρίαμβο καὶ τὴν δόξα, στὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν αἴγλη συχνὰ ὅμως καὶ στὴν ἀπαισιωτέρα ἐγκληματικότητα...

MIX. XANNOYΣΗΣ

ΑΙΤΙΕΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ἔρετε γιατί χωρίζουν τ' ἀνδρόγυνα στὴν Ἀμερική; Γιὰ κάτι αἰτίες ποὺ ἐδῶ στὴν Εὐρώπη, θὰ προκαλοῦσαν τοῦλάχιστο τὴν εὐθυμία. Ἀκούστε μερικὲς ἀπὸ τὶς αἰτίες αὐτές, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία στατιστικὴ.

Κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ περασμένου ἔτους ἐχώριζαν τρία ἀνδρόγυνα γιὰτὶ οἱ σύζυγοι δὲν θέλησαν νὰ μάθουν μπριτζ, 56 ἀνδρόγυνα ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ συμφωνήσουν στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὀνόματος τῶν παιδιῶν τους, 875 ἐπειδὴ οἱ σύζυγοι δὲν ἐκτιμοῦσαν ἀρκετὰ τὰ φαγητὰ ποὺ παρασκευάζαν οἱ γυναῖκες τους, 19 ἐπειδὴ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο δὲν κατάρθωνε νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον γιὰ τὴν ὠφελιμότητα τῶν θεομίδων καὶ τῶν βιταμινῶν, 3 ἀνδρόγυνα ἐπειδὴ ὁ σύζυγος ἐννοοῦσε νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν καὶ 50 ζεύγη ἐπειδὴ οἱ 3 ἄνδρες καὶ οἱ 47 γυναῖκες εἶχαν κερθεῖ τὴν ἡλικία τους πρὸ τοῦ γάμου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΣ

Τὸν ξέρετε τὸν κύριον Ἡλεκτρον; Νὰ σᾶς τὸν συστήσωμε ἀμέσως. Εἶνε υἱὸς τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρίας Βεστιγχιᾶν καὶ εἶνε ὁλόκληρος ἀπὸ ἀλουμίνιο. Τὸ ὕψος του εἶνε δύο μέτρα καὶ 10 ἐκατοστὰ, καθὼς καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ στήθους του.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ 900 κομμάτια, τὰ ὁποῖα εἶνε συναρμολογημένα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε ὁ κύριος αὐτὸς μπορεῖ νὰ βαδίξῃ ἔμπροσς καὶ ὀπίσω, ν' ἀνῇ ἕνα σιγαρέττο, νὰ γυρίξῃ τὸ κεφάλι, νὰ σηκώνῃ πόδε τοῦ ἑαυτοῦ καὶ πόδε τ' ἄλλο χερί, νὰ χαιρετᾷ εὐγενικά, νὰ μετράῃ ἕως τὸ 10 καὶ νὰ προφέρῃ 77 λέξεις.

Ὁ κύριος Ἡλεκτρος ἐκτελεῖ ὠρισμένες διαταγὰς ποὺ τοῦ δίνονται προφορικῶς. Ἐχεῖ ἕνα φωτοηλεκτρικὸν κύτταρον καὶ ὅταν τοῦ μιλήσῃ κανεὶς εἶνε σὰν νὰ μεταχειρίζεται ἕνα αὐτόματο τηλεφῶνο. Λέξεις ὠρισμένου μήκους θὰ ταν προφέρωνται κατὰ ὠρισμένα χρονικὰ διαστήματα, θέτουν εἰς κίνησιν τὰ 11 μοτέρ αὐτοῦ ρομπότ, ποὺ δίνει τὴν ἀπάντησιν μὲ ἕνα μικρὸ γραμμῶ-
φωνο τὸ ὁποῖον βρίσκεται μέσα του.

Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΝΩΝ

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν κοινὸ δάτταχο ὁ ὁποῖος γεννιέται τ' αὐτὰ του στὸ πρῶτο ἔλος ποὺ θὰ βρῇ μπροστὰ του, ὁ φύνης, (ποὺ εἶνε κι' αὐτὸς ἕνα εἶδος δάτταχο ἀλλὰ διαφέρει στὸ χρώμα), μένει πάντα πιστὸς στὸ ἔλος του, ὅπου ἐπιστρέφει τὴ νύχτα, ἔστω καὶ ἀν ἀπέχῃ μισὸ μίλι ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἐκεῖνι τῇ στιγμῇ.

Ὁ Μπουλνᾶνζ, διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἐρπετῶν, τοῦ Ζωολογικοῦ Κηποῦ τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτὸ ἔκανε τὴν ἐξῆς δοκιμὴν: ἐγέμισε μιά μικρὴ βαλίτσα φύνης, τοὺς ὁποῖους ἔπρεπε ἀπὸ ἕνα ὀριζόμενον ἔλος, καὶ τοὺς ἐλευθερώσε μισὸ μίλι μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ, σ' ἕνα μέρος ὅπου ὑπῆρχαν ἐπίσης πολλὰ ἔλη. Ὅλοι λοιπὸν οἱ φύνης, ἀφοῦ ἔκαναν μερικὰ πηδηματὰ πρὸς διάφορες διευθύνσεις, ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν στὸ δικὸ τους ἔλος.

ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ ἕνα μουσικὸ φυτό, ποὺ παράγει μόνο του μουσικούς ἤχους. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος του. Ἐνα ἄλλο παρό-

μοιο δέντρο, τὸ «ροσάρ» φύεται στὴν Νουβία τῆς Ἀφρικής. Ὅταν ὁ ἀνεμὸς χაϊδεύῃ τὰ ψηλότερα κλαριά του, τὸ δέντρο αὐτὸ σκορπáει γλυκὲς μελωδίες, ποὺ φαίνονται σὰν νὰ προέρχωνται ἀπὸ φλόουτο.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν δημιουργήσει ἕνα σωρὸ θρύλους ἐπάνω στὸ φαινόμενο αὐτό. Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅμως βοτανολόγοι, πρὸ ψυχραῖοι παρατηρηταί, βεβαιώνουν ὅτι οἱ μουσικὲς αὐτὲς νότες δγαίνονται ἀπὸ μυριάδες τρυπίτσες ποὺ κάνουν τὰ ἐντομα τοὺς κλώνους καὶ στὰ φύλλα τοῦ δέντρου. Καὶ ὁ ἀέρας φυσώντας στὶς τρυπίτσες αὐτὲς δαγάζει τοὺς λεπτοὺς ἐκείνους ἤχους ποὺ βυθίζονται σὲ ἔκστασι τοὺς ἰθαγενεῖς.

Η ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΙΟΣ

Ἄ ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, νὰ γίνετα λόγος περὶ Κυανῆς, Λευκῆς κλπ. Βιβλίου, καὶ ἴσως δὲν ξέρετε τί ἀκριβῶς εἶνε. Διαβάστε, λοιπὸν, γιὰ νὰ μάθετε.

Ὅταν ἕνα κράτος θέλῃ νὰ τυπώσῃ γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ μεταξὺ τοῦ κοινου ὠρισμένα ἐπίσημα ἔγγραφα, ποὺ ἀφορρουν μὴν διεθν

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μιση.

35ον

Ο λήσταρχος που έβγαζε το πιστόλι του, για να το χρησιμοποιήσει κατά του Γκαρνιέ, έπειδή του πήρε το γράμμα της Μαθίλδης, στ' αντίκρουσμα των αστυνομικών που τους διέτασαν να σηκώσουν τα χέρια, το γύρισε προς αυτούς και πίεσε την σκανδάλη της σιγγιής ακριβώς που και οι αστυνομικοί έκαμαν το ίδιο.

Κι' ενώ ο Μπονώ έπεφτε αΐ-όφρυτος με δυο σφαίρες στο πρόσωπο και μια στο στήθος, ο δύστυχος Μαρινώ ξεπληρόταν κι αυτός νεκρός από την σφαίρα του ληστήρχου που τον βρήκε στο μέτωπο...

Θέλοντας να σώσει τον άρχηγό του, ο γενναίος αυτός αστυνομικός, όταν είδε τον Μπονώ να στρέφει το πιστόλι του έναντι του, μ' ένα γρήγορο πλάγιο θήμα τοποθετήθηκε εμπρός στον Γκουισάρ και δέχθηκε αυτός τον θάνατο...

Όταν συνήλθαν οι δυο αστυνομικοί από την συγκίνηση που τους προξένησε ο θάνατος του συναδέλφου τους, κατάπληκτοι διεπίστωσαν ότι πλην του νεκρού Μπονώ δεν υπήρχε κανένας άλλος μέσα στο δωμάτιο που, καθώς ήταν άπια επιπλωμένο, δεν μπορούσε να τους ξεγελάσει στην διαπίστωση τους αυτή...

Και όμως ήταν εδώ κάποιος άλλος, φώναξε με λύσσα ο Γκουισάρ καθώς κτύπησε σ' όλες τις γωνιές. Κι' ο άλλος αυτός ήταν ο Γκαρνιέ...

...Πού ξέφυγε απ' εδώ! πρόσθεσε ο Λαζάρ δείχνοντας μια πόρτα που άνοιγαν πίσω από ένα χαμηλό ντιβάνι.

Χάθηκαν και οι δυο μέσα στην πόρτα αυτή τη στιγμή ακριβώς που γυναίκες φωνές άναμικτες με ένδρινες απειλές ακούονταν από το κάτω πάτωμα.

Η Κλοτίλδη και η Ματίνα, που ξύπνησαν στο άκουσμα των πυροβολισμών, πετάχτηκαν από τα κρεβάτια τους και βγήκαν φωνάζοντας στον διάδρομο, από τα δυο δωμάτια που κατείχαν, τη στιγμή που οι σκοποί χοροφύλακες, όπως είχε συμφωνηθεί, έμπαιναν από την εξώπορτα που ο Μαρινώ είχε φροντίσει ν' αφήσει ανοιχτή.

Υπεχρέωσαν τις γυναίκες που διαμαρτύρονταν να κλειστούν στα δωμάτια τους, κι' ενώ ο ένας έμενε προς φύλαξίν τους, οι δυο άλλοι ανέβηκαν στο δωμάτιο του δαμάτου...

Μια ώρα αργότερα, κι' όταν οι χοροφύλακες, αφού είχαν μεταφέρει το πτώμα του ύπαρχηγού της Δημοσίας Ασφαλείας, επέβιθαν και το πτώμα του Μπονώ στο αυτοκίνητο του «Εγκληματολογικού Εργαστηρίου», ο Γκουισάρ, έλεγε στον Γκαρνιέ Εισαγγελέα που πριν λίγες στιγμές είχε φθάσει στο μοιραίο εκείνο σπίτι της οδού Ίμπρι:

—Ήταν μαζί του κι' ο καταραμένος εκείνος σατανάς, ο Γκαρνιέ, αλλά μās ξέφυγε... Βλέποντας τον Μπονώ να στρέφει το πιστόλι του έναντι μου, παρασυρθήκαμε και οι τρεις και οίξαμε σχεδόν μόνον επάνω σ' αυτόν κι' έτσι ο Γκαρνιέ βρήκε την ευκαιρία να πηδήσει μέσα σε μια πόρ-

τα που ώδηγούσε, όπως εξακριβώσαμε, σε μια μικρή αποθήκη.

—Δεν τον κυνηγήσατε;

—Φυσικά ναί! Η αποθήκη όμως αυτή έκοινοοιούσε με μια μικρή σκάλα απ' ευθείας με το υπόγειο του σπιτιού, στο όποιον όταν κατεβήκαμε δεν βρήκαμε πάλιν κανένα.

—Τότε πώς ξέφυγε ο Γκαρνιέ;

—Από τη μικρή πόρτα του υπογείου, απήντησε τώρα ο Λαζάρ, που την βρήκαμε μισάνοιχτη και που βρίσκεται στο πίσω μέρος του σπιτιού...

—Ωστε, έκαμε ο Γενικός Εισαγγελέας, ο Γκαρνιέ μās ξέφυγε και πάλι...

—Για την ώρα, ναί, έμνημόσυρε ο Γκουισάρ σκιάζοντας το κεφάλι. Αλλά...

—Και όμως έπρεπε να τον είχαμε στα χέρια μας, κύριε άρχηγέ, διέκρινε αόστη-ρα ο Γενικός Εισαγγελέας. Αδύριο, όπως ξέρετε, εκδικάζονται οι υποθέσεις των ήνομμένων συμμοριών και ο Γκαρνιέ δεν έπρεπε να λείπει από το εδώλιο των κατηγορουμένων...

Πήδησε στο αυτοκίνητό του χωρίς να προσθέσει λέξη και άφησε τον Γκουισάρ με σκυμμένο πάντοτε το κεφάλι...

ΣΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ...

Εκείνο που προξένησε κατάπληξιν, τόσο στο πικρό άκροατήριό, όσο και στους ένδοξους και δικαστάς του Κακούργιοδικείου του Σηκουάνα, στο όποιον είχαν παραπεμφθεί και εκδικάζονταν εκείνο το πρωί οι αρχισυμμοριότες Γκαρνιέ, Μπονώ, Καρού και οι σύντροφοί των ως συμμετασχόντες και διαπραξαντες την δολοφονία του εισαγγελέως Ριχάρδου ντε Βίλ, την ληστείαν μετά φόνου της Τραπεζής Σαν-τιλλν και σωρείαν άλλων εγκλημάτων, ήταν η όμολογία του συμμοριτικού Ντεμπονέ στην όποιαν ήναγκάσθη να προβεί όταν εξεταζόταν σχετικά με την υπόθεσι της αποπειράς δολοφονίας της δεσποινίδος Μαρίας Φιερμάν, την όποιαν είχε προλάβει, επιθεωρητής ακόμη τότε, ο Γκουισάρ.

—Και τί συμφέρον είχες, κατηγορούμενε, τόν έρώτησε κάποια στιγμή ο πρόεδρος του δικαστηρίου, από τόν θάνατο της δίδος Φιερμάν, την όποιαν, όπως όμολόγησες, απέπειράς να δολοφονήσεις;

—Εγώ, προσωπικώς, κανένα, απήντησε ξηρά ο Ντεμπονέ.

—Αλλά τότε;

—Πληρώθηκα, η καλύτερα θα πληρωνόμουν, αν αποτελούσα τη «δουλειά», έκαμε κινικά ο κατηγορούμενος.

—Από ποιόν; έρώτησε διαστικά ο εισαγγελέας.

—Ο Ντεμπονέ κόμπιασε για μια στιγμή, έριξε μια ματιά στο άκροατήριο και μετά είπε με σταθερή φωνή:

—Από την Κλάρα Ντενέ!

Ενας ψίθυρος διέδραμε το άκροατήριο και ο πρόεδρος του δικαστηρίου χτυπώντας το κουδούνι, ρωτούσε, σαν να μην πίστευε:

—Την κυρία Ντενέ! Την σύζυγο του δολοφονηθέντος τραπεζίτου τολμάς να κατηγορήσεις, κατηγορούμενε;

—Δεν είναι δα και κανένα έντιμο πρό-

σωπο. η κυρία αυτή, έκαμε χαμογελώντας ειρωνικά ο Ντεμπονέ. Φθάνει να σάς πώ ότι η κυρία αυτή είναι...

—Πάψε, κατηγορούμενε, θροντοφώνησε ο εισαγγελέας, μὴν προσπαθῆς να παραπλανήσης την δικαιοσύνη αναμηνύοντας έντιμα όνόματα στις δολοφονικές υποθέσεις σας.

—Θ' αλλάξετε όμως γνώμη, κύριε εισαγγελέα, απήντησε με απάθεια ο Ντεμπονέ, όταν μάθετε ότι το έντιμο αυτό πρόσωπο, είναι α δ ε λ φ ή μ ο υ !

Και όταν ο πρόεδρος, ύστερα από λίγα λεπτά, κατάρθωσε για δεύτερη φορά να επιβάλει την ήσυχία στο άκροατήριο που παντοιοτρόπως εξέφραζε την κατάπληξιν του στο άκουσμα της καταθέσεως αυτής, ο Ντεμπονέ, στον όποιον η αδελφή του ήγγιθη ν' έπιστείλει ένα χρηματικό ποσόν που της είχε ζητήσει μέσα από τη φυλακή, απέκάλυψε στο δικαστήριο ποιά πραγματικώς ήταν η Κλάρα Ντενέ καθώς και πώς τού ανέθεσε, ύποσχόμενη ότι θα του έδιδε εκατό χιλιάδες φράγκα, την δολοφονία της δίδος Φιερμάν στην όποιαν ο δολοφονηθείς σύζυγός της εγκατέλειπε ένα μέρος της περιουσίας του, που η Κλάρα Ντενέ δεν ήθελε να της διαφύγει από τα χέρια...

Οι άποκαλύψεις του Ντεμπονέ διήρκεσαν αρκετή ώρα κι' έτσι μόνον κατά τα μεσάνυχτα κατέστη δυνατόν να έκδοθη η απόφασις του δικαστηρίου.

Σύμφωνα μ' αυτήν οι Γκαρνιέ, Καρού και Σουντι κατεδικάζοντο σε θάνατο, ο δέ Ντεμπονέ και δεκαεπτά άλλοι συμμοριότες σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Η κατά του Γκαρνιέ απόφασις εκδικόταν έρημην. Τέλος, κατά την ίδια απόφασι, έπρεπε ν' απαγγελθή κατά της Κλάρας Ντενέ κατηγορία επί ήθικης ατυουργίας εις την κατά της Μαρίας Φιερμάν απόπειραν δολοφονίας.

Ήταν τέτοια η ταραχή που ένοιωσε η Κλάρα Ντενέ, όταν έμαθε τις άποκαλύψεις του αδελφού της, από κάποια φίλη της που παρενοσκόταν στη δίκη και που έσπευσε άμέσως να της τās μεταδώσει, ώς τε χρειάσθηκε να κληθί γιατρός για να την έπαναφέρει στις αίσθήσεις. Κι' όταν όμως συνήλθε η κατάστασις της ήταν τέτοια ώστε ο γιατρός δεν επέτρεψε στους άστυνομικούς, που παρουσιάσθηκαν την επόμενη για να την όδηγήσουν στον άνακριτή, να την ένοχλήσουν καθόλου.

Μόνη της όμως, η αδελφή του Ντεμπονέ, νοιώθοντας το τέλος της να πλησιάζει, έζητησε τόν πνευματικό της, στον όποιον εξωμολόγηθη τα πάντα. Στο τέλος παρεκάλεσε τόν κληρικό που παρστέκονταν στις τελευταίες στιγμές της, να καταθέσει εκ μέρους της στην άνακρισι ότι ο Ζακ Ντενέ ήταν πραγματικά άθώος γιατί αυτή η ίδια είχε αποκόψει από το γνωστό σημάδι του δολοφονηθέντος πατέρα του την λέξη «Δέν» για να καταστρέψει τόν πρόγονό της...

—Ναί, έλεγε ο άνακριτής το άλόγευμα της ίδιας ήμέρας, στον πνευματικό της Κλάρας Ντενέ που τόν έπισκέφθη στο γραφείο του, για να εκπληρώσει την επιθυμία της έτοιμοθάνατης. Ναί, μέσα στο πορτοφόλι του φανευθέντος ληστήρχου Μπονώ, βρήκαμε ένα κομμάτι χαρτί με τη λέξη «Δέν», που αποτελούσε μέρος, όπως φαίνεται από τόν γραφικό χαρακτήρα και από το κόψιμο του χαρτιού, της φράσεως: «... μ' έδολοφόνησε ο γυιός μου Ζακ». Η Κλάρα Ντενέ με την πράξι της αυτή, πάτερ μου, παρ' όλignon νάστελνε στην λαμπητόμο έναν άθωον...

—Ο Θεός ός την κρίνη, τέκνον μου,

απήντησε ο Ιερωμένος σηκώνοντας τα μάτια στον ουρανó.

Ο ΓΚΑΡΝΙΕ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ...

Το ίδιο βράδυ, άργα τα μεσάνυχτα, ο άστυνόμος Άνρὺ Ντοσιν ανέβαινε εύχαριστημένος τις σκάλες της κατοικίας στην όποιαν κρατούσε ένα διαμέρισμα.

Το άλόγευμα είχε έπισκεφθή την Μαθίλδη ντε Βίλ και για μια φορά ακόμη της υπέμνησε ότι άσχετως της άπωλείας του γράμματός της που έκλάπη, ο άρραδωνιαστικός της Ζακ Ντενέ έπρεπε να τού καταβάλει το ποσόν των δύο εκατομμυρίων φράγκων σύμφωνα με τις συνολαγματικές που είχε υπογράψει και που αυτός έκρυβε στο πορτοφόλι του, όταν έφθανε η καθωρισμένη ήμερομηνία.

Η Μαθίλδη τόν έβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' άμφιβάλλει γι' αυτό και ο Ντοσιν έφυγε εύχαριστημένος κάμνοντας όνειρα της μελλοντικής διαθέσεως του ποσού αυτού.

Έφθασε μπρός στο διαμέρισμά του, έβγαλε το κλειδί, όνοιξε την πόρτα και το χέρι του έψαυσε τόν διακόπτη.

Μόλις το φώς χύθηκε στο δωμάτιό του, ο άστυνομικός άφησε μια κραυγή έκπληξ-εως.

Μπρός στο γραφείο, ξεπλωμένος άναπαυτικά σ' ένα κάθισμα, θρισκόταν ένας κομφοντιμένος κύριος που τούλεγε χαμογελαστά:

—Είσθε άσυγχώρητος, άγαπητέ μου άστυνόμe, σās περιμένω περισσότερο από μια ώρα τώρα!

Και καθώς ο Ντοσιν στεκόταν σαν άπολιθωμένος μ' άνοιχτό το στόμα:

—Μα προχωρήστε, άγαπητέ μου άστυνόμe, πρόσθεσε με χαμόγελο πάντα ο κομφοντιμένος κύριος, πάρετε ένα κάθισμα.

Ο Ντοσιν, αντί άλλης άπαντήσεως, έκαμε να φέρει το χέρι στην πίσω τσέπη τού παντελονιού του.

—Παρακαλώ! φώναξε, προλαμβάνοντας ο κομφοντιμένος κύριος καθώς σηκώνόταν όρθιος και προχωρούσε προς αυτόν. Μπορώ να σάς προσφέρω το δικό μου;

Στα χέρια του κομφοντιμένου κυρίου άστραψε τώρα ένα πιστόλι που η κάννη του άπειλούσε τόν κατάγλωμο Ντοσιν. Για πρώτη φορά τότε ο άστυνόμος πρόσεξε καλύτερα τόν περιεργό έπισκέπτη του και με κόπο κατάρθωσε ν' άρθρώσει:

—Ο... Ο...

—...Γκαρνιέ, δούλος σας, κύριε Άνρὺ Ντοσιν, έκαμε ύποκλινόμενος ο αρχισυμμοριότης.

Και δείχνοντας ένα κάθισμα στον κατατομαγμένο άστυνόμο.

—Και τώρα που γνωρισθήκαμε, πρόσθεσε, καθήστε παρακαλώ να συζητήσωμε λιγάκι.

Ο Ντοσιν υπήκουσε στην ειρωνική παράκλησι του Γκαρνιέ που, αφού άμείωσε την άνοιχτη πόρτα με το σόρτη πήγε και κάθισε άπέναντι του άστυνόμου.

—Κύριε Ντοσιν, άρχισε, έπειδή ο καιρός μου είναι πολύτιμος, έπείγομαι, βλέπετε, να κάμω μερικές έπισκέψεις ακόμη, θ' άποφύγω τούς πολόλους και θάρθω άμέσως στο κύριο θέμα... Καπνίζετε;

Και καθώς ο Ντοσιν ούτε γύρισε να δη την τσιγαροθήκη που τού άπλωνε, ο Γκαρνιέ άναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε δυο-τρείς και συνέχισε:

—Πρό μηνών, έντιμότατε κύριε άστυνόμe, κατακρατούσατε ένα γράμμα που θάπρεπε ν' αποτελέσει δημόσιο έγγραφο και το άντικαταστήσατε μ' ένα δικό σας, ικανό να στείλει στην λαμπητόμο έναν άνθρωπο...

(Ακολουθεί)

οί άνθρωποι έν πολέμψ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΕΝΤΑ»

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΕΡΑΜΥΝΑ

ΓΙΑ τούς Παρισινούς που δεν έγκατέλειψαν την πρωτεύουσα, γεννάται ένα σοβαρό ζήτημα για τόν χειμώνα: Θα τούς έπιτραπή να θερμαίνονται τα σπίτια τους;

Δεν πρόκειται για το ζήτημα της έπαρκείας του κάρβουνου. Το ζήτημα εξέταζεται από την ύπηρεσίαν άντιαεροπορικής άμυνας: Άν θερμαίνονται τα σπίτια εξασφαλίζεται η ασφάλεια των ενοίκων; Σε πολλές μοντέρνες οικδομές, για λόγους ασφάλειας και κατά σύστασις της έπιτροπής άντιαεροπορικής άμυνας, καταρτήθηκαν αι καπνοδόχοι. Σ' άλλες αι καπνοδόχοι που υπήρχαν βουλώθηκαν. Συνεπώς, δύο μόνον τρόποι θερμάνσεως χωρούν: Με ηλεκτρισμόν ή αερίοφως. Όπωςδήποτε, το ζήτημα εξαρτάται από τις άποφάσεις της έπιτροπής άντιαεροπορικής άμυνας.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο ΛΟ το ράδιο που διέθετε η Άγγλία για θεραπευτικούς σκοπούς, φυλάσσεται μέσα σε μίαν τάφρο 25 μέτρων. Το μέτρον τούτο έλήφθη για λόγους διπλής προνοίας: Αφ' ενός για να διαφυλαχθή το ράδιο που χρησιμοποιείται σε τόσους θεραπευτικούς σκοπούς, και αφ' έτέρου για να προλαφθούν τα τραύματα που θα μπορούσαν να προξενηθούν όταν συνεπεία εκρήξεως βόμβας ή όβιδος θα εκσκόρπιζε το ράδιο.

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΧΟΥΝ και οι Έσκιμώοι τη γνώμη τους για μās. Κατά τόν πλείοναρχο Μικελσεν, έπιθεωρητή της Γροιλανδίας, τη γνώμη τους αυτή την διετύπωσαν τελευταίως και κατά τρόπον ελάχιστα κολαιοειτικόν για τούς Ευρωπαίους και την συμπεριφορά τους. Οι Έσκιμώοι τού διετύπωσαν συγκεκριμένως διάφορες έρωτήσεις, πώς και τί

είναι ο πόλεμος αυτός που εξερράγη στην Εύρωπη και για τόν όποιον έπληροφορήθηκαν από... το ραδιόφωνο. Ο πλοίαρχος Μικελσεν έδενσε να τούς έξηγήση τί ακριβώς είναι ένας πόλεμος κι' όταν τούς έπληροφόρησε ότι σκοτώνεται κόσμος οι Έσκιμώοι έδήλωσαν με άγανακτησιν ότι οι Ευρωπαίοι έτρέλλαθηκαν, γιατί δεν είναι νοητόν να σκοτώνονται για να λύσουν τις διαφορές τους. Άς σημειωθή ότι οι Έσκιμώοι, στερούμενοι τότε ραδιοφώνων, δεν είχαν μάθει τόν προηγούμενον πόλεμο.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Η γερμανική ύπηρεσία λογοκρισίας έγκατέστησε ειδικήν ύπηρεσίαν... ξεκολλήματος τών γραμματοσήμων, διότι άνεκαλύφθη ότι πολλοί δυσπρεστημένοι εκ τού καθεστώτος έγραφαν πίσω από τα γραμματόσημα έπαναστατικές φράσεις. Τούτο πασσηρήθη ιδίως σε γράμματα που προήρχοντο από την Τσεχοσλοβακίαν και την Αυστρίαν.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ

ΑΚΟΜΗ οι προθήκες τών μεγάλων καταστημάτων προσαρμόζονται προς το πνεύμα της πολεμικής έποχής. Ένα μεγάλο, αίφνης, έμπορικó κατάστημα τού Παρισιού έκθέτει στην βιτρίνα του... ένα άντιαεροπορικό καταφύγιο, ένα υπόγειο δηλαδή μεταμορφωμένο σε καταφύγιο. Διάφορες πινακίδες, κρεμασμένες στους τοίχους, παρέχουν διάφορες χρήσιμες πληροφορίες στο κοινόν. Έννοείται το έκθεμα αυτό δίνει την εύκαιρία διαφημίσεως διαφόρων ειδών ιματισμού καταλλήλων για τόν συναγερμό. Χαρακτηριστικόν εινε ότι, εκτός τών άλλων, έκτίθενται και διάφορα παιγνίδια—ντάμες, σκάκια, τράπουλες—για να περνούν εύχαιρστα την ώρα οι κάτοικοι όσση ώρα ύποχρεωθούν να παραμένουν κλεισμένοι στο καταφύγιο.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

*** Την περισσότερη μύρα δεν την πίνουν, όπως ίσως θα φανταζόταν κανείς, οι Γερμανοί, αλλά οι Βέλγοι. Κατά μέσον όρον η κατανάλωσις μύρας κάθε χρόνο άνέρχεται για κάθε κάτοικο σε 185 λίτρες. Στην Άγγλια η άναλογία κατά κάτοικον εινε μόνον 77 λίτρες. Στη Γερμανία 68, στη Δανία 62, στην Έλβετία 46, στην Γαλλία και στην Ίρλανδία 42, στη Σουηδία 38, στην Ολλανδία και στη Νορβηγία 25.

*** Στο κρατικό σκευοφυλάκιο τής Έλβετίας παρεδόθη τελευταίως το θησαυροφυλάκιο της παλαιάς δημοκρατίας της Γενεύης. Το θησαυροφυλάκιο αυτό, που κατασκευάσθη το 1789, εινε από εύλο σουιδας, εξαιρετικού πάχους. Έκλεινε με μια κλειδαριά, που έχει μυστικό μηχανισμό. Το εύλινο θησαυροφυλάκιο δεν είχε ποτέ ύποστη διάρρηξι.

Νυκτερινή ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Παράξενο διήγημα
υπό Ι. ΜΠΑΛΙΕ

Μπροστα στην πόρτα, έσπυσε ο κρότος σιγανών δημάτων. Ένα χερι έγυρισε με προφύλαξι το χερούλι. Η μαύρη σιλουέτα ενός άνδρος γλύστρησε από το σκοτεινό δωμάτιο. Ο άντρας ξανάκλεισε με προσοχή την πόρτα και ήταν έτοιμος να προχωρήσει μέσα. Αλλά σταμάτησε ξαφνικά, ακούοντας μία γυναικεία φωνή να λέει:

—Μην ανόψης το φως, Ζάν. Προτιμώ να σου πω στα σκοτεινά αυτό που σκέπτομαι. Δεν θέλω να σε ιδω κατά πρόσωπο, γιατί φοβάμαι μήπως δεν έρω το θάρρος να έκφρασθω όπως πρέπει, και αυτή τη στιγμή δεν πρέπει να δείξω την παραμικρή αδυναμία.

—Επί τέλους, ήρθες... Σ' έπεριμένα! Είπε αλήθεια, ότι για μία στιγμή φοβήθηκα πως δεν θαρχόσουν και θάχανα έτσι την ευκαιρία να σου πω αυτά που έχω τόσο καιρό κρυμμένα στην καρδιά μου. "Ακου, σέ με λοιπόν!...

—Είπε αδύνατον, έστω και για μία μέρα, να εξακολουθήσω να είμαι άρραβωνιαστικιά σου! Θα το καταλάβης και μόνος σου αυτό, όταν ακούσης από το στόμα μου αυτά τα τρία δνόματα: Χένυ, Κορίννα, Λάουρα!... Μην σαστίζης, αγαπητέ μου. Η μήπως ενόμιζες ότι μπορούσες να παίξεις και μαζί μου το ίδιο παιχνίδι, υπολογίζοντας στην απέραντη αγάπη που τρέφω για σένα;...

—Η φωνή της γυναίκας που έπρόφερε αυτά τα λόγια ήταν σιγανή και πνιγμένη, σαν τη φωνή μιάς άρρωστης. Σε κάθε δυο τρεις φράσεις έσώπαινε, σαν να προσπαθούσε να πάρη θάρρος απ' τα ίδια της τα λόγια ή να σκουπίσει τα δάκρυα της. "Επειτα η φωνή εξακολούθησε ταραγμένη:

—Σ' αγαπούσα και δεν θα πάφω ποτέ να σ' αγαπώ... Μά δεν μπορώ να σε συγχωρήσω! Γι' αυτό αποφάσισα να τελειώνω μαζί και καλή μαζί σου! Ναι, για πάντα. "Ελπίζω.

—Η φωνή της έτρεμε τώρα, προφέροντας τα τελευταία λόγια:

—"Ελπίζω να βρης μία καλύτερη τύχη...

—Η γυναικεία φωνή έσώπασε. Για μερικές στιγμές απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο άπολυτη σιγή. "Επειτα ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος: σαν κάποιος να πετούσε στο πάτωμα μικρά μετάλλινα αντικείμενα. Η γυναίκα συνέχισε με πικρία:

—Τού κάκου έπροσπάθησες να με κολακέψης και να με θαμπώσεις με τα δώρα σου. Μου χάρισες πολλά χρυσαστικά, πολλά κοσμήματα! Κι' αυτό για να με καθησυχάσης, για να μη μιλήσω. Αλλά το κάκου! Νά, εκεί επάνω σ' εκείνο το τραπέζι, είνε όλα τα κοσμήματά σου, όλα τα δώρα που μουκάνες! Πάρ' τα και φύγε. Γιατί σου, Ζάν!...

Και αφού έπρόφερε αυτά τα λόγια,

για, έστρεψε τα νύτα στον άντρα που εξακολουθούσε να στέκεται όρθιος μπροστά στην πόρτα.

Μόλις ξανάγινε σιγή, ο άντρας έπλησίασε στο τραπέζι, έμιαξε τα κοσμήματα, έμουρμούρισε κάτι (ίσως τον τελευταίον αποχαιρετισμό του) και έφυγε, αθόρυβα όπως ήρθε.

Σαν βρέθηκε στο δρόμο άρχισε να τρέχη στο σκοτάδι, σαν να θέλε ν' απομακρυνθή όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από το μέρος εκείνο. Τέλος έσταμάτησε σε μία σκοτεινή γωνία, μουρμουρίζοντας:

—Αυτή, μάλιστα, ήταν περιπέτεια! Η δεσποινίς έπεριμένε άσφαλώς τον άρραβωνιαστικό της, με τον οποίον ήθελε να κανονίση όλους τους παληούς λογαριασμούς της και να τον διώξη έπειτα. Αλλά τα κοσμήματα έβρέθηκαν στα χέρια μου, χωρίς να κουραστώ καθόλου. Στην αρχή ενόμιζα πως θάμουν ύπαιχρεωμένος να χρησιμοποιήσω το μαχαίρι μου, αλλά εύτυχώς ή ύπέθεσις τελείωσε πολύ εύκολωτερα από ό,τι μπορούσα να φανταστώ.

Λέγοντας αυτά, έδωσε τα χέρια στις τσέπες, που ήταν γεμάτες κοσμήματα και έγέλασε με ικανοποίησι.

—Την ίδια στιγμή, η γυναίκα κλεισμένη στο δωμάτιό της, έτρεμε άκόμη απ' τη συγκίνησι, μουρμουρίζοντας:

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

άποκαλυπτόμενα από τους οίωνους

ΟΙΩΝΟΙ ΑΠΟ ΖΩΑ

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Εάν σκοτώσετε μέλισσα.....	Σημαίνει	άπώλειαν χρημάτων.
Εάν πιάσετε μέλισσα	»	Προσεχή φίλιαν, ή επιστροφήν χρημάτων.
Εάν σάς τοιμήση στο δεξι χέρι	»	Καλλιτεχνικήν επιτυχίαν.
Εάν σάς τοιμήση στο άριστερό χέρι	»	Απιστίαν.
Εάν σάς τοιμήση στο πρόσωπο	»	Αποτυχίαν.
Εάν την δήτε να κάθετε σε κομμένο άνθος	»	Επωφελή ένωσην.
Εάν την δήτε να κάθετε σε τεχνητό άνθος	»	Ακολουθείτε λανθασμένο δρόμο.
Εάν αποχωρούν από ένα σπίτι	»	Προσεχή δυστυχίαν.

ΟΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Εάν δήτε να πετᾷ μία ἄσπρη πεταλούδα.....	Σημαίνει:	Τρεῖς μέρες καλοκαιρίας.
Εάν δήτε να πετᾷ μία μπλε πεταλούδα..	»	Ένα καλὸ νέο.
Εάν δήτε να πετᾷ μία κίτρινη πεταλούδα	»	Κάποιον κέρδος.
Εάν δήτε να πετᾷ μία ποικιλόχρωμη πεταλούδα	»	Ίσορροπίαν υποθέσεων.
Εάν δήτε να πετᾷ μία πεταλούδα τῆς νύχτας	»	Θεραπείαν.
Εάν δήτε να πετᾷ μία σκοροφάγος πεταλούδα	»	Ένα γράμμα.

ΟΙ ΚΑΜΠΙΕΣ

Εάν δήτε κάμψιν ἐπάνω σ' ένα φύλλο ..	Σημαίνει:	Κολακευτικὸν δόλον.
Εάν την δήτε ἐπάνω στο ρούχα σας....	»	Κίνδυνον δηλητηριάσεως.
(Στην τελευταία αυτή, ο Έλενος συνιστά να μην την σκοτώσωμε, αλλά, αν αιθέτως, ευχαριστώντας την για την ειδοποίησι, να την τοποθετούμε επάνω σ' ένα φύλλο).		

ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Εάν δήτε μυρμηγκία	Σημαίνει:	Αγχαρείαν.
Εάν τὰ σκοτώσετε	»	Ανεργίαν, μιζέρια.
Εάν δήτε μυρμηγκοφωλιά	»	Ευημερίαν.

ΚΑΛΧΑΣ

—Ποιος να το πίστευε, ότι θα μου τύχαινε μία τέτοια περιπέτεια, και μάλιστα σε μία στιγμή που είμαι μόνη μου στο σπίτι! Εύτυχως που μου κατέθηκε η περίφημη εκείνη ιδέα...

—Αν και το κορμί της εξακολουθούσε να τρέμη από το φόβο, η γυναίκα δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

—Ποιος ξέρει τί θα πη ο κλέφτης, όταν αντίληφθῃ ότι όλα εκείνα τα κοσμήματα είνε τενεκεδένια παιχνιδάκια της μικρής μου!...

Ι. ΜΠΑΛΙΕ

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;
Ο ΚΟΥΚΟΣ ΕΠΩΖΕΙ ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ
ΣΕΛΕΜΙΚΑ!

—Επί τέλους! Ένα μυστήριο έλύθη! Απο πολλών ετών οι φυσιοδίφαι διηρωτάντο αν ο κουκος γεννά τ' αυγά του σε μία ξένη φωλιά, ή αν τα μεταφέρει στη φωλιά αφού τα γεννήσῃ κατά γῆς. Ένας υπομονητικός Άγγλος παρατηρητής έλυσε το μυστήριο. Είδε έναν κουκο να πετᾷ σε ξένη φωλιά, να παίρνῃ ένα από τα αυγά, να ξεφύγῃ με το αυγό και να το καταβροχθίςῃ, όπως θάκανε ένα φίδι! Μετά, έγυρισε στην ξένη φωλιά και μ' όλη του την ησυχία απέθεσε το δικό του αυγό.

—Άλλοι φυσιοδίφαι πρό αυτού είχαν δῆ κατ' επανάληψιν έναν κουκο να πετᾷ μ' ένα αυγό στο ράμφος του, αλλά ενόμιζαν ότι ήταν δικό του αυγό και ότι επήγαυε να το τοποθετήσῃ σε ξένη φωλιά. Ο κουκος είνε πονηρός: Δεν θέλει ν' αντίληφθῇ ή ξένη μητέρα, επιτρέφοντας στη φωλιά της, ότι υπάρχει ένα αυγό παραπάνω. Καταστρέφει λοιπόν το ξένο αυγό και αφήνει το δικό του!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΒΟΥΒΕΛΛΑ

Τῆς Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Ένας παιδικός φίλος

Είχα καλέσει κάμποσες φίλες και παίρναμε το τσάι μας. Όπως γίνεται συνήθως σε παρόμοιες περιπτώσεις, το κουβεντολόι δίνει και παίρνει, φλυαρούσαμε κι' εμείς.

—Δεν βλέπω πια την Μαρσέλ! Δεν ήλθε σε σένα; ρώτησε μία από τις παρευρισκόμενες. Όσοσο έπρεπε να μην αφήσι τις ευκαιρίες για να μάς συναντᾷ. Είνε τόσο λυπημένη απ' τον καιρό που χάρισε!

—Αλήθεια! Με κατέπληξε μάλιστα ο χωρισμός αυτός, πρόσθεσε η Φρανσουάζ Λεικέρκ και συνέχισε: όπωσδήποτε ή δικαιολογία της είνε ότι δεν της μένει καιρός από τις διασκεδάσεις. Βέβαια σωστό είνε να το ρίχνῃ κανείς που και που έξω. Μά από το σημείον αυτό ως του να βγαίνῃ οποιαδήποτε ώρα, με όποιονδήποτε και όπουδήποτε... υπάρχει κάποια διαφορά!

Τις άκουα, ήξερα πως λένε αλήθεια, ώστόσο δεν κρατήθηκα από το να υπεραστίσω τη Μαρσέλ. Είνε τόσο εύκολο να κατακρίνῃ κανείς τις αντιδράσεις των άλλων, όταν άγνοῇ τις αιτίες που τις προκαλούν.

Καμιά απ' αυτές τις νέες κυρίες δεν ήταν σε θέση να νοιώσῃ όπως έγω, την ήθικη κατάπτωση της δυστυχισμένης μας φίλης.

Μόλις είμαι είκοσιδύο χρόνων και όμως όταν αναπολώ το παρελθόν, έχω πολλές φορές την έντοπωσι πως έζησα εκατό χρόνια. Ο χρόνος δεν παίζει κανένα ρόλο. Μόνον οι συγκινήσεις και οι δοκιμασίες θαρρουν στη ζωῃ μας. Πως έπείρεται στον εαυτόν τους, αυτές οι κοινές μας φίλες, που άγνοούσαν κάθε δυσκολία της ζωῆς, που δεν τους δόθηκε ποτέ ή ευκαιρία να αντίλθουν από τον εαυτόν τους το θάρρος και τη δύναμι, για να αντιμετωπίσουν την άναποδιά της τύχης, να κατηγορούν τους άλλους;

Μεταφέρω εδώ την ιστορία μου, γιατί θέλω να εξηγήσω μερικές περιπτώσεις σαν τις δικές μας και να καταλάβουν εκείνοι που χαρακτηρίζουν «μυθιστόρημα» την αφήγησι παρομοίων δοκιμασιών, πως δυστυχώς είνε πολύ άληθινή!

Η ιστορία μου άρχίζει εκεί όπου τελειώνουν γενικώς τα πασαμύθια!

«Παντρεύτηκαν κι' έκαμαν πολλά παιδιά!».

Όταν παντρεύτηκα τον Άνρϋ Κεντέν, μόλις είχα τελειώσει τις σπουδές του. Ο πατέρας του ήταν γιατρός σαν κι' αυτόν και λογάριζε να του χρησιμεύσῃ για βοηθός. Ήμουν δεκαοκτώμισιν χρόνων και ήμουν έρωτευμένη με τον Άνρϋ από την εποχή που ήμουν παιδάκι κι' έπαιζα μαζί του!

Τα σπίτια μας ήταν γειτονικά και οι κήποι μας χώριζαν μόλις από ένα ξύλινο κιγκλίδωμα. Από όκτώ χρονών παιδί είχα γίνει ή άφωσιωμένη σκιάδα του Άνρϋ. Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να του δείχνω αυτή τη λατρεία και τον ακολουθούσα παντού! Όταν δεχότανε τα παιχνίδια που του χάριζα ή τα κολλημένα γλυκίσματα, γιατί τα φύλαγα πολλές φορές μέρες ολόκληρες, ήμουν το πιο εύτυχισμένο κορίτσι.

Σαν τον έστειλαν έσωτερικό σε ένα ονομαστό κολλέγιο, εξακολουθούσα να τον θαυμάζω από μακριά και καμιά φορά τολμούσα και του έστελνα καμιά κάρτα που την διάλεγα με τη μεγαλύτερη επιμέλεια... αλλά και στην όποια άμελως συνήθως να άπαντήσῃ... Φρόντιζα πάντοτε να μάθω ποτέ θάρρωνα τις διακοπές και περνούσα πολλές ώρες στον κήπο, με τη μόνη έλπίδα να τον δω μία στιγμή. Τον τελευταίο χρόνο των

σπουδών του, ξανάρθε για τις γιορτές των Χριστουγέννων. Είχα μεγαλώσει, πολλοί νέοι της πόλεως μας μούκταναν κόρτε, αλλά τα αισθήματά μου για τον Άνρϋ, δεν είχαν αλλάξει. Κατά το διάστημα αυτών των διακοπών ήρθε για πρώτη φορά να με δῃ στο σπίτι. Ός τότε είχαμε συναντηθῇ πάντοτε, μόνον στον κήπο μου ή στο δικό του πηδώντας το φράκτη ή εκείνος ή έγω. Τα Χριστούγεννα όμως αυτού του χρόνου παρουσιάστηκε σαν έπίσημος έπισκέπτης. Ήταν ψηλός, καλοκαμωμένος αν και λίγο σκυφτός. Το πρόσεξα και το απέδωσα στις συνεχείς ώρες της μελέτης. Μούφερε λουλούδια!

—Είνε για σάς, αγαπητή «δεσποινίς», μούπε γελώντας. Άλλάξατε τόσο, που δεν τολμώ πια να σάς μιλώ στον ένιν!

—Άφησε τα άστεια Άνρϋ, σε παρακαλώ! του άπάντησα. Ξέρεις πολύ καλά πως για σένα θάμαι πάντα ή μικρή Σιμόν, που της τραβούσες τα μαλλιά!

Ετσι δεν άργήσαμε να ξανάδουμε τη συνηθισμένη μας οικειότητα και ή έλαφρά στενοχώρια που μεσολάβησε για λίγο μεταξύ μας, διελύθη.

—Φαντάζομαι, πως θάχης πολλές έπιτυχίες, μούπε ο Άνρϋ και θα βγαίνης συχνά έξω, ή; Πιθανώς να υπεσχέθης δλους τους χορούς στη δεξίωσι που δίνει ή κυρία Άνρϋ αύριο. Έλπίζω ώστόσο πως θάχω την τύχη να μού δώσης ένα από τα τελευταία ταγκό! Αν και πρέπει να σου πω πως δεν μ' άρέσει πολύ ο χορός και θα προτιμούσα χίλιες φορές να πάω να πατινάρα!

—Α, κι' έγω το ίδιο, φώναξα. Λατρεύω το πατινάζ!

—Αλήθεια; Θάθελες να μού κάμης συντροφιά; Ό, Σιμόν, κούταξε να βρης μία οποιαδήποτε δικαιολογία και πάμε μαζί!

Η μαμά γύρισε στο σπίτι ακριβώς την ώρα που ψάχναμε να βρούμε μία άφορμή άπουσίας που να φαινόταν δικαιολογημένη στον νεαρό Ζαν Σιμονέ που θα με συνόδευε σ' αυτή τη δεξίωσι. Ήθελα να άποφύγω να τον πληγώσω αν και μού ήταν τελείως άδιάφορος. Η μαμά άνακατεύτηκε και κείνη στη συζήτηση και έίπε γελώντας:

—Α, άσφαλώς, θα είσαι πάντα ή ίδια, Σιμόν! Σου κάνω όμορφες θραυνές τουαλέττες, χορεύεις θαυμάσια, ή αύριανη δεξίωσις ώρισμένης θα έπιτύχῃ πολύ και συ προτιμάς να πατινάρης σαν άγοροκόριτσο! Είνε ή δική σου έπιρροή, μικρέ μου Άνρϋ! έίπε, φοβερίζοντάς τον με το δάκτυλό και χαμογελώντας.

Δεν έπῃχα στη δεξίωσι ούτε και σε καμμία άλλη εξ άλλου. Περνούσα τις μέρες μου και τα θράδια μου μαζί με τον Άνρϋ. Πάντοτε είχε κάτι ένδιαφέρον και ευχάριστο να διηγηθῇ. Ξαναπλησίασαμε ο ένας τον άλλον όπως όταν είμαστε παιδιά και κανείς δεν έσπελάγῃ όταν αναγγέλλουμε τους άρραβώνες μας, προτού έπιστρέψῃ στο νοσοκομείο.

Θέλω ναμαι δέβαιος για σένα Σιμόν, αγαπημένη, μού έίπε. Πέρασαν τόσα χρόνια που περιμένα να φθάσης στην ήλικία για να πάω αυτή την άπόφασι. Σ' αγαπώ από τόσα χρόνια. Πρέπει να ξαναφύγω για μερικούς μήνες άκόμη. Σε περιτριγυρίζουν πολλοί. Φοβούμαι για ό,τι θα μπορούσε να συμβῇ! Θέλεις να παντρευτούμε τον Ίουίν; Θα τελειώσω το Μάιο από την πρακτική μου εξάσκησι στο νοσοκομείο.

Όσο γρηγορώτερα θέλεις, του άπάντησα, συγκινημένη. Τώρα που ήμουν δέβαιη πως μ' αγαπούσε κι' αυτός, ήμουν πολύ εύτυχισμένη και είχα πληρῃ έμπιστοσύνη. Γελώντας λοιπόν του εξωμολογήθηκα.

—Κι' έγω, καμιά φορά άπελπιζόμουνα και φοβόμουνα πως το όνειρό μου δεν θα πραγματοποιόταν ποτέ! Ο πατέρας σου μούλεγε συχνά πως οι γιατροί πρέπει να παντρεύονται νέοι...

—Και οι γυναίκες τους έπίσης! Δέχομαι ο Άνρϋ και ξεσπάσαμε στα γέλια. Είμαστε την εποχή εκείνη τόσο δέβαιοι για τον εαυτό μας και το μέλλον μας παρουσιάζονται με τόσο γελάστα χρώματα, ώστε ή ζωῃ μας φαινόταν πως δεν μάς έπεφύλασσε παρά εύτυχία και χαρά!

Ο πρώτος μου πόνος

Παντρεύτηκα τον Άνρϋ την επομένη άνοιξι. Η ένωσίς μας έπίσημοποιήθηκε εν μέσω γενικής συμπάθειας. Οι οικόγενείς μας ήταν πολύ γνωστές και οι τοπικές έφημερίδες έδημοσίευσαν εν πάση λεπτομερεία τα καθέκαστα της ιερατελεστίας του γάμου. Ήμουν ξετρελλαμένη από εύτυχία. Η πραγματική της υπερέβαινε και τα πιο παραμυθένια όνειρα που είχα κάνει. Το ταξίδι του γάμου μας υπήρξε σύντομο. Διαλέξαμε μία γοητευτική γωνία στην έξοχῃ. Κάναμε μακρουνούς περιπάτους στα δάση και το δειλινό ξαναγυρίζαμε άγκαλιασμένοι στο μικρό πανδοχείο που μέναμε. Ξαναβρίσκαμε κεί το μεγάλο δωμάτιο που οι τοίχοι του ήταν ταπειταρισμένοι με κρετόν, όπου, στη όρροση σκιά, έλαμπαν τα χωριάτικα έπιπλα.

Όταν γυρίσαμε στην πόλι, συνήθισα γρήγορα την καινούργια μου ζωῃ. Δεν με λέγανε πια «δεσποινίς Σιμόν» αλλά «ή νεαρά κυρία Κεντέν» και κατοικούσα στο γειτονικό σπίτι. Ο πατέρας του Άνρϋ μάς διέθεσε αρκετά δωμάτια, είχαμε πληρῃ την έντοπωσι πως το σπίτι ήταν δικό μας. Μετά ένα χρόνο εξ άλλου, ο γερο-γιατρός Κεντέν, άπεσούρθη από το επάγγελμα, παρέχώρησε όλη του την πελατεία στο γυίο του και άρχισε να ταξιδεύῃ.

Ο Άνρϋ είχε πολλή δουλειά. Τον έκαλούσαν έξω οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτας. Όστόσο δεν στενοχωριόμουν ποτέ, πάντα είχα κάποια άσχολία κι' έκείνος άλλωστε έτρεχε πάντοτε να μ' εύρῃ όταν έμενε έλεύθερος. Είμαστε πολύ εύτυχισμένοι. Όταν, κατά το διάστημα του δεύτερου χρόνου του γάμου μας, έβεβαιώθηκα ότι έπρόκειτο να γίνω μητέρα, τίποτε

πιά δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία μας!

Ὁ Ἀνρὺ ἠσυχολεῖτο πολὺ μὲ τὴν υγεία μου. Δύσκολα θὰ ἀνεγνώριζε κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν μέλλοντα μπαμπά που εἶχε γίνοι τόσο νευρικός καὶ ἀνησυχος, τὸν νέο γιατρό, τὸν ἥρεμο καὶ μεθοδικό, ποὺ εἶχε ἦδη φέρει στὴ ζωὴ τὸσοὺς ὁμορφους μπεμπέδες. Θυμοῦμαι καθάρᾳ μὴ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὴ μητέρα καὶ ποὺ χωρίς νὰ θέλω ἀκούσα μερικὲς φράσεις.

—Ὡ Σιμόν ἦταν πάντοτε γερὴ, ἔλεγε ἡ μητέρα μου.
—Τὸ ξέρω, ἀπήντησε ὁ Ἀνρὺ. Δὲν εἶνε ἀναγκασίον νὰ εἶνε κανεὶς γερός γιὰ νὰ ἀντέχη. Ἡ Σιμόν, εἶνε ὡστόσο ἀδύνατη. Γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ καθηγητὴς Ντυπιτὶ καὶ ὁ συνάδελφός μου ὁ γιατρός Φερνέ. Ὅλα φαίνονται ἀμαλὰ, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ν' ἀνησυχούμε. Μ' ὅλα ταῦτα τότε, μόνον θάμαι εὐτυχὴς ὅταν ὅλα θάχουν τελειώσει!

Γελούσα μὲ τὶς ἀνησυχίες τους.
Ὡστόσο, ὅταν, ξαπλωμένη σ' ἓνα στενὸ ἄσπρο κρεβάτι τῆς κλινικῆς συνήλθα, μὴ μυρωδιὰ αἰθέρος ὑπῆρχε ἀκόμη στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ αἰσθανθῆκα στὸ χέρι μου τὰ δάκρυα τοῦ Ἀνρὺ ποὺ τὸν εἶδα γονατιστό, ὥρῳ καὶ ἀδύνατο κοντά μου, τὰ λόγια τοῦ ξανάρθρου τοῦ μυαλοῦ μου.

—Ἀγάπη μου, εἶνε ἀγῶρι;
Ὁ Ἀνρὺ φαίνονταν ἀνίκανος νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ ἐπαγγελματικὴ του ψυχραιμία τὸν ἐγκατέλειπε πάντοτε ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μένα καὶ δὲν ἀνησυχῆσα. Σιγά-σιγά ὅμως ἔμαθα τὴν τρομερὴ ἀλήθεια! Χρεώσθηκε νὰ γίνῃ χειρουργικὴ ἐπέμβασις καὶ τὸ μῶρό μου πέθανε.

Ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου γνώρισα τὸν πόνο! Τὸ δυστυχίμα αὐτὸ μὴ μύρωσε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ Ἀνρὺ ἦταν πολὺ ἀπογοητευμένος. Ἐγὼ ἀπέκρυπτα τὴν πραγματικὴ μου λύπη, γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὸν παρηγορήσω ὅσο τὸν ἔβλεπα τόσο μελαγχολικό. Γιὰ κάποιο λόγο ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω φαίνονταν πὼς πίστευε τὸν ἑαυτὸ του ὑπεύθυνον γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ μου. Καμμιὰ φορὰ τὸν ἀκούα νὰ παραμιλάει στὸν ὕπνον του. Αὐτὸ ἄρχισε νὰ τοῦ γίνετα ἔμμονος ἰδέα. Προσπαθούσε πολὺ νὰ εἶνε εὐθυμος καὶ τρυφερός ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐνοίωθα πὼς ἡ στενοχωρία του δὲν τὸν ἄφινε.

Ἀποφασίσαιμε νὰ κτενομε ἄλλο παιδί, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα. Κατάρθωσα νὰ πείσω τὸν Ἀνρὺ, πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴν ἐξελιχθῶν ὅλα καλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἀκόμη πὼς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ὑποφέρω τὸ ἴδιο, τὸ παιδί μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ σωθῇ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἤθελα νὰ ἐπανακτήσῃ ὁ Ἀνρὺ τὸν ἐξουσιασμό καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ εἶχε ἄλλοτε.

Σκεπτόμουν πὼς ἡ παρουσία τοῦ πατέρα του θὰ ἦταν σωτηρία. Δυστυχῶς, ἐκείνος ἦταν μακριὰ καὶ τὸ συγκινητικὸ καὶ τρυφερὸ γράμμα ποὺ μὰς ἔστειλε ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ πρώτου του ἐγγονοῦ, ἔφθασε τὴν ἡμέρα τῆς ἐπετείου τῶν γάμων μας!

Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη δοκιμασία, μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ ὁ Ἀνρὺ δὲν ἦταν περισσότερο κοντά μου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τὰ αἰσθηματὰ μας εἶχαν ἐξελιχθῇ. Δὲν ἦταν πιά τὸ πάθος τῶν πρώτων ἐβδομάδων, οὔτε ὁ καινούργιος ἔρωτας τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μὴ θὰθεῖα καὶ ἀνεκτιμήτη στοργή. Οἱ δεσμοὶ ποὺ γεννιῶνται ὅταν εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς εἶνε δυνατοί. Χρεάζεται ὡστόσο νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὴ δυστυχία γιὰ νὰ τοὺς νοιώσῃ!

Ἡ πάθης τοῦ Ἀνρὺ

Ὁ Ἀνρὺ φαίνονταν πὼς εἶχε ἀποφασίσει νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνο του μὴ ἀφίνοντας στὸν ἑαυτὸ του οὔτε λεπτὸ ἀναπαύσεως. Νέοι ἀσθενεῖς ζητοῦσαν τὴ θεραπεία του, διαρκῶς τὸν καλοῦσαν σ' ἐπισκέψεις καὶ δὲν ἔμενε στὸ σπίτι παρὰ τὶς ὥρες ποὺ εἶχε συμβόλαιο. Σπανίως τρώγαμε μαζὶ καὶ συχνὰ τὸν περιμένα μάταια τὰ βράδια. Ἐνοίωθα καλὰ πὼς ἡ ταραχώδης αὐτὴ ζωὴ ποὺ τὴν δεχότανε σχεδὸν καὶ ἐγὼ ἀσκοπῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ σκέπτεται τὸν πόνο του καὶ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου στενοχωριόμουν ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ παράσχω καμμιὰ βοήθεια.

Ἐνα πρωὶ ἐνῶ ἔμπαινα στὸ γραφεῖο του τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγῃ, τὸν εἶδα νὰ κρατῇ στὰ χέρια του μὴ μικρὴ λευκὴ παστιλλία ποὺ ἔσπευσε νὰ τὴν κρύψῃ μόλις με εἶδε.

—Τί εἶν' αὐτὸ Ἀνρὺ; Παίρνεις φάρμακα καὶ μοῦ κρύβεις τρὸς θάνατον νὰ καταποτίσῃ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀσθενοῦς γιὰ τὶς περιποιήσεις ποὺ χρειάζεται.

Ἀρῆσε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πῆσῃ σὲ μὴ πολυθρόνα καὶ πρόσεξα τότε πόσο φαίνονταν κουρασμένος.

—Ὡ, δὲν εἶνε τίποτε! Εἶνε λίγος καιρὸς ποὺ δὲν αἰσθάνομαι τόσο καλὰ καὶ οἱ γιατροὶ συνηθίζουν πάντα νὰ μεγαλοποιοῦν τὰ δικά τους συμπτώματα! Καλύτερα εἶνε νὰ προλαμβάνῃ κανεὶς τὴν προφύλαξιν μου!

Μὲ τράβηξε κοντά του καὶ με φίλησε χαμογελώντας. Ἐγὼ ὡστόσο ἤθελα νὰ μάθω περισσότερα. Ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς καταπτώσεως τοῦ με ἀνησυχῶσε πρὸ πολλοῦ. Σκεπτόμουν πὼς βλεπθῇ ἡ υγεία του, ὠρεῖται νὰ ἐπέμβω!

Τὸν ἀπώθησα λίγες καὶ τὸν κυττάξα με παράπονο:

—Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ἐκ μέρους σου, Ἀνρὺ! Ἀν σοὺ κρύψω καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀδιαθεσίαν, σοὺ κακοφαίνεται. Ἐλέω νὰ σὲ περιποιηθῶ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω τί ἀκριβῶς αἰσθάνομαι.

—Ε, λοιπόν, μοῦ εἶπε, σφίγγοντας τὸ μπουκαλάκι ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε βγάλει τὴν παστιλλία, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς —καὶ ἔχεις τὸ δικαίωμα— φαίνεται πὼς ἔχω μὴ ἐλαφρὰ στηθάγχη.

—Στηθάγχη, ὠνάεξ.

—Μάλιστα, γιατρὲ Σιμόν!

Ἦθελε νὰ ἀστείευθῇ, μὰ ἐνοίωθα μὴ πραγματικὴ ἀνησυχία κάτω ἀπὸ τὴν προσποιητὴ εὐθυμία του. Ἦξερα πολὺ καλὰ πὼς ἡ στηθάγχη εἶνε μὴ σοβαρὰ ἀσθένεια.

Κυττούσα τὰ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του καὶ μὲ ἐκυρίευσε μὴ θανάσιμη ἀγωνία. Πὼς δὲν ὑποπτεύθηκα τίποτε τόσο καιρὸ; Προσπαθούσα νὰ τοῦ κρύψω τὸ φόβο μου, τὴ λύπη καὶ τὴ συγκίνησί μου. Γιὰ νὰ κερδίσω λοιπὸν καιρὸ, ἔσκυψα καὶ τὸν φίλουσα συνεχῶς.

—Σ' ἀγαπῶ τόσο Ἀνρὺ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ δὲν μοῦκρυψες τίποτε. Εἶμαι γυναῖκα γιατροῦ, ὀφείλω νὰ τὸν βοηθῶ στὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῆς ἀρρώστειας, κατὰ μεγαλύτερο λόγο ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου.

Ὁ Ἀνρὺ ξανάσφριξε τὸ μπουκαλάκι καὶ μουρμούρισε σ' αὐτὴν μου:

—Δὲν φοβοῦμαι πὼς θὰ πεθάνω, ἀγάπη μου. Ἐπειτα προσέθεσε ζῶηρᾳ. Δὲν γεννᾶται ἀλλοστὴ τέτοιο ζήτημα. Δὲν θάθελα ὡστόσο νὰ ἀφήσω τὸν κόσμο, ἀφοῦ ἐσὺ θὰ ἔμενες!

Ἡ κατάσταση τοῦ λοιποῦ ἦταν σοβαρὰ καὶ τῶςρε. Ἐστειλά ἀμέσως ἓνα τηλεγράφημα στὸν πατέρα του ἐξορκίζοντάς τον νὰ γυρίσῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Ἐπειτα τηλεφώνησα στὴν κλινικὴ. Εἶχα μὴ μακριὰ συνιλάξει με τὸν γιατρὸ Μπρεμόν, θαυμάσιο συνάδελφο τοῦ Ἀνρὺ καὶ εἰδικὸν γιὰ τὶς παθήσεις τῆς καρδιάς.

Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἐξετάσῃ χωρὶς ἀργοπορία τὸν Ἀνρὺ.

Δυὸ μέρες κατόπιν ἀνελάμβανε κείνος τὴν ὑπόθεσι. Ἐνας ἄλλος συνάδελφος ἀνέλαβε τὶς δουλειές τοῦ Ἀνρὺ, ἠσυχολεῖτο με τοὺς ἀσθενεῖς του καὶ ὁ Ἀνρὺ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, κατεδικάσθη νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι γιὰ πολλοὺς μῆνες, κάτω ἀπὸ μὴ στενὴ παρακολούθησι.

Δυὸ νοσοκόμες ἐγκατεστάθησαν στὸ σπίτι μας, ἀλλὰ ἐπέτυχον ὡστόσο νὰ μ' ἀφήσουν νὰ βάλω ἓνα ντιβάνι στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀνρὺ ὅπου θὰ πέρνοῦσε στὸ ἔξῃς τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες του. Ἦταν ἓνα μεγάλο φωτεινὸ καὶ εὐχάριστο δωμάτιο ποὺ ὡς τότε δὲν τὸ μεταχειρίζομασθε σχεδόν. Ἰσως νὰ ἤλπιζα νὰ τὸ μεταβάλω σὲ δωμάτιο παιδιοῦ! Ἀπὸ τὰ μεγάλα του παρὰθῦρα φαίνονταν ὁ κήπος ποὺ μὰς ἔφερνε τόσες ἀναμνήσεις!

Πολλοὶ μῆνες πέρασαν... Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ συγκεντρωνόταν σ' αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ δωμάτιο, ὅπου δὲν ἔφθαναν οἱ θόρυβοι καὶ ἡ ἐξωτερικὴ κίνησις. Ἐδιαβάξα στὸν Ἀνρὺ, παίζαμε καμμιὰ φορὰ χαρτιά, φλυαρούσαμε, ἀλλ' ἀπέφευγα τὰ θέματα ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ταραξοῦν. Ὅταν ἀποκοιμιόταν, γλυτροῦσα ἔξω γιὰ κανένα μοναχικὸ περίπαιτο ἢ πηγαινά στή μεριά. Τὴ νύχτα καὶ ἡ πιὸ ἐλαφρὰ κίνησις του με ξυπνοῦσε, καλοῦσα τὴ νοσοκόμῃ τῆς νυκτὸς ἢ εὐχαριστιόμουν νὰ τὸν ξαναποθεθῇ πρὸ ἀνέτα.

Πρέπει νὰ μὴν πολὺ κουρασμένη, μὰ δὲν τὸ ἐπρόσχεχα, γιὰ τὴν ἡμερὴν ὅλη δόσμενι στὴ θεραπεία τοῦ Ἀνρὺ. Ὡστόσο μὴ μέρα ὁ γιατρός Μπρεμόν, μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ με συμβούλευσε νὰ ἀφήσω μόνον στίς νοσοκόμες τὴν περιποίησι τοῦ ἀσθενοῦς.

—Δὲν θὰ δεχθῶ ἂν δὲν με δεβαιώσετε πὼς ἡ συνεχὴς παρουσία μου μπορεῖ νὰ κουράξῃ τὸν Ἀνρὺ, τοῦ εἶπα.

Μὲ κυττάζε με συμπάθεια:

—Εἶμαι βέβαιος πὼς τοῦ κάνετε περισσότερο καλὸ ἀπὸ ὅλα τὰ φάρμακα ποὺ τοῦ δίνω! Εἶνε ὡστόσο ἀνάφελο νὰχοῦμε δυὸ ἀσθενεῖς νὰ περιποιηθῶμε ἀντὶ ἐνὸς καὶ αὐτὸ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ, τὸ ξέρω.

Μὴ στενοχωρήσθε γιὰ μένα! Κάνετε τὸν καλὰ καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

—Ἀναστάνεξ κι' ἔπειτα προσέθεσε:

—Ὅα χρειασθῇ πολὺς καιροὺς. Ἐπρεπε νάρθῃ νὰ με βρῇ ἐνωρίτερα. Γιὰτὶ ἐπεχείρησε νὰ θεραπευθῇ μονάχος του; Τώρα πρέπει νὰ περιμένουμε. Ἡ στηθάγχη μπορεῖ νὰ γιατρευθῇ. Εἶδα πολλοὺς ἀσθενεῖς νὰ θεραπευθοῦν τελείως καὶ νὰ ξαναρχίζουσιν μὴ ζωὴ ἐντελῶς κανονικῇ.

Ὁλίγο ἀργότερα ἔφθασε ὁ πατέρας τοῦ Ἀνρὺ. Ἐκαμε μὴ σεῖρα ἀπὸ συμβουλία μὲ τὸν γιατρὸ Μπρεμόν τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώριζε τὶς ἱκανότητες καὶ ὁποῖος τὸν καθοῦσε ὅσο τοῦ ἦταν δυνατό. Ὁ πεθερὸς μου ὑπῆρξε πολὺ καλὸς γιὰ μένα καὶ μὰς ἔδωκε μὴ θὰθεῖα στοργή.

—Δὲν σκοπεῖω νὰ ἀναμιχθῶ στὴν θεραπεία τοῦ Ἀνρὺ, μοῦ εἶπε. Ὁ Μπρεμόν εἶν' ὁ καλύτερος εἰδικὸς ποὺ γνωρίζω. Μὰ μοῦ φαίνεται μικρὴ μου, πὼς ὅπωςδήποτε θάχω κάποιον ἀσθενὴ νὰ θεραπεύσω.

Μὲ μάλωσε, μοῦ εἶπε πὼς ἐξήντηλα τὶς δυνάμεις μου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κυττάζω καὶ τὸν ἑαυτὸ μου ἢ τοῦλάχιστον νὰ ξεκουρασθῶ γιὰ λίγους ἡμέρας. Τίποτε δὲν ἔκανα. Ἀρνήθηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ προσκέφαλό τοῦ ἀγαπημένου μου. Ἐκτὸς ἂν ἐπέβαλλετο γιὰ τὸ καλὸ του!

—Πὼς μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι τέτοιο, Σιμόν! Στενοχωρεῖται ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο του ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο! Ἐξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾷ! Φοβοῦμαι ἀπλῶς γιὰ κείνον, τὶς στιγμὴς τῆς τρυφερότητος ποὺ μποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν μεταξὺ σας. Εἶσαι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα ὧν ἐκείνων ποὺ ἔχει στερηθῇ! Προσωποποιεῖς γιὰ κείνον τὸν ἔρωτα, τὰ νεῖατα!

Ἀντελήφθην τὴν ἀποψὶν του, ἀλλὰ ἀρνήθηκα νὰ ὑποκύψω. Νόμιζα ἀντίθετα πὼς μόνον ἐγὼ μποροῦσα νὰ νοιώσω τὸν Ἀνρὺ, νὰ τὸν περιποιηθῶ καὶ νὰ τοῦ ξαναδώσω τὴν υγεία του.

Δεκατὲν μέρες ἀργότερα ξυπνοῦσα τρομαγμένη, σὺν νὰ με εἰδοποιήσῃ κάποιον μουσικὸ ἐντοκιστὴ. Ἐτρέφα κοντά του καὶ τὸν βρήκα νὰ δαγκώνεται ἀπ' τὸν πόνο καὶ νὰ πνίγεται ἀπὸ δύσπνοια. Δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξι.

Φώναξα ἀμέσως τὴ νοσοκόμῃ καὶ τὸν πεθερὸ μου. Πῆρε τὰ ἐργαλεῖα του καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀνρὺ. Τηλεφώνησα ἐπίσης στὸν γιατρὸ Μπρεμόν, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νάρθῃ ἀ-

μέσας. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὁ γιατρός Κεντὲν εἶχε γι' αὐτὴ τὴ φορὰ σάσει τὴ ζωὴ τοῦ γιοῦ του! Ὁ Ἀνρὺ ὥρῳ σὺν πεθαμένο καὶ ἐξηντηλμένος, στηριζόμενος στὰ μεληλάρια του, μοῦ χαμογελούσε μετὰ κάπου καὶ ἀνέπνεε με ἀπληστία!

Ποτὲ δὲν ἐμάθασα τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ προκάλεσε αὐτὴ τὴν κρίσι. Χωρὶς ἀμφιβολία κάποιος ἐφίλιτῃς ποὺ μόλις ζήτησε τὸν ἔξελασε. Δὲν εἶχαν ξαναπαρουσιαστῇ τέτοιες ἐκδηλώσεις στὸν Ἀνρὺ καὶ γι' αὐτὸ ταραχθῆκα πολὺ! Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ὥρα τοῦ συμβουλίου τῶν δύο γιατρῶν ἤμουν ἓνα ἡθικὸ κουρέλι.

—Δὲν εἶνε τίποτε, με διεβεβαίωσε ὁ γιατρός Μπρεμόν.

Ἐσκυψε στὸν πατέρα καὶ τοῦ ψιθύρισε μερικὰ λόγια.

Ἡδονικός θάνατος

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ γιατρός Κεντὲν μοῦ διέταξε νὰ πίνω κάθε μέρα ἓνα ποτηράκι κονιάκ γιὰ τονωτικὸ καὶ ἓνα γιατρικὸ ποὺ περιεῖχε αὐγὰ καὶ ἀλκόλ τὸ βράδυ προτοῦ πλυνθῶ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ὁ πατέρας τοῦ ἀνδρὸς μου τὰ σκέφθηκε αὐτὰ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μένα.

Βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τοῦ νὰ προΐδῃ τὶς συνέπειες! Ἡ μου γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχίας καὶ δάσανα. Ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα φαντασθῇ πὼς τὸ ἀλκόλ μποροῦσε νὰ τονώσῃ τόσο πολὺ τὸ ἡθικὸ μου, νὰ με κάμῃ ν' ἀποκτήσω τόση ἐνέργεια καὶ καινούργιο θάρρος. Ὁ Ἀνρὺ, δὲν ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κρασί καὶ δὲν τὸ πίναμε παρὰ ὅταν εἶχαμε κανένα οἰκογενειακὸ γεῦμα ἢ στίς δεξιώσεις ποὺ ὀργανώναμε καμμιὰ φορὰ.

Ἀνεκάλυφα ἓνα θαυμάσιο μέσον λησμονίας καὶ ἡ πονεμένη ζωὴ ποὺ περνοῦσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μοῦ ὑπαγόρευε νὰ ἐπωφεληθῶ. Ποτὲ πιά δὲν κουραζόμουν. Τὴν νύχτα μόλις ὁ Ἀνρὺ ἀποκοιμιόταν ἔπαιρνα τὸ «ποτό» μου ὅπως τόλγα καὶ δὲν ἀργούσα νὰ ἀκολουθῶμαι κι' ἐγὼ τὸ παράδειγμα τοῦ.

Λίγο-λίγο κάποια καλύτερευσίς ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται στὴν κατάστασι τοῦ Ἀνρὺ. Φαίνονταν πὼς γινόταν καλὰ. Ὁ γιατρός Μπρεμόν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ σηκωνετα γιὰ πέντε, ἔπειτα γιὰ δεκά λεπτά τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Τὸ σπίτι ἀντήχουσε πάλι ἀπὸ χαρούμενα γέλια. Ἐκάναμε σχέδια γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ πεθερὸς μου ὅλο χαμογελούσε, ξαναπῆγαινε με τοὺς φίλους του καὶ δὲν θαρρύναν νὰ τοὺς ἀφηγηταὶ καθημερινῶς τὰ στάδια τῆς θεραπείας τοῦ γιοῦ του.

Ὁ Ἀνρὺ συμμερίζονταν κι' αὐτὸς τὴ γενικὴ αἰσιοδοξία:

—Τώρα, ἔλεγε, θὰ λέω στοὺς ἀσθενεῖς μου πὼς πρέπει νὰ εὐχαριστοῦνται ποὺ ὑπαφέρουν, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ αἰσθάνου τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ τῆς ἀναρρώσεως!

Σιγά-σιγὰ κόδαμε τὶς συνήθειες ποὺ εἶχαμε ὑποχρεωθῇ νὰ καθιερώσουμε κατὰ τὸ διάστημα τῆς σοβαρῆς ἀρρώστειας. Τὶς πρώτες μέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ μία νοσοκόμῃ ἔφυγε. Ἐνα πρωῒν ὁ πεθερὸς μου με συνήτησε στὸν προθάλαμο, μοῦ χαίριζε τὸ μάγουλο καὶ μοῦπε με ἓνα χαρούμενο χαμόγελο:

—Τί θάλεγες γιὰ κανένα ὁμορφὸ ταξίδι με τὸν ἀνδρα σου, μικρούλα μου Σιμόν; Μόλις ὁ Ἀνρὺ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ, τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ καινούργιου χρόνου, θὰ σὰς τὸ προσφέρω! Ἐχεις καὶ σὺ μεγάλη ἀνάγκη ἐνός ταξιδιοῦ ἔπειτα ἀπὸ τόσες στενοχώριες.

Ὁ Ἀνρὺ σηκώθηκε γιὰ μὴ ὀλόκληρη ὥρα στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας! Τὸ βράδυ ἐνῶ καθόμουν κοντά του, γεμάτῃ εὐτυχία, τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμουμε. Φάνηκε πὼς συμμερίζονταν τὸν ἐνθουσιασμό μου, ἀλλὰ λίγο-λίγο ἡ χαρὰ του παρεχώρησε τὴ θέσι τῆς στὴν πικρία.

—Θάταν θαυμάσιο ἀγάπη μου, μὰ πρέπει νὰ περιμένουμε τόσο πολὺ ἀκούμα! Ἀν ἐνοίωθες πόσο κουράστηκα ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ πέρασα ἓνα χρόνο. Ὑπῆρξες τελεία, ἀγαπημένη μου Σιμόν. Μέρα καὶ νύχτα εἶσαι ἀφαισιωμένη σὲ μένα. Ὡστόσο ποῖα αἰσθηματὰ μπόρεσα νὰ διατηρήσῃς γιὰ ἓναν ἄνδρα ποὺ κατεβλήθη τόσο καὶ ποὺ γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀκόμη θὰ βρίσκεται σὲ ἀνάρρωσι!

Ἀρχισε νὰ ἐκνευρίζεται:

—Πνίγομαι! Δὲν μπορῶ πιά! Σὰν νὰ ἔκαμα κανένα μεγάλο πράγμα σήμερα ποὺ σηκώθηκα μὴ ὥρα. Με παρακολουθοῦν, μετροῦν τὶς ἀναπνοές μου, συζητοῦν γιὰ τὴν ἀρρώστεια μου σὺν νὰ πρέπει νὰ ἀπομονωθῶ ἀπὸ τὸν κόσμο! Καὶ γιὰ σένα, δὲν εἶμαι πιά παρὰ ἓνας ἀρρώστος ποὺ πρέπει νὰ περιποιηθῇ! Δὲν θέλω οἶκτο, μ' ἀκούξ! Δὲν μὰς ἔνωσε ὁ οἶκτος...

Μὲ τράβηξε κοντά του...

Ὁ ἀνδρας μου πέθανε στὴν ἀγκαλιά μου τὴ νύχτα ἐκείνη.

Τὸ «ποτό μου»

Τὶς ὁδομάδες ποὺ ἐπηκολούθησαν ζούσα σὺν χαμένη. Ἡ μου ῥάκος, ἀνίκανη νὰ σκεφθῇ καὶ στερημένη ἀπὸ κάθε ἐνέργεια. Ἡ μητέρα μου καὶ ὁ γιατρός Κεντὲν, ποὺ πάλευε γιὰ νὰ λιγοστεύῃ τὸν πόνο του, με περιέβαλλαν με ὅλη τὴ στοργὴν τοὺς κι' ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ μετριάσουν τὸν πόνο μου. Ὁ Ἀνρὺ με εἶχε ἀφήσει γιὰ πάντα! Γιὰ ἄλλους ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε, γιὰ μένα εἶχε τελειώσει! Καὶ δὲν εἶχα ἀπὸ κείνον οὔτε ἓνα παιδάκι ποὺ θὰ ἦταν τὸ ζωντανὸ τεκμήριό τῆς ἀγάπης μας!

Ἡ μου εἰκοσι χρόνων, ἤμουν χήρα καὶ τίποτε πιά δὲν με συνέδεε με τὴ ζωὴ. Πόσο μακριὰ βρισκόταν τὰ εὐτυχισμένα παιδικὰ μου χρόνια. Βασανίζόμουν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν πύξη! Θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου κατὰ μέγα μέρος ὑπεύθυνον γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀνρὺ καὶ ζούσα ἐναν ἀληθινὰ ἐφιάλτη. Ἀν μποροῦσα νὰ λογικεθῶ, νὰ δῶ πῶς καθαρά τὰ πράγματα, τὰ γεγονότα θὰ με ἐπείναν γιὰ τὴν πλάνη μου, ἀλλὰ ἤμουν ἡθικῶς καὶ σωματικῶς πτώμα. Ὅα μποροῦσα νὰ ἐμπιστευθῶ τὶς σκέψεις στὸν γιατρὸ Κεντὲν ἢ ἂν ντρέπομουν, στὸν γιατρὸ Μπρεμόν, μὰ οὔτε καν τὸ σκέφτομαι.

Πάλευα μόνη ἐναντίον τῆς καταστάσεώς μου, ἐναντίον τῆς παλινρροίας τῶν ἀναμνήσεων ποὺ με κυνηγοῦσε παντοῦ, ἐναντίον τῆς ἀδικίας τῆς τύχης καί... ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ὅταν ἐνοίωθα πὼς οἱ δυνάμεις μου με ἐγκατέλειπαν μερικὰ ποτήρια ἀπὸ τὸ «ποτό» μου με ἀναζωογονοῦσαν. Καινούργιο αἷμα μοῦ φαίνονταν πὼς ἔτρεχε στίς φλέβες μου. Ἡ καρδιά μου, ἦταν πάντα βαρεῖα, ἀλλὰ τὸ κορμί μου, ποὺ ἤθελε νὰ ζήσῃ, ξανἀβίωσε τὴ λησμονημένη του δύναμι.

Ἡ μητέρα μου, ἐλπίζοντας νὰ διασκεδάσῃ τὸ μυαλό μου, ἀπεφάσισε νὰ με πᾶν ταξίδι. Οὔτε τὰ καινούργια μέρη, οὔτε ἡ χαρομένη κίνησις τῶν ξενοδοχείων, οὔτε τὰ ἀγνωστα πρῶτα ποὺ συναντοῦσαμε παντοῦ, μπόρεσαν νὰ διασκεδάσουν τὴ λύπη μου. Δὲν σκεπτόμουν, οὔτε καὶ εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσω τὴν ἀδελφὴν ζωὴν ποὺ μ' ἐπερίμενε. Ἐνα μόνο μέσον ἀπολυτρώσεως, τὸ μόνο ποὺ ἐγνώρισα, προσέφερετο σὲ μένα. Ἀφίνα νὰ με παρασύρουν οἱ φίλοι καὶ ἔπινα ἀμέτρητα κοκτέιλ. Στὴν ἀρχὴ δοκίμαζα ἓνα αἶσθημα ἀνακουφίσεως. Οἱ ἀκτίδες τοῦ ἡλίου μοῦ φαίνονταν γλυκῆς, ξαναγίνονταν εὐαίσθητη βλέποντας τὴν ἀμορφία τῆς φύσεως. Ἐκλαία καμμιὰ φορὰ γιὰ πολλὰς ὥρες, ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου δὲν ἦσαν πιά πικρά. Γινόμουν τρυφερὴ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, με συγκινούσε ἡ συμπάθεια με τὴν ὁποία με ὑπεδέχοντο παντοῦ, εἶχα ἀνακαλύψῃ τὸ μέσον νὰ αἰσθανώμαι.

Τὸ βράδυ ἐφασθενήμην ἀπὸ τὴν κούρασι, ζαλισμένη, ἀποκηνημένη, ἔφευ

—Μην ανησυχείτε! Σε λίγο θα συνέλθετε. Μου επιτρέπεται να σας περιποιηθώ, κυρία;
—Έχασα πώς αυτός που με μεταχειριζόταν με τόσο καλωσύνη, είχε διαγράψει σχεδόν από μένα, Φώνα;—
—Κανέτε με, τι θέλετε! Θα υπακούσω! Στείλτε με σε κλινική, αν χρειάζεται.

—Όχι, δεν υπάρχει λόγος. Θα σας θεραπεύσουμε εδώ.
Με έδωσαν στο ίδιο δωμάτιο όπου ο Άνρϋ, είχε τόσο υποφέρει και όπου πέθανε. Ο γιατρός Φερνέυ μου έκαμε μία ένεση και αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησα μου έδωσαν και να πιω λίγο κονιάκ. Ήταν το τελευταίο αλκοόλ που έπινε. Βρήκα το άναγκασιον θάρρος για να παραστώ στην κηδεία του πεθερού μου. Έπειτα ξαναγύρισα στο σπίτι, που είχε στεγαστεί την εύτυχια μου και το οποίο τώρα ήταν σιωπηλό και άδειο.

Ο γιατρός Φερνέυ έρχοταν και μ' έβλεπε κάθε μέρα. Είχα πλήρη εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Ένα απόγευμα του διηγήθηκα υπό ποιας περιστάσεως πέθανε ο Άνρϋ.

Σάπασε για λίγο και έπειτα μου είπε:
—Διατελούσα εν πλήρει γνώσει. Πέθανε γεμάτος ευτυχία. Όλα αυτά πέρασαν. Πρέπει να παύσετε να τα σκέπτεσθε. Δεν φταίτε σεις για ό,τι συνέβη. Ο θάνατος θα επήρξετο όπως όποτε.

Είχα ακόμη καμμία φορά κρίσεις και άφηνα τα δάκρυά μου να τρέχουν. Έπαιρνε τότε τα χέρια μου και μου μιλούσε τρυφερά, με φωνή ήρεμη και καθησυχαστική.

—Κλάψτε, Σιμόν! Μου επιτρέπεται να σας λέω έτσι; Πρέπει να κλαίτε. Τίποτε άλλο δεν μπορεί να σας άνακουφίση τόσο.

Με κύτταζε για κάμποσα λεπτά και έπειτα συνέχισε:
—Είσαθε η σπουδαιότερη γυναίκα που συνήντησα στη ζωή μου.

Όταν μου έπείρξε να σηκωθώ και άρχισα να βγαίνω, έκαμα με μαζί μακρινούς περιπάτους. Ο Φίλιπ, είχε ένα αυτοκίνητο και μ' έπαιρνε συχνά με τη μαμά στην έξοχή.

Η λύπη μου για το θάνατο του Άνρϋ ήταν πάντα ζωηρή. Η ανάμνησής του ζούσε πάντα στη μνήμη μου, αλλά δεν δοκίμαζα πια ούτε φόβο ούτε αμφιβολία. Μου φαινόταν πώς θα είχε προαισθανθεί το τέλος του και πως διάλεξε το θάνατο που έπιθυμούσε.

Καυμένη μου, άγαπημένη Άνρϋ!

Αιχμάλωτη της αγάπης

Είχα γίνει έντελώς καλά. Κατόπιν συμβουλής του Φίλιπ, άρχισα να ενδιαφέρωμαι για κοινωνικά έργα και παρακολουθούσα τακτικά μαθήματα νοσοκόμου. Πόσο μου φαινόταν μικρά τα βάσανα που είχα περάσει μπροστά στις καθημερινές τραγωδίες που έβλεπα! Πώς μπόρεσα να είμαι τόσο εγωίστρια και να πιστέψω πως ήμουν η πιο δυστυχισμένη γυναίκα; Τί έπρεπε λοιπόν να πουν εκείνοι που δεν είχαν γνωρίσει καν την ευτυχία;

Μία μέρα που θυμάμαι πώς ο καιρός ήταν υπέροχος, ο γιατρός Φερνέυ, ήλθε το απόγευμα. Είμαστε και οι δυο ελεύθεροι και επιθυμούσε να πάμε έκδρομή. Δέχτηκα με χαρά.

Περάσαμε ένα θαυμάσιο απόγευμα. Όταν γυρίζαμε, ενώ άκουμπούσαμε στα κάγκελα μιάς μικρής ζυλινής γραφικής γέφυρας, που ένωσε τις όχθες ενός μικρού ποταμού στα νερά του οποίου καθρεφτιζόταν οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου, ο Φίλιπ με έπλησιασε. Τα μάτια μου είχαν την έκφραση που την γνώριζα καλά και την αγαπούσα. Προτού άνοιξη το στόμα του, κάποιο μυστικό ένστικτο με προειδοποίησε για τα λόγια που επρόκειτο να πη. Ήξερα τι θα μου έλεγε και ήξερα επίσης τι θα του άπαντούσα χωρίς δισταγμό.

—Σιμόν! Ξέρεις πώς σ' αγαπώ, δεν είν' έτσι;...
—Ναι, Φίλιπ. Κι' εγώ σ' αγαπώ!
—Θέλεις, άγαπημένη μου, να μου έμπιστευθής την ευτυχία σου;

—Όταν το θελήσεις, Φίλιπ! Θα είμαι εύτυχης και υπερήφανη να γίνω γυναίκα σου!

Με πήρε στην άγκαλιά του και με φίλησε τρυφερά. Ήταν πολύ απλό. Ένοιώσαμε ο ένας τον άλλο από πολύ καιρό. Χωρίς να του πω πως η καινούργια αγάπη δεν παρουσίαζε στα μάτια μου, καμμία προδοσία απέναντι της μνήμης του Άνρϋ, αλλά μάλλον ένα είδος φυσικής συνέχειας του ωραίου όνειρου της νεότητάς μου, ήξερα πώς το ίδιο σκεφτόταν κι' αυτός.

—Μη πιστέψεις ποτέ Σιμόν, πως αγαπώντας με, ε'πιστείς απέναντι του Άνρϋ. Μία γυναίκα σαν και σένα, ίκανη να νιώσει βαθειά αισθήματα, δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αγάπη. Είνε ο προορισμός κάθε γυναίκας αξίας του όνοματός της, που πρέπει να νάναι πάντα αιχμάλωτη της αγάπης.

Ο γάμος μας έγινε ένα μήνα αργότερα εν στενών οικογενειακών κύκλων. Έμαθα τότε πως ο πατέρας του Άνρϋ, είχε γράψει στη διαθήκη του ότι το σπίτι στο οποίο ζήσα με το γιού του, θα έμενε πάντοτε δικό μου, ακόμη και στην περίπτωση που θα ξαναπαντρευόμουν.

Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. Η ζωή μας κυλάει ήρεμη και ευτυχισμένη. Ένδεκα μήνες μετά το γάμο μας η γέννησις του μικρού μας «Άνρϋ»—όνομα που διάλεξε ο Φίλιπ που συνδυάζονταν με τη μυστική μου επιθυμία—συνεπλήρωσε την ευτυχία μου. Είνε ένας μικρός άνθρωπάκος γερός και χαρούμενος. Ο μπαμπάς του είνε υπερήφανος γι' αυτόν. Όσο για τη γιαγιά του, υποχωρεί σε όλα τα καπρίτσια του και αν δεν επέβαλλαν άρισμένη τάξη γυναίκα-κάπου, ο νέος κύριος Φερνέυ θα διοικούσε το σπίτι.

Η ζωή με άπεξημίωσε.

ΤΕΛΟΣ

Παλαιά περι- εργα ΕΘΙΜΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η «ΜΑΡΜΑΓΚΑ»

Την ξέρετε τη «μαρμάγκα», το είδος αυτό της φαρμακερής άραχνης που στα νησιά του Αιγαίου τη λένε ψυχάλιθρα και στην Αθήνα μαρμάγκα; Έχει έμπνευσει μάλιστα και τη μούσα του Λαού και γι' αυτό λένε για κείνους που έχουν έννοιες ή για τους έρωτευμένους, που κρύβουν τον έρωτά τους, ότι «τους έχει φάει η μαρμάγκα». Τούτο δε γιατί στις περιπτώσεις αυτές, όπως και στο δάγκωμα της μαρμάγκας, η πιο συνηθισμένη εκδήλωσις είνε η φαγούρα του αίματος.

Η μαρμάγκα λοιπόν τα παλότερα χρόνια, θεωρείτο εις την Κορινθία διαβολικό έντομο και γι' αυτό κείνους που θα δαγκωνόταν απ' αυτήν θεωρείτο πολύ άμαρτωλός! Αφηγούνται άξιόπιστοι γέροντες ένα ωραίοτατο σχετικό περιστατικό, που συνέβη πρό πολλών ετών στα Τρίκαλα της Κορινθίας, το όρεινό χωριό που είνε τώρα φημισμένο κέντρο παραθερισμού. Κάποιον που δάγκωσε η μαρμάγκα τον έχωσαν τρεις μέρες στο φουσκί με μόνο το κεφάλι στον αέρα, του έφτιασαν τα κόλλυβα και τον μοιρολογούσαν σ' όλο αυτό το διάστημα τρεις κοπέλλες που είχαν το όνομα

Μαρία. Το ίδιο γινόταν σ' όλες τις σχετικές περιπτώσεις. Κι' αν τύχαινε να πεθάνη ο δαγκωμένος, τότε πάλι τον άφηναν τρεις μέρες μέσα στο φουσκί κι' οι τρεις κοπέλλες, έπειτα από κάθε μοιρολόι, φώναζαν όλες μαζί: «Θεός σχωρέσ' τη μερμηγκάνα κι' ανάθεμα τον πεθαμένο!...».

Τα μοιρολόγια αυτά έτρεπε να νάναι σύμφωνα με την ηλικία του πεθαμένου. Αν ήταν νέος, έλεγαν τον πόνο του που δεν μπόρεσε να παντρευθί, αν ήταν γέρος, πως δεν πρόφτασε να δη άγγονία κι' άλλα τέτοια.

Στα παράλια της Κορινθίας κείνους που τους δάγκωσε μαρμάγκα, αντίς σε φουσκί, τους έχωναν τρεις μέρες στον άμμο και τους μοιρολογούσαν οι τρεις κοπέλλες με τον ίδιο τρόπο.

Στα βορειότερα νησιά των Σποράδων πάλι, αντίς σε άμμο, έβαζαν τον δαγκωμένο μέσα στο φουρνό του χωριάτικου σπιτιού, ο οποίος είχε βέβαια μέτρια θέρμανσις. Έτσι ίδρωνε κι' έβγαζε το δηλητήριο της μαρμάγκας.

Στη Λέρο και στην Κάρυστο τον έβαζαν έχωτα φορές μέσα στο ζεστό νερό για να ιδρώση γι' αυτό εκεί η μαρμάγκα λεγόταν και λέγεται ακόμη... έφτάνουτρος! Η παραδόσις αυτή έχει και μία έπιστημονική βάση διότι ο Αέτιος, για να ιδρώση ο δηλητηριασμένος από τέτοια δαγκώματα, συνιστά «θεριμόν λουτρόν συνεχές».

I. KAZ.

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Τί γίνεται! Τί γίνεται! Έσχάτως σωρηδόν συντάκται αποστέλλονται έξ εφημεριδών στο μέτωπον, να γράψωσιν δεινάς περιγραφάς άφου ιδούν τον πόλεμον προσιλ μα και άν-φάς. Σκεφθείς κι' εγώ μεθ' έαυτού ταφάως και τιμίας ενδόξως άπεφάσιον να πράξω παρομοίως. Δι' ο και όρημσάμενος έμπίλτω ως όδός

προχθές στον «Θησαυρόν» και πριν μοι ερωτήσωσιν αν μουστρεψεν ή βίς, τοίς λέγω μ' ύφος εξαλλοι και τρώπον άνθηρόν: —Ευθώς σνν όφείλετε να με εξαποστείλετε εις τών μαχών το πύρ να γράψω έντυπώσείς μου με τρέμουσαν την χειρ σέ στίχους ή διά ζώσης μου.

Οι πάντες την ιδέαν μου την εδρον ιδεώδη, σπουδαίαν, θαρβατέσαν μα και συνταρακτώδη, —Να πάς, μοι είπον, γέροντα, εις την άποστολήν και να τιμήσης κύτταξε τών γέρον την φυλήν. —Ητοι να στέλνης πάντοτε περιγραφάς ώμάς άφου φροντίσης να βρεθής στας πρώτας τάς γραμμάς. —Α, όχι, είπον, φίλτατοι, έδω διαφρωνδ. Τί θέλω εγδν στο μέτωπον, εν μέσφ τών οδίδων; Θα μείνω στα μετόπισθεν κι' ένθέρμως θα γινώ προστάτης τών Γαλλίδων.

Έκει ναι το καθήκον μου κι' ή θέσις ή έμψ ήω' όσον είν' οι άνδρες των στην πρώτη τη γραμμή. Μα ταύτα άκουσάμενος ο Διευθυντής συντάξεως προσέβη εις ένέργειαν πολλή υπαίτισης πράξεως Τούτέστι στο τηλέφωνον έπήγε το θηρόν κι' έτηλεφώνησε για με εις το... Αυσστιατρείον!

ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑ

Κουβέντες της Συμυνιάς

ΤΟ ΔΑΦΝΟΛΑΔΟ

Ήταν ή γιορτή της Αγίας Αικατερίνης. Στο σπίτι της Άσμηνας του Μπάχλα, στον Ποδούνη, μεγάλη φωταφία, γιατί γιόρταζε ή μοναχοκόρη της ή Κατίνα.

Από το πρωί, μάνα και κόρη σηκώθηκαν και στόλισαν το μικρό σπιτάκι στην έντέλεια, με χρυσάνθεμα, με γλάστρες, έβαλαν από την παραμονή τις κουρτίνες και στρώσανε το στρογγυλό τραπέζι μ' ένα κροσσεδένιο σκέπασμα.

Η Ζαμφώ ήρθε πρώτη το βραδάκι να τις δει, γιατί καθότανε άντικρύ τους: —Και του χρόνου, Άσμηνα μου, να τη χαιρέσαι, και να τήνε καμαρώσης νύφη. Κατίνα μου, να ζήσης χίλια χρόνια τσοι χαρές σου.

Κατόπιν έβαλε μιά φωνή: —Καλέ, γιατί είσαι άχτένιστη; Μη χειρότερα! Πότε θα χτενιστής να τυποδευτής, σαν έρθουνε τα ζίτζιτα; Η Άσμηνα είπε: —Πέστη τα, Ζαμφώ, γιατί δεν άκούει; Τα θέλει ούλα τσιτσι-ποπά και δεν τυποδεύεται να βγί σαν άνθρωπος. Σήμερα μπορεί νάρθουνε και κάτι παλληκάρια φίλοι μας, να τη δοуне έτσι, χωρίς λιγάκι κατσα-κι, καλέ!

Η Ζαμφώ έπλειοδότησε: —Καλέ, τώρα κάνουνε άντουλασιόν κι' οι δούλες, Κι' έσύ ποδούσι σαν τη χανουμίτσα, μάτια μου, δεν τα κατσαρώνεις κομμάτι, να δάλης και λιγάκι μπριλλιαντίνα να γυαλίσουνε!

Η μητέρα είπε: —Αίντε, καυμένη Ζαμφώ, μέσα στην κρεβάτοκάμαρα και σιάς' τηνε, που είνε σαν το άλλοχτο πιά! Η Ζαμφώ πήρε την Κατίνα μέσα, ενώ ή Άσμηνα διάρθωνε το δίσκο με τα γλυκά...

—Νά ή μασιά για τα κατσαρά, είπε ή Κατίνα, κι' έκει στο ντουλαπάκι έχομε ένα μπουκαλάκι δαφνόλαδο.

Η Ζαμφώ έβαλε την σιδερένια μασιά και τις έκανε άντουλασιόν.

—Νά μη με κάψης, Ζαμφώ μου! —Όχι, καλέ. Δεν έξρω θαρρείς; Από που με φέρανε! Είσαι μιά χαρά.

Έξω άρχισαν να έρχονται οι έπισκέψεις, άκούσανταν φωνές και γέλια. Η Άσμηνα έτρεξε μιά στιγμή μέσα εις την κρεβάτοκάμαρα:

—Ακόμα να σιαχτή; Κάνε γλήγορα, Ζαμφώ, κι' ήρθανε τόσοι μέσα! Ούλη ή γειτονιά και τζόδενα! Νά σε δώ να μου τήνε κάνης νύφη!

Η Ζαμφώ την έκύτταξε με καμάρι: —Είσαι μιά χαρά. Μονάχα να δάλωμε και το δαφνόλαδο, να γυαλίσουνε, πούνε και μαύρα.

—Έκει, σιό το ντουλαπάκι. Το μικρό μπουκαλάκι. Μύρισε το.

—Έχω ένα συνάχι σήμερα, είπε ή Ζαμφώ. «Α! νάτο, τάβρα!»

Την άλειψε όλη με το λάδι, την χτένισε, της έβαλε λίγη πούντρα ακόμη και πήγανε μέσα στη σάλλα.

Ο κόσμος υποδέχτηκε την Κατίνα με φωνές:

—Καλώς τηνε, καλώς τηνε! Και του χρόνου. —Και νύφη! —Μ' έναν καλό γαμπρό!

—Κάνα Άσμηνα να τη χαιρέσαι. Ένα-δυο φίλες της την φίλησαν. Μια ζωνθή ή Μασιάνη του Ζαχου, στράβωσε

τά μούτρα της:

—Καλέ, τι μυρίζει; είπε. —Ναι, κι' εγώ ήθελα να το πώ, είπε τί Έρηνάκι.

—Κολώνα άπ' την καλή, είπε ή μάνα Έμείς μόσκοι και μυρωδικά δε βάζομε ποτέ.

—Μ' αυτό δεν είνε μόσκος, είπε ή Μαριάνη, μοιάζει σαν κάτι νταγκό, σαν ρετινιόλαδο.

—Όλοι έκύτταξαν τα μαλλιά της Κατίνας. —Φουχι! είπε μιά ηλικιωμένη. Καλά λέτε. Καλέ Άσμηνα μου, μπας έχεις δάλει κανένα μπουκαλάκι πούδετα και το σπάσανε τα παιδιά; Έκείνο φλόμωσε το σπίτι!

—Όλοι πιάσανε τη μύτη τους με τα μαντήλια.

Η Κατίνα κατάλαβε. Έβαλε το χέρι στα μαλλιά της κι' είδε την Ζαμφώ, κι' ύστερα τη μητέρα της.

—Πάω, γιατί δεν μπορώ να σταθώ ύπ' τη δρώμα, είπε μιά. Δεν το νταγιαντώ, Άσμηνα μου. Και του χρόνου.

Σιγά-σιγά έφυγαν όλοι. Τότες ή Άσμηνα μύρισε το κεφάλι της κόρης της, και δάζοντας τα χέρια στη μέση, φώναξε στη Ζαμφώ:

—Μαρή άθεόφοδο, τ' ήταν αυτό που μάς κατάρρεσε, σκολιτικό, να τήνε πασαλείψης με το ρετινιόλαδο, να βρωμίση το σπίτι μας και να διώξωμε τον κόσμο τέτοια χρονιάρα μέρα!

Η Ζαμφώ διαμαρτυρήθηκε. —Καλέ που ήξερα εγώ πως έχεις το δαφνόλαδο κοντά στα γιατρίκα. Έγώ φταίω που ήθελα να λουσάρω την όμορφιά σου κι' ήβρα το μπελά μου! Άμ' έτσι είνε! Όποιος άνεκατεύεται με τα πτέρια, τότε τρών οι δρυίδες!

Κι' έφυγε δρίζοντας.

Η Άσμηνα είπε στην κόρη της: —Κλείσε τα παράθυρα, Κατίνα και πάμε να ζεσάντης νερό, να σε λούσω, γιατί θα βρωμίση ο ντουινιάς μ' αυτά που σε πασάλειψε ή άναθεματισμένη!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά βάσανα του Καραμπέτ ΛΑΜΠΕΘ-ΓΟΥΩΚ

Σπίτι μας κοντά χοροδιδασκαλείος γίνεται, κόσμος πολύ μαζεμένος είνε τάμπια - ταμπου πιάνος χτυπάει, χορευτικός είνε! Σουρπούιτσα ζούλεψε: —Αμν, Καραμπέτ χορός τά μάσης έμένα. —Αμα έσύ ήξέρες, τζάννεμ Σουρπούιτσα: τούρκικος, ζεμπέκικος, καρσιλαμάς, τσιφτετέλης, ούλα ήξέρες.

—Ταγκός τέλω, Καραμπέτ, ρούμπα τέλω, Ικαρίοκα τέλω και λαμπέθα-γιόκ τέλω.

Στο ντάσκαλος πασιόνω λαμπέθα-γιόκ τά μάθη Σουρπούιτσα είπε, ντύο κατσά-ρικός γύρεψε μπροστάντσα.

—Πολλά, τζάννεμ, ντάσκαλο εφέντη!

—Αμα μοντέρνα τά κάνω Σουρπούιτσα, είπε.

Τη θράντυ στο χοροδιδασκαλείος πάγω με το Σουρπούιτσα ματζί.

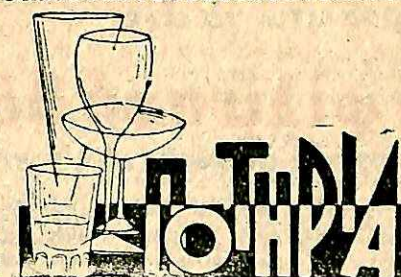
Κόσμος - ντουινιάς πολύ μέσα, τρεχατός χορεύει. Κονιάκ ήπισαμε, ύστερα ντάσκαλος Σουρπούιτσα σ' ένα μαγκλαρά ήτωσε λαμπέθα-γιόκ τά μάθη χορευτικός να γίνετα.

Βαί, βαί, νέ χορός μπέ μπού!

Ποντάρια άψηλά, άγκαλιασμένος στριμμένος, ξεδινημένος γίνεται.

Μαγκλαρος Σουρπούιτσα τραβούσε, έντα πατούσε, έκει ήπισαμε.

—Μη ξεδινητός το ποντάρια τση! φώ-

Τά ποτήρια πολύτιμα και προκλητικά δεν έλειψαν από τις άρχαιότερες όργια ιπικές τελετές. Η ποιήσις τά έβαλε στα χέρια των θεών και των ήρώων, των κραταιών βασιλέων και των γοητευτικών γυναικών.

Σε κάθε έποχή το ποτήρι ήταν το σύμβολο της αίσιοδοξίας και ήταν συνώνυμο του κρασιού.

Το ποτήρι σε σχήμα κάλυκος εφάνηκε για πρώτη φορά στα ρωμαϊκά τοκλίνα φαίνεται δε ότι άφελεται στην έφευρετική κόπηση ενός άπελευθέρου. Οι Φοράοι έχρησιμοποούσαν γυαλά ποτήρια σχήματος κυλινδρικού, στενωμακρά. Και ή μεγαλύτερη φιλοδοξία ενός Αιγυπτίου ήρωος ήταν να πη υερκείς γυυλιές κρασί από το ποτήρι του βασιλέως.

Οι Έλληνες έδωσαν στον ρωμαϊκό κάλυκα κομψότερο σχήμα και κατεσκευασαν κύπελλα από χρωματιστό γυαλί με χρυσές και άσημένιες διακομήσεις. Κατά την Βυζαντινή εποχή ήταν πολύ διαδεδομένα τά έλεφαντινα ποτήρια, που είχαν το σχήμα κεφαλής ζώου.

Η Ισπανία δεν υπόδεσε παρά να ύποστη την επίδοσι των Αράβων και κατεσκεύαζε πελώρια δονεία σκαλισμένα με πολύχρωμες πέτρες. Κατά τάς άρχας του Μεσαίωνα στα άριστοκρατικά συμπόσια έσυνθηζόνταν πελώρια άσημένια ποτήρια σαν μικροί-κουβάδες. Και οι άμωρατέροι άγνοούντες φυσικά όλους τών «ανων της νιελής» έπιναν μαζί από το ίδιο δονείο.

Στους δε γαλλικούς πύργους του 13ου αιώνα έχρησιμοποούσαν κάτι περίεργα γυαλίνα ποτήρια με έπιστόμιον.

Την έποχή της Αναγεννήσεως τά περίφημα ύδολουγεία της Ένετίας κατεσκεύασαν πολλούς τύπους ποτηριών: για νερό, για άναψυκτικά, για έπιτραπέζια και άλλα είδη κρασιών.

Μία μεγάλη δέσποινα της Φλωρεντίας παρήγγειλε μερικές σειρές ποτήρια του είδους αυτού, τά όποια όμως, από άδελία αμταλάρισμα, έφθασαν δρύψαλλα εις τον προορισμό τους. Η ωραία άρχοντίσσα ευφάνταστη όπως κάθε γυναίκα ένόμιζε ότι το άτύχημα αυτό ώφειλετο σε έλαττωματικότητα των ποτηριών και άπογοητευμένη παρήγγειλε στους χρυσόχους της Φλωρεντίας να της κατασκευάσουν χρυσά και άσημένια ποτήρια. Και οι χρυσόχοι έκαμαν θαύματα. Στα τραπέζια όλων τών μεγιστάνων της εποχής εκείνης, τά ποτήρια αυτά ήταν το λαμπρότερο και πολυτιμότερο στολίδι.

Σήμερα στα νεονά χαρίζουν συνήθως ένα χρυσό ή άσημένι κύπελλο, για νυφείο άφου στο κύπελλο δάξωμε συνήθως το κρασί. Και οι ποιητές Ρώσταν, εχρήθηκα ως έξης ένα νεονόγ: «Όλη ή ζωή σου άς μοιάση με έλαφο κρασί».

Λένε ότι ο Νασπάλεν έπασσε κάποτε ένα κρυστάλλινο ποτήρι λέγοντας: «Κα-νείς δεν πρέπει να πη έκει όπου ήπιε ο Αυτοκράτωρ». Από τότε έγινε πολύ της μόδας να σπάζουν τά ποτήρια, άφου έπιναν. Σήμερα όμως θεωρείται πολύ πρόστυνο αυτό.

Η τελευταία έφεύρεσις επί του προκειμένου είνε τά ποτήρια από άλουμινιον, που χρησιμοποιούνται πρό παντός σε ταξίδια και έκδομέες. Και τέτοια ποτήρια κατασκευάζονται 200 χιλιάδες το χρόνο.

ναζα.

—Ωραίος χορευτικός είνε Καραμπέτ, το Σουρπούιτσα, είπε.

—Αμα ζαλιόθηκε από γύρο, κονιάκι φαίνεται Σουρπούιτσα χάμω πέφτει, μάγκλα-ρας άπάνω του έαπταμένος γίνεται!

Μπέ, μπέ, νέ ραβαί!

Αιγοτυμίσμενος σήκωσε αυτή, κεφάλι Σουρπούιτσας ίσπασμένος ήτανε, αίματα, κλάματα, φωνές, πατιριτί.

Ισταμό πιρώτων δοητειών πήγαμε, Σουρπούιτσα μπανταρισμένο ισπίτι μου κουβαλήσανε.

—Αμν, αμν, Σουρπούιτσα, τί τότελες, γιαβρούμ, το λαμπέθα-γιόκ! Τώρα μοντέρνα χαστά καινούμενος είσαι!

τὰ φιλμ ποὺ θὰ δοῦμε
στους ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους

ΝΕΑ ΖΩΗ

Ύψιέρωμα

Ήρῶ, κοντά σου αγάπη μου, γνωρίζω τη ζωή, κάποιον παλαιοί, που σβύσανε, κλονίζουν την καρδιά μου... Τὼν πόθων τὸ ζωντάνεμα, τῶν πόνων τὴν πνοή, θὰ τὴ μαντέψης εὐκολὰ στὴ φλογερὴ ματιά μου...

Δίπλα σου, ὡς στέκω, αγάπη μου, σὰν πάντα σιωπηλός, στοχάζομαι πὼς ἀλλάξεν ἡ ζήση σὲ μιά μέρα· πὼς ὡς τ' αὐτέρια ὑψώθηκεν ὁ ταπεινὸς πηλὸς κι' ἔγινε ἡ μαύρη κόλαση λευκὼν ἀγγέλων σφαῖρα!...

Φτάνει, πού ἀπλώνει ἡ αγάπη σου στὰ χιόνια μου φτερά κι' ἄς γνώρισαι κι' ἄργα τὸ φῶς κι' ἄς με κυκλῶνῃ ἡ Δύση. Κῦμα, πού σπάει στὰ ἐρημικά τὰ θράγια θλιβερά, ὅποια καὶ νᾶναι ἡ θλίψι μου στὰ πόδια σου θὰ σέβῃ...

ΣΑΒΒΑΣ Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

κὼν, γιατί ἦταν βέβαιος, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ ἀνθὰ καὶ τὰ στέφανα οἱ λησταὶ εἶχαν κρυμμένα πολυδύλα.

Δὲν ἔμενε λοιπόν, παρὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ δώσουν ἐκεῖνοι τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία.

Ἀθρόμβια ἄρχισε νὰ ἀκολουθῇ καὶ ἐκεῖνος κρυμμένος ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς συνοδείας, χωρὶς νὰ χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια τὸ αὐτοκίνητο τῆς ληστείας.

Καὶ σιγά-σιγά ἕνα σχέδιο σχηματίσθηκε στὸ μυαλό του. Ἐνα χιλιόμετρο πρὶν πέρα, ὁ δημόσιος πλατὺς δρόμος ἐστρίβε, στὸ σημεῖο δὲ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὑπῆρχε ἕνας ἄλλος στενότερος δρόμος, πού ἔφερε πρὸς τὰ σύνορα τῆς γειτονικῆς πολιτείας, πού δὲν ἀπέχονταν πρὶν 10 χιλιοῦ. Ἦταν λοιπὸν ὁ λοφάνερο, ὅτι οἱ λησταὶ, ὅταν θὰ ἐφθάναν στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα ἐστρίβαν διευθυνόμενα στὸ κοιμητήριον, θὰ ἐπαιρναν ἀπαρατήρητοι τὸν ἄλλον αὐτὸν δρόμο καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ μισή ὥρα θὰ περνοῦσαν τὰ σύνορα, ὅποια οἱ ἀρχεὶ τῆς Βιατβίλ δὲν θὰ μποροῦσαν πιά νὰ τοὺς καταδιώξουν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοὺς προσπεράσῃ ἀπαρατήρητος, νὰ τοὺς φράξῃ ἐξ ἀπρόοπτου τὸν δρόμο καὶ τότε μόνον, ἀφοῦ θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ κλειστὸ αὐτοκίνητό τους νὰ τοὺς κτυποῦσε, γιατί ἐφ' ὅσον δρισκόνταν μέσα, στὸ ἀμάξι, δὲν εἶχε μεγάλες ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

Εὐτυχῶς ἤξερε ἕνα λοζὸ μονοπάτι, πού θὰ τὸν ἐβγάζε τέσσερα περίπου χιλιόμετρα πρὶν πέρα. Χάρης τὴν ταχύτητα τῆς μοτοσυκλέτας του ἤπιε πὼς θὰ ἐφθάνε ἐκεῖ μερικὰ λεπτά πρὶν ἀπὸ τοὺς ληστές καὶ θάχε τὸν καιρὸ νὰ φράξῃ τὸν δρόμο.

Περίμενε δύο λεπτά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν προθέσει του Πρέντις καὶ τὴν συντροφόν του καὶ ἀφοῦ τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν τὸν δρόμο πρὸς τὰ σύνορα, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ του ὁλοταχῶς καὶ ὤρμησε στὸ παλιν ἐγκαταλελειμμένο μονοπάτι.

Λάκκοι, πέτρες, ἀνηφορίες, κατηφορίες, ἔκαναν τὴ μοτοσυκλέτα νὰ τραντάζεται συνεχῶς. Μὰ παρ' ὅλες αὐτὰς τὴς δυσκολίας τοῦ δρόμου ὁ Πέτερ Καϊνὴν κατάρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν οἱ λησταί, ἀρκετὴ ὥρα πρὶν φανῇ τ' αὐτοκίνητό τους.

Λίγο πρὶν πέρα, σὲ μιά καμπὴ ἀκριβῶς τοῦ δρόμου, ἕνα νέο δέντρο ἔγερνε ξεριζωμένο. Ὁ Πέτερ καταβάλλοντας ὅλη τὴ δύναμειν τὸ ἔσυρε στὴ μέση τοῦ δρόμου, τὸ ἐνίσχυσε μὲ δύο - τρεῖς μεγάλαις πέτραις καὶ σχεδὸν εὐθὺς ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ τὸν θόρυβο μηχανῆς.

Κρύφθηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ μὲ τὸ περιστροφὸ στὰ χέρια περίμενε.

Η ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἐρχόταν ὀρμητικὰ, μ' ὅση ταχύτητα μποροῦσε ν' ἀναπτύξῃ ἡ παλαιὰ μηχανὴ του, βρέθηκε αἰφνιδίως στὴν καμπὴ ἐμπρὸς στὸ ἐμπόδιο πού ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε στήσει. Παρὰ τὸ ἀπτόμο φρενάρημα, τὸ κτύπημα ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸ

καὶ ἐκεῖνος πού καθόταν δίπλα στὸν οδηγό, τινάχθηκε ἔξω.

Πρὶν ἀκόμη οἱ λησταὶ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὸν κλονισμὸ τῆς συγκρούσεως, ὁ ἐνωμοτάρχης ὤρμησε ἐναντίον τους. Μ' ἕνα γερὸ κτύπημα τοῦ κλῶπι τοῦ κατακέφαλα ἔκανε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς κακοποιούς νὰ κυλίσῃ χάμω ἀναίσθητος. Ἐνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς τύχη.

Ἐκεῖνος ποῦχε τινάχτῃ ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο σηκώθηκε βογγώντας. Τὸ ἕνα τοῦ χέρι ἦταν σπασμένο ἀπὸ τὸ πέσιμο καὶ ἕνα κτύπημα τοῦ Καϊνὴν τὸν ἔκανε νὰ πᾶν ἀπ' ἐκεῖ πού ἦλθε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Πέτερ δέχτηκε ἀπὸ πίσω ἕνα γερὸ κτύπημα στὸ κρανίον, πού τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸν κόσμο γύρω του καὶ νὰ πέσῃ χάμω ἀναίσθητος. Ὁ Πρέντις εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν πλησιάσει ἀπὸ πίσω ἐνῶ συμπλεκόνταν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοῦ εἶχε καταφέρει ἕνα σφοδρὸ κτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ περιστροφίου του.

Πόση ὥρα ἵερασε ἐτοί;

Σιγά-σιγά ἀρχισε ν' ἀκούῃ ἕνα συγχευμένο θόρυβο, τ' αὐτιά του δοῦλιν. Ἀνοίξε τὰ μάτια του, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε. Κόκκινες σημαῖες ἀνέμιζαν μπρὸς τὰ μάτια του. Ἀνέπνευσε δύο τρεῖς φορές βαθεῖα καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὴ ζώνη του, ὅπου ἔβαζε τὸ περιστροφὸ του. Περίστροφος ὅμως δὲν ὑπῆρχε πιά. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε καὶ ζῶν.

Κύτταξε καλύτερα καὶ εἶδε πὼς δὲν φοροῦσε πιά τὴ στολὴ του, ἀλλὰ ἕνα μαῦρο ἀδιάδροχο μὲ κουκούλα!

Ὁ κρότος μιάς μοτοσυκλέτας τὸν ἔκανε νὰ στρέψῃ δεξιὰ τὸ κεφάλι. Ἐνας ἐνωμοτάρχης ἐτοιμαζόταν νὰ καθελθῇ μιά μοτοσυκλέτα — τὴ μοτοσυκλέτα τοῦ ἴδιου τοῦ Πέτερ Καϊνὴν. Κι' ὁ ἐνωμοτάρχης αὐτὸς ἦταν... Τὸν κύτταξε καὶ τὸν ξενακῶνταζε καλὰ δὲν τοῦ ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία — ἦταν, ναί, ὁ ἴδιος ὁ Ντίρκ Πρέντις.

Φαίνεται πὼς τὸν εἶχε νομίσει νεκρὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸν πήρε τὴ στολὴ του, βέβαιος πὼς ἐστὶ καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ὑπαιπτεύσαν. Κι' ἦταν εὐτυχία αὐτὸ, εἰδ' ἄλλως θὰ τὸν εἶχε σκοτώσει, ὅπως εἶχε σκοτώσει καὶ τοὺς συντρόφους του, γιὰ νὰ μὴ τὸν προδώσουν, ὅταν θὰ συνήρχοντο.

Ὁ Πρέντις εἶχε προσφύγει καὶ πάλι στὸ ἀπροσδόκητο. Σ' ἐκεῖνο πού κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ περίμενε καὶ πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξεφυγῇ καὶ πάλι ἀνεσώλητος!

Ὁ Καϊνὴν πῆδησε ὀρθὸς καὶ ἀρπάζοντας μιά βαρεῖα πέτρα τὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ ληστοῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἦταν ἐτοιμὸς νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ Πρέντις ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ ἔπεσε χάμω. Φαίνεται ὅμως, πὼς ἡ πέτρα δὲν τὸν πέτυχε δυνατὰ, γιατί σχεδὸν ἀμέσως μὲ εὐκυνσία αἰλούρου ἀνασηκώθηκε. Ὁ Καϊνὴν βρέθηκε ἀπὸ πάνω του καὶ οἱ δύο μαζί ἀρχισαν νὰ παλεῖον μὲ λύσσα. Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ Πρέντις μπόρεσε νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὸν λαιμό.

Καταραμένε! Νόμιζα, πὼς ἦσουν νεκρός! γρύλλισε ὁ ληστής.

Συγκεντρώνοντας τὴς τελευταῖες δυνάμεις ὁ Καϊνὴν ἔδωσε μιά κλωτσιὰ μὲ τὸ γόνατο στὴν κοιλία τοῦ ληστοῦ. Μπόρεσε ἔτσι νὰ ἐλευθερωθῇ στιγμιαίως. Ἡ πάλι ξανάρχισε ἄγρια. Ἀλλ' αἰφνὴς ἀκούσθηκε ὁ θόρυβος μηχανῆς αὐτοκινήτου.

Ἐκτακτοὶ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀστυνομίας! ἀκούσθηκε δίπλα τους μιά ἐπιτακτικὴ φωνή. Τὶ συμβαίνει ἐνωμοτάρχα; Στράφηκαν καὶ οἱ δύο καὶ εἶδαν, ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο μὲ ἐκτάκτους ἀστυνομικοὺς — ὅπως χρησιμοποιοῦνται σ' ὅλες τὴς μεγάλες ληστείες — εἶχε σταθμεύσει δίπλα τους.

Εἶχα... ἄρχισε ὁ Καϊνὴν.

Μιά γροθιά τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα. Πάψε! τοῦ φώναξε ὁ Ντίρκ Πρέντις. Πὼς τολῶς ἀκόμα νὰ μιλάς; Πρὸ ὀλίγου — συνέχισε στρεφόμενος στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας — ξεκαθάρισα αὐτὴ τὴ συμμορία καὶ θάλεω, ὅτι ἦλθατε τὴν κατάλληλὴ ὥρα, ὅταν ἀκριβῶς ἀγωνιζόμουν νὰ καταβάλω τὸν ἴδιο τὸν Ντίρκ Πρέντις. Σὰς τὸν παραδίδω τώρα.

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἦρθαν καὶ στάθηκαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Καϊνὴν, ἐνῶ ἕνας τρίτος προέβαινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦ περιστροφίου του.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔμεινε κατάπληκτος μπροστὰ σὲ τόσο θράσος. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι ὁ ληστής εἶχε μὲ τὸ μέρος τοῦ ὅλα τὰ ἀτοῦ, γιατί ἐκεῖνος φοροῦσε τὴ στολή καὶ εἶχε τὰ χαρτιά τοῦ ἐνωμοτάρχου.

Ἀκούστε με, φώναξε μὲ λύσσα, εἰμὶ ὁ ἐνωμοτάρχης Πέτερ Καϊνὴν καὶ αὐτὸς πού φέρει τὴ στολή μου, εἶνε ὁ ἐπικερυγμένος Ντίρκ Πρέντις, πού θὰ ἔπρεπε νάχετε δὴ φωτογραφίες του στὶς διάφορες προκηρύξεις. Διηγῆθηκε κατόπιν ἔντονα τὴν περιπέτεια μὲ τ' ἀμάξι τοῦ σανατοῦ, τὴν κηδεῖα καὶ τὴν τελευταία του πάλιν.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ, τὸν διέκοψε ὁ ληστής, μὲ τὴ διαφορά ὅτι αὐτὸ τὸ καθάρμα μὲ τὴν συνηθισμένη ἐφευρετικότητά του προσπαθεῖ νὰ σὰς ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸν ρόλο μου. Θὰ τρέξω εὐθὺς στὴν ἀστυνομία νὰ πῶ, νὰ στείλουν ἕνα ἀμάξι, νὰ παραλάβῃ τὰ πτώματα...

Ὁ ληστής ἐτοιμαζόθηκε ν' ἀνεβῇ στ' μοτοσυκλέτα, μὰ ἕνας ἀστυνομικὸς τὸν ἀνεχαίτισε.

Δὲν φαντάζομαι νὰ πιστεύετε τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ κακοῦργου; φώναξε δείχνοντας τὸν Καϊνὴν.

Ὅχι, ἀλλὰ ἔτυχε νὰ δῶ μιά φωτογραφία τοῦ ἐνωμοτάρχου Καϊνὴν, ὅταν ἀνέκαλυψε τελευταίως τὸν δολοφόνου τοῦ Χόμπιγκτον καὶ δὲν βρῖσκα νὰ τοῦ μοιάζετε.

Ἦταν φωτογραφία θαλῆ.

Πηγαίνετε μὰς καὶ τοὺς δύο, φώναξε ἀπληγισμένος ὁ ἀληθινὸς Καϊνὴν, στὴν διέθυνσι τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ φανῇ ἐπὶ τέλους, ποῖος λέει τὴν ἀλήθεια. Πρὸ παντός μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ!...

Τὰ μάτια τοῦ ληστοῦ ἐδγαζαν φωτιές.

Σὰς ἀκολουθῶ μὲ τὴ μοτοσυκλέτα μου, εἶπε.

Αἰφνὴς ὁ Καϊνὴν παρετήρησε κάτι πού δὲν εἶχε ὡς τότε προσέξει.

Διήτε! φώναξε. Συνηθισμένος νὰ ἔχῃ τὸ περιστροφὸ του στὴν πίσω ταπέτη του, ἔβαλε τὴ ζώνη μὲ τὴ θήκη τοῦ περιστροφίου πρὸς τὰ πίσω ἀντὶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ στολή. Πιάστε τον.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἄλλος, ἔβαλε σὲ κίνησι τὴ μηχανὴ τῆς μοτοσυκλέτας καὶ ἀπομακρύνθηκε. Μπρὸς τὴν ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς ἐνοχῆς του οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Ἀσυνήθιστοι καθὼς ἦσαν, οἱ σφαῖρες τοὺς πηγαῖναν χαμένες. Λίγο ἀκόμη καὶ ὁ ληστής θὰ ἔφευγε. Ὁ Καϊνὴν ἀρπάξε τότε τὸ περιστροφὸ τοῦ διπλανοῦ του, σκόπευσε καὶ πυροβόλησε. Ὁ ληστής κύλισε νεκρὸς καὶ δίπλα του ἀναποδογύρισε ἡ μοτοσυκλέτα.

Κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμά της βρισκόταν τὸ χρηματόδεμα τῶν τριακοσίων χιλιάδων.

Εἰσάστε τυχερὸς νὰ πετύχετε ἕνα ἄνθρωπο, ποῦχε ἐξαπατήσῃ τόσο καὶ τόσο λαγωνικὰ μὰς, ἔλεγε λίγο ἀργότερα στὸν Καϊνὴν κάποιος συνάδελφός του.

Τυχερός; Ὅχι. Ἀπλῶς ἐφήροσα τὴ μέθοδο ἐκείνη, χάρις στὴν ὁποίαν ὁ Πρέντις ἔφευγε πάντα. Ἐκαμὰ τὸ ἀπροσδόκητο, καὶ ὅπως βλέπετε πέτυχα.

TANES NEALZEN

ΛΛΟ! Ἰαλλό! Τί εἶνε ἐκεῖ; Κατὰ στήμα νωτερισμῶν «Μινέρβα»;

—Ὅχι, κύριε, κάνετε λάθος, ἀπῆντησε μιά μελωδικὴ γυναικεῖα φωνή. Δὲν εἶνε κατὰ στήμα νωτερισμῶν, ἐκάματε λάθος στὸν ἀριθμὸ.

—Μιά στιγμὴ! μιά στιγμὴ! ἰκέτευσε ἡ ἀνδρική φωνή. Μὴ διακόψετε, ἀκούστε με.

—Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε; Σὰς ἀκούω.

—Ἐχετε, δεσποινίς... ἡ κυρία, μιά φωνὴ τόσο γλυκεῖα, πού μοῦ δίνει τὸ θάρρος... Λέγομαι Ζωρὴ Ἀλεξάντερ. Σὰς ἐξομολογοῦμαι δὲ εἶναι δὲν ἔκαμα λάθος στὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου.

Ἐνα κρουστάλλινον γέλιο ἰατήρησε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Τότε λοιπόν; ρώτησε ἡ γυναικεῖα φωνή.

—Θὰ σὰς ἐξηγήσω. Ἐβρεχε. Ἡ μουνα ὀλομοῖνοςχο στο σπῆτι. Ἐνα σπῆτι μεγάλο, ἰαδειανὸ, δίχως ψυχὴ. Αἰσθανόμουν αὐτὸν τὸν συννεφιασμένο φθινοπωρινὸν οὐρανὸ νὰ μοῦ πιέζῃ τὴν καρδιά. Μοῦ φαίνονταν σὰν νὰ ἡμουν ἕνα παιδί χαμένο στὴν ἐρημία...

Ἐξαφνα, καθὼς ἐκύτταζα τυχαίως πρὸς τὸ τραπέζι, τὸ τηλεφῶνον μοῦ ἐνέπνευσε μιά ιδέα. Δὲν εἶνε καινούργια ἡ ιδέα αὐτή — ἀλλὰ πάντως μοῦ ἄρεσε. Ἡ τύχη μὲ βοήθησε. Ἐπῆρα ἕνα ἀριθμὸ στὴν τῶχη καὶ ἀκούσα μιά φωνή, ἀγνωστή, γυναικεῖα, δροσερὴ καὶ μαλακή, πού μὲ ἀνσκούφιζε ἀπὸ τὸν ἐφιάλη μου ἐκείνον... Τώρα ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται λιγώτερο θλιβερός. Νομίζω ὅτι δὲν εἰμαι πιά τόσο μόνος, τόσο ἐγκαταλελειμμένος.

Ἡ ἀνδρική φωνὴ εἶχε πάρει ἕνα ὁλον σκεδὸν μουσικὸ, μὰ συγκινητικὴ εἰλικρίνεια.

Εἰμαι εὐχαραστημένη πού σὰς ἔδωσα λίγη χαρά, εἶπε ἡ γυναικεῖα φωνὴ μὲ γλυκύτητα. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ σὰς χαιρετήσω. Καλὴ νύχτα σας, κύριε.

Καὶ τὸ τηλεφῶνμα διεκόπη ἀπὸ τῶμος...

Ἀπὸ τότε ὁ Ζωρὴ Ἀλεξάντερ τηλεφωνοῦσε καθημερινῶς τὴν ἴδια ὥρα στὴν ἀγνωστὴ φίλη του. Σιγά-σιγά τὰ τηλεφωνήματα αὐτὰ ἐγίναν μὰ γλυκεῖα συνήθεια καὶ γιὰ τοὺς δύο.

Τόσον ὁ Ζωρὴ ὅσο καὶ ἡ ἀγνωστὴ ἐξοῦσαν μὲ τὴν ἀναμονὴ τῶν ὡραίων λεπτῶν τῆς ὥρας πού περνοῦσαν στὸ τηλεφῶνον.

Ἀντήλλασσαν τὴς σκέψεις τους, τὰ ὄνειρά τους, πρῶτα καὶ ὅποια ἔσως δὲν θὰ ἔλεγαν ἀλλοιῶς σὲ κανέναν. Ἀλλ' ἀπέφευγαν νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ζωὴ τους. Ἡ γυναικεῖα εἶχε πῆ μόνον ὅτι ἦταν ξανθιά, ἡλικίας 28 ἐτῶν, ὅτι λεγόταν Μαρία καὶ ὅτι εἰδίδασκε ζωγραφικὴ.

Γιὰ τὸν Ζωρὴ εἶχε μάθει ὅτι δὲν βρισκόταν πιά στὴν πρώτη του νεότητα καὶ ὅτι εἶχε γράφει κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀρκετὰ βιβλία.

Εἶχε διακρίνει στὰ ἀόριστα λόγια τοῦ τὴν μελαγχολία κάποιου προ-

φάτου πόνου.

Κάποτε ὁ Ζωρὴ τῆς ψιθύρισε πησιάζοντας τὰ χεῖλη του στὸ ἀκουστικόν:

—Ξέρεις, Μαρία μου, σ' ἀγαπῶ!

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!

Τότε ὁ Ζωρὴ ἐγινε τολμηρότερος καὶ εἶπε: Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, Μαρία, εἰμαι βέβαιος... βέβαιος... καταλαβαίνεις; Ὅτι ἡ ὡραία σου φωνὴ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ὑπέροχο χαμόγελο καὶ ἀπὸ δύο φλογερὰ μάτια. Εἰμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι ὁμορφὴ!

Ὁρισαν ἕνα ραντεβού γιὰ τὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας, σ' ἕνα κρυμμένο παγκάκι τοῦ κήπου. Ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας ἔτρεμε ὅταν ἐδέχθηκε...

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖνο μὲ τὸ τηλεφῶνον, ἡ νέα γυναικεῖα φοδὸταν τὴν πραγματικότητά μιάς συναντήσεως. Ἐξ ἄλλου, δυσπιστοῦσε πρὸς τὸν ἑρωτα γιὰ τὴν εἶχε ποτίσει πολλὰ φαρμάκια.

Τὸ ἐπόμενο ἀπόγευμα, στίς 5, ἐφθασε στὸν κήπο μ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ μπλὲ ζερσεὺ καὶ μὲ ἕνα ἀπλό καπελάκι στὰ ξανθὰ της μαλλιά. Εἶχε στὸ θάδισμά της μιά τολμηρὴ χάρι πού τὴν ἔκανε ἀκόμη ὡραιότερη. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἀποφασιστικῆς:

—Ἀκουσε, φίλε μου!...

Πρέπει νὰ φύγω... Βιάζομαι...

Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἔσφιξε ἀκόμη περισσότερο στὸ πλευρὸ τοῦ.

—Ἐμάθα, τῆς εἶπε ἄργα, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇς σήμερα στίς 5 μὲ κάποιον ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷς. Εἶνε ἀλήθεια;

—Ναί, ἀλήθεια εἶνε, παραδέχθηκε ἡ Μαρία μὲ εἰλικρίνεια. Ἀν ὅμως θέλησες ἔτσι νὰ μοῦ στήσῃς παγίδα, εἰσαι πρὶν ταπεινὸς ἀπὸ ὅτι ἐνόμιζα!

Ὁ Ἀλμπέρ ἐπῆρε τότε ἐκφρασίαν σοδαρήν. Ἀφῆσε τὸ μπράτσο τῆς Μαρίας καὶ ἐψιθύρισε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια:

—Ὀνόμασέ τὴν παγίδα, ἂν θέλῃς. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ μὲ θεωρήσῃς λιγώτερο ταπεινόν, ὅταν μάθῃς ὅτι εἰμαι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπερίμενες.

—Ἐσύ; ἐφώνασε ἡ Μαρία. Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον! Δὲν ἦταν δική σου ἡ φωνή... Δὲν ἦσαν ἐσύ στὸ τηλεφῶνον!

—Ἐγὼ ἤμουν, ἀπῆντησε ἡ σὺχα ὁ ἄντρας τῆς. Κατὰ τὴν σύντομη καὶ θλιβερὴ περίοδο τοῦ γάμου μας, δὲν μὲ ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλῶ στὸ τηλεφῶνον, κι' ἐστὶ δὲν ἤξερες ὅτι ἡ φωνὴ μου ἀλλάζει τότε παράξενον τόνον καὶ ἀπόχρωσι, ὅτι γίνεται ἡ φωνὴ ἐνὸς ἄλλου. Ἐπωφελήθηκα ἀπ' αὐτὸ, Μαρία, ὅχι γιὰ νὰ σὲ ἐξαπατήσω, ἀλλὰ γιὰ τὴν αἰσθανόμενον ἐπιθυμία νὰ σὲ ξανακούσω νὰ μοῦ λές, ὅπως ἄλλοτε: «Σ' ἀγαπῶ!».

Ἡ νέα γυναικεῖα φαίνονταν σὰν ἀποροφημένη ἀπὸ σκέψεις, ὡς δυσπιστῶντας ἀκόμη λίγο. Ἡ ἐλαφρὰ μελαγχολία γιὰ τὴν διάλυσι τοῦ ὄνειρου τῆς καὶ ἡ ἀπρόσπετη ἐξομολόγησις τοῦ συζύγου τῆς τῆς ἔφερναν μιά γλυκεῖα ζάλη. Διέκρινε τὴν αὐτὴ μῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐτολμοῦσε πιά νὰ ἐλπίζῃ... Ἐκύτταζε τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Ἀλμπέρ εἶχε στὰ μάτια τοῦ τέτοιαν ἐκφρασίαν τρυφερότητος καὶ ἰαγνάρως, ὥστε ἡ Μαρία τὸν ἐσυγχώρησε πού τὴν εἶχε κάμει νὰ ὑπο-

φέρη τόσο άλλοτε.

—Σ' αγαπώ, Μαρία! έψιθύρισε έκείνος, χαϊδεύοντάς της τὸ μπράτσο.

Καὶ ἡ νέα γυναίκα ἐπανελάβε κι' αὐτὴ τὰ λόγια πού εἶχε πῆ τὴν προηγούμενη μέρα ἐμπρὸς στὸ α-κουστικό, μὲ τὸν ἴδιον τόνο καὶ ἴ-σως μὲ τὴν ἴδια θερμῇ:

—Κι' ἐγὼ σ' αγαπῶ!...

Στὸν ἀέρα τοῦ δειλινοῦ ἦταν ἀ-πλωμένο ἓνα ἄρωμα μονόλιας. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ἐφαίνονταν ἐνωμένα σὲ ἓνα σύνολο γεμάτο ἀ-πὸ ὑποσχέσεις εὐτυχίας γιὰ τὸ μέ-λουν.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΣΣΑΡ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥ.

ΚΑΛΟ

Κατὰ τὴν ἐκθεσι ζωγραφικῆς τοῦ 1875 στὸ Παρίσι ἓνας ὀνομαστὸς ζωγράφος, ἐξέθεσε τὸ πορτραῖτο μιᾶς πολὺ ὁμορφῆς ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἀδύνατης νεαρᾶς γυναίκας: στὰ πό-δια της ἦταν ἐξαπλωμένος ἓνας ὑπέ-ροχος σκύλος.

—Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε μιὰ κυ-ρία τὸν Ἀλέξανδρο Δουμά, υἱόν.

—Αὐτὸ, ἀπῆντησε ὁ πνευματώδης θεατρικὸς συγγραφεὺς, εἶνε ἓνας σκύλος πού φυλάει ἓνα...«κόκκαλο!»

ΠΟΙΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥΣΕ

—Κύριε διευθυντά, λέγει ὁ θυρω-ρὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ Λυκείου, σὰς ζη-τοῦν στὸ τηλέφωνο...

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ πού πήγαν ΧΑΜΕΝΕΣ

Ἀπειρες ἐφευρέσεις, πού ἀποτελοῦσαν τὸ καύχημα τῶν προγόνων μας, δὲν μπο-ροῦν σήμερα νὰ χρησιμοποιηθοῦν, γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ μυστικὸ τους χάθηκε πρὸ πολλῶν αἰώνων. Ἐτοί οἱ ἐφευ-ρέσεις αὐτές, πολλὰς ἀπ' τὶς ὁποῖες θεω-ροῦνται σήμερα καταπληκτικές, παρ' ὅλην τὴν ἐξέλιξι τοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε πιά ἐν-τελῶς χαμένες.

Ἐν τούτοις, πολλὴ συχνά, οἱ ἔρευνες τῶν ἀρχαιολόγων, μᾶς φέρουν ἀντιμετώπους μὲ διάφορα ἔργα ἀρχαίων ἐφευρετῶν, χωρὶς ὅ-μως νὰ μπορούμε νὰ μαντέψωμε τὸ μυστι-κὸ τους.

Ο ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ ΣΤΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΛΧΙ

Ὑπάρχουν, λόγου χάριν, διάφορα ἔργα ἀναφερόμενα στὴ μεταλλουργία, καὶ τὰ ὁ-ποῖα οἱ σύγχρονοι μηχανικοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν. Ἀκούστε μερικά παραδείγ-ματα: στὰς Ἰνδίας καὶ σὲ ἀπόστασι λίγων χιλιόμετρων ἀπὸ τὸ Δελχί, βρίσκεται ἓνας μεταλλῖνος στύλος, ὕψους 66 μέτρων, ποῖ, εἶνε χωμένος στὸ ἔδαφος 11 μέτρα καὶ 40 ἑκατοστά. Ὁ στύλος αὐτὸς ὑποστηρίζεται ἀπὸ ὀκτὼ σιδερένιες βέργες πού τὸν συγ-κρατοῦν ἀπὸ πελώριους βράχους. Καὶ εἶνε καταπληκτικὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ γιγαντιαί-ος αὐτὸς στύλος δὲν ἔχει οὔτε ἴχνος σκου-ριάς, καὶ βρίσκεται στὸ μέρος ἐκεῖνο ἀ-πὸ τέσσερις ἕως πέντε χιλιάδες χρόνια! Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ στύλος εἶνε μονοκόμματος καὶ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ σύνδεσι.

Σὲ λίγο:

—Ὁ κύριος διευθυντὴς τοῦ Λυ-κείου;

—Ὁ ἴδιος...

—Ἦθελαν νὰ σὰς εἰδοποιήσω, κύ-ριε διευθυντά, ὅτι ὁ Τοτὸς Ἀμαθί-δης, δὲν θὰ μπορέσῃ νάρθῃ τὸ ἀπό-γευμα στὸ σχολεῖο. Εἶνε πολὺ συνα-χωμένος...

—Καλὰ ἀπαντᾷ ὁ διευθυντὴς, ἀλ-λά μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῖος τη-λεφωνεῖ;

—Ὁ πατέρας μου, κύριε! ἀκούε-ται ἡ ἴδια παιδικὴ φωνή.

ΤΙ ΕΚΑΜΕ...

Ἐνας μπειπέκος εἶχε τὴ μαγία νὰ καταπνίγῃ ὅτι ἔδλεπε μπροστά του. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ πατέρας του ἔλειπε στὸ γραφεῖο καὶ ἡ μητέρα του ἦταν ἀπασχολημένη, κάθεται στὸ τραπέζι παίρνει τὸ στυλὸ καὶ τὸ καταπνίγει. Ἡ μητέρα τὸ ἀντι-λαμβάνεται, ξετρελλαίνεται καὶ τη-λεφωνεῖ στὸν ἄνδρα της.

—Μὰ φώναξε τὸ γιατρό... ἀπαν-τᾷ ἐκεῖνος.

—Τὸ ἔχω κάμει, ἀλλὰ ἀπουσιάζει καὶ ὁ ἀντικαταστάτης δὲν μπορεῖ νάρθῃ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

—Ἐ, καλὰ, καὶ τί κάμνεις ἐσὺ περιμένοντάς τον;

—Γράφω μὲ μολύβι...

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατὰ τὶς τελευταῖες ἀεροπορικὲς ἐπιδρο-μὲς στὴ Σκωτία, ὁ λόρδος δήμαρχος τοῦ Ἐδιμβούργου, παρεπνεῖτο ὅτι ὅλοι οἱ κά-τοικοι σχεδὸν κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρό-μους κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ συναγερμοῦ.

«Μὰ εἶνε πολὺ ἄπλο, εἶπε ἓνας τοῦ πε-ριβάλλοντός του: Ἀναγγεῖλετε ὅτι πρό-κειται νὰ γίνῃ ἔρανος στοὺς δρόμους καὶ θὰ ὀρθε ὅτι θὰ ἀδειάσουν ὡς διὰ μαγείας».

ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητὴς Φρομπάινιους, στὰ ὄρυχεα τοῦ Ζιμπάβε, στὴν κεντρὴ Ἀφρι-κή, ὄρθηκε ἓνα χαλκιδὸν σκαρπέλο, πού θὰ εἶχε κατασκευασθῇ τοῦλάχιστον ἐδῶ καὶ ἑ-πτὰ χιλιάδες χρόνια!

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Στὸ Τσετιχου-ρινάν, μιὰν ἀρχαία πόλι τοῦ Μεξικοῦ, βρέ-θηκαν κατὰ ἀγγελία πολλὴ περιέργου κατα-σκευὴ. Εἶνε ὕψους τριῶν μέτρων καὶ εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ μιὰν ὕλη σκληρὴ σὺν τὸ σίδερο. Παρ' ὅλες τὶς διαστάσεις τῶν, τὰ περίφημα αὐτὰ βάζα, πού χρονολογοῦν-ται ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος, εἶνε τόσο ἐλαφρά, ὥστε καὶ ἓνα παιδάκι δέκα χρόνων μπορεῖ νὰ τὰ σηκώσῃ εὐκολώτατα.

Κανεὶς δὲν ξέρει σήμερον τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῶν. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, με-ταλλουργοὶ καὶ χημικοὶ ἀναζητοῦσαν αὐτὸ τὸ μυστικὸ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ βροῦν. Κατὰ πάσαν πιθανότητα πρόκειται γιὰ μιὰν ἔν-νοσι σιδήρου μὲ ἀργιλλώδεις οὐσίες, ἀλλὰ δὲν μπορέσαν νὰ βροῦν τὴ συνταγή. Καὶ πρὸ σαράντα ἐτῶν ἡ διεύθυνσις ἐνὸς ἀγ-γλικοῦ μεταλλουργεῖο ὑποσχέθηκε μιὰν ἀ-μοιβὴ πολλῶν χιλιάδων λίρῶν σ' αὐτὸν πού θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικόν.

ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ ΚΑΙ ΓΥΑΛΙ

Ἀξιοσημείωτα εἶνε ἐπίσης τὰ ρωμαϊκὰ πιάτα. Καὶ γι' αὐτὰ, λοιπόν, τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῶν ἦταν χαμένο. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ, ὅλα τὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς εἰδῶν πορσελάνης ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ ν' ἀνακαλύψουν αὐτὸ τὸ μυστικόν, ἀλλὰ στ' ἄνθε ἀδύνατον.

Εἶχαν τελειῶς ἀπελπισθῇ, ὅταν ἐξαφνα, ἐντελῶς τυχαίως, κατὰ τὶς παραμονὲς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἓνας Γερμανὸς τεχνί-της κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ καὶ νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ στοὺς ἐνδιαφερομέ-νους. Δυστυχῶς ἐκείνην τὴν ἐποχὴ ἡ ἄν-θρωπότης εἶχε ἄλλα προβλήματα νὰ λύσῃ καὶ πέρασαν ἄλλα τέσσερα χρόνια, ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, γιὰ νὰ γνωστῇ ἐντελῶς τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀντικειμέ-νων ἐκείνων, πού ἦταν τόσο συνήθῃ ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια.

★

Καθὼς ξέρετε, τὸ γυαλὶ εἶνε ἐφεύρεσις τῶν Φοινίκων. Ἀλλὰ οἱ Ρωμαῖοι τὴν εἶχαν τελειοποιήσῃ, κατασκευάζοντας ἀντικείμε-να ἀπὸ εὐπλάστο γυαλὶ. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐ-φευρέσεως αὐτῆς ἔχθηκε, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, μὲ τὴν πτώσι τῆς ρωμαϊκῆς ὑπο-κρατορίας.

Σῶνται ἀκόμη λεπτομερεῖς ἀφηγήσεις σχετικὲς μὲ τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ἐ-φεύρεσι. Ἡ περιεργότερη δὲ εἶνε ἐκείνη πού μᾶς ἄφησε ὁ Πετρώνης, συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου «Σατυρικοῦ». Ὁ ἱστορικὸς ἐκεῖνος τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος, ἀφηγεῖται γιὰ δύο ὠραῖα βάζα ἀπὸ εὐπλάστο γυαλὶ, πού προσφέρθηκαν κάποτε στὸν Αἰ-τοκράτορα. Ἐνῶ ὅμως αἱ αὐτὰ ἔπεσε κι' ἐστράβωσε. Τότε ὁ τεχνίτης πού τὰ εἶχε κατασκευάσει ἐπῆρε μονάχα ἓνα σφύρι καὶ ἐπὶ παρούσῃ τοῦ Νέρωνος, ἔδωσε στὸ βάζο τὸ ἀρχικὸ του σχῆμα.

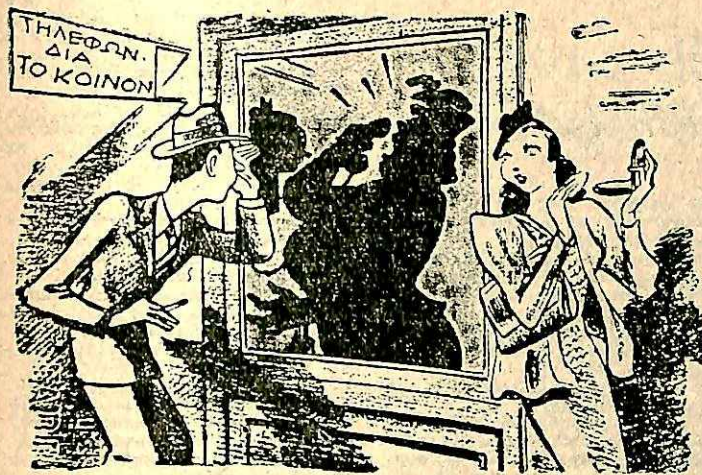
Σήμερον εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ κατα-σκευάσωμε ἀντικείμενα ἀπὸ τέτοιο γυαλὶ. Μόνον τώρα τελευταῖα κατωρθώσαμε νὰ διώ-σωμε κάποιαν εὐλυγισίαν στὸ κρύσταλλο.

Ἐπίσης μᾶς εἶνε ἀγνωστο τὸ ἄθραυστο γυαλὶ. Ἀρχαία ὅμως δοκουμενὰ μαρτυ-ροῦν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἀργότε-ρα δὲ καὶ οἱ Ἀραβες, κατασκεύαζαν τέ-τοιου εἶδους γυαλιὰ, πού δὲν ἐσπάζαν μὲ τὴν εὐκολίαν πού σπάζουν τὰ σημερινά.

ΚΑΙ Ο... ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σήμερον θε-ωροῦνται ὡς πρόσφατες ἐφευρέσεις, ἦταν γνωστὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἀκόμη καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς, πού μᾶς φαίνεται σὰν τελευ-ταῖα κατὰκτησις, ἦταν γνωστὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους. Οἱ πόροι τῶν αἰγυπτιακῶν νῶν ἦταν ἐφωτισμένοι μὲ ἀντένες ὕψους 30 μέτρων, πού ἐκρησσοῦσαν γιὰ ἀλεξί-καρανα. Κάθε ἀντένα εἶχε στὴν κορυφὴ μιὰ μεταλλικὴ αἰχμή, πολὺ μωρὴ καὶ ἔθεω-ροῦντο ὡς τὰ ἀποτελεσματικώτερα μέ-σα «κατὰ τὸν καινουργισμὸν καὶ τῶν κεραυ-νῶν», ὅπως ἐξηγοῦν πολλὰς ἐπιγραφὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Μιά σκηνή ἀπὸ τὴν κωμωδία τῆς ζωῆς

Ἡ σκηνὴ συνέβη σ' ἓναν τη-λεφωνικὸν θαλαμίσκο γιὰ τὸ κοινόν. Ὁ θαλαμίσκος ἦταν κατελιγμένος. Πίσω ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῆς πόρτας διακρι-νόταν μιὰ ὄριμη κυρία, ντυμέ-νη καὶ πέντε λεπτά, δὲν χά-λασε ὁ κόσμος!

Καὶ ἀφοῦ ἐκλεισε τὴν πόρ-τα, κρεμάστηκε πάλι ἀπὸ τ' ἀ-κουστικό. Ἡ νέα εἶνε κατα-κόκκινη, σὰν παπαρούνα.

—Ἀχ, θεέ μου, τί ἦταν αὐ-τὸ πού ἀκουσα; ἔκαμε μὲ πα-ράπονο. Ἀκούς, νὰ μοῦ μοῦ πῇ πὼς ἔχω φίλο! Γιατί νὰ μὲ προσβάλλῃ ἔτσι;

Τὰ γαλανὰ τῆς μάτια εἶχαν δουρκώσει. Ὁ νέος, πού ἄρ-χισε νὰ αἰσθάνεται μεγάλον ὀλ-κτο, τῆς εἶπε μὲ σπουδῇ:

—Καλέ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρετε στὰ σοβαρὰ αὐτὰ πού σὰς εἶπε!...

Ἡ ξανθὴ νέα ταράχθηκε πῶς πολὺ.

—Εἶνε εἰκοσι λεπτά πού περιμένω, κουράστηκα καὶ δὲν ἔχω φίλο! Καταλαβαίνετε;

—Καταλαβαίνω, καταλαβαί-νω... Ἡ μάλλον δὲν καταλα-βαίνω τίποτε! Μὲ τέτοια μά-τια, μ' αὐτὸ τὸ στοματάκι καὶ νὰ μὴ σὰς ἀγαπᾷ κανεὶς; Δε-σποινίς, ἀφοῦ διάβασθε νὰ τη-λεφωνήσετε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πάω μὲ τὸ ταξὶ στὸ πλη-σιέστερο τηλέφωνο.

—Μὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω κανέναν φίλο! Γιατί νὰ μὲ προσβάλλῃ αὐτὴ ἡ ἀκημό-γορη; Δὲν ἔχω φίλο, σὰς λέω!...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέῃ ὅ-λο τὰ ἴδια, καὶ νὰ διαμαρτύ-ρεται, καθὼς ἀνέβαινε στὸ ταξί.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀπὸ τὸν τη-λεφωνικὸν θαλαμίσκο ἐξακολου-θοῦσαν ν' ἀκούονταν κατὰ ἀ-γριοφωνάρες: «Ναί, ναί, θυ-μάμαι πολὺ καλὰ πὼς τότε ἔ-μενα στὴν ἐξοχή...»

Ἐπὶ τέλους, ἡ ὄριμη κυρία βγήκε. Ἐκεῖ μέσα, στὸν θαλα-μίσκο, ἡ ἀτύσφαιρα ἦταν πνι-γερὴ, καὶ ἡ κυρία αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάνκη νὰ πάρῃ λίγον κα-θαρὸν ἀέρα.

Κατεβύνηθη λοιπὸν σ' ἓνα πάγκο πού ὀρισκόταν ἐκεῖ κον-τά, ἐκάθησε σ' ἓνα παγκάκι καὶ ἀναστένανε μὲ ἀνακούφι-σι. Τὸ πρόσωπό της, ἀπὸ θυ-μωμένο πού ἦταν πρὶν, πῆρε τώρα μιὰν ἐκφρασι μεγάλης ἱκανοποιήσεως.

Εἶχε περάσει μιὰ ὥρα, ὅ-ταν ἐξαφνα τὴν πλησίασε ἡ ξανθὴ νέα πού τὴν ἐπερίμενε νὰ τηλεφωνήσῃ. Ἐνα ὠραῖο κόκκινο τριαντάφυλλο τῆς ἐ-στόλιζε τὸ στήθος.

—Καθὼς βλέπω, τὰ πηγες περὶφρῶν! παρετήρησε ἡ ἄλλη βλέποντας τὸ τριαντάφυλλο.

—Μιὰ χαρά, θεία μου! Ἀπό-ψε θὰ πάμε στὸ θέατρο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Εἶναι πολὺ συμπαθητικὸς νέος.

—Ἐπὶ τέλους τὸν βρήκαμε!, ἔκαμε ἡ μεσόκοτη, σηκώνοντας τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν. Μοῦ ὀρεῖται ὅμως πέντε τηλεφω-νήματα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κόντε-ψα νὰ σκάσω ἐκεῖ μέσα!...

Φ. ΑΛΤΑΝΑ

Η ΝΙΝΕΤΑ

παντρεύεται

Ἐρωτικὴ φάρσα

Τὸ μόνο πράγμα πού μπορού-σε νὰ κάμῃ ἡ Νινέτα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴν χαρὰ της. Γιατί ἦταν δεδαῖα πὼς θὰ παντρευόταν!

Ἐπὶ τέλους, ὅστερα ἀπὸ τό-σα καὶ τόσα πού ἔκαμε, θὰ γι-νόταν σύζυγος τοῦ μεγαλύτερου δημοσιογράφου τῆς ἐποχῆς

μας, τοῦ Μάρκο Λίπι, γιὰ τὸν ὁποῖον πέρου (ὅταν αὐτὸς ἐ-πῆγε στὸ νησάκι τους γιὰ νὰ γράψῃ κατὰ ἄρθρα), ἐκείνη ἐ-κόντεψε νὰ τρελλαθῇ μαζί του,

χωρὶς ὅμως αὐτὸς νὰ τῆς δώ-σῃ τὴν παραμικρὴ σημασία. Μὲ ἀφάνταστον κυνισμό, τῆς ἐλ-χε πῇ καθαρά καὶ ξάστερα, ὅτι δὲν ἐνοιωθε καμμιὰ συμπάθεια οὔτε γιὰ τὶς γυναῖκες, οὔτε γιὰ τὸν γάμο.

Ἄλλ' ἐφέτος ξαναγύρισε

A. MINTIO

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΑΙΝΙΑ

Κουβεντούλες

Το γραμματάκι σας μ' έλυθη, σε πολύ καλή μου φίλη, γιατί καταλαβαίνω την απελπισία σας και την δικαιοσύνη εν μέρει. Λέω εν μέρει, γιατί η αίσθηματική ιστορία σας με όλα της τα επεκταμένα είναι από τις πιο συνηθισμένες ιστορίες. «Σας άγασσε» έπαισε να σας άγασσε. Είσαθε νέα στο άθος της ηλικίας σας, δεν μπορείτε να καταλάβετε πως αυτά έχει η ζωή και αν σας πω ότι σε λίγους μήνες θα γελάτε με την σημερινή απελπισία σας δεν θα με πιστέψετε, έχω όμως σας διαβεβαιώ ότι α.ό. το θα συμβεί.

Θ' αγαπήσετε πάλι, ίσως και πάλι απογοητευθείτε, λυπηθείτε, μά' έτσι σιγά-σιγά θα συληραχιάγησετε τον χαρακτήρα σας 'έτσι θα γνωρίσετε τη ζωή. Η ζωή δεν είναι πάντα ευχάριστη ούτε γεμάτη χαρές και θα μεγαλώσετε πολύ ακόμη για να μπορείτε να πείτε ότι γνωρίσατε την αληθινή αγάπη. Θα έλθω κι' αυτό αλλά θα έλθω στην ώρα του όταν θα έχετε αποκτήσει την πείρα της ζωής και όταν θα μπορείτε να εκτιμήσετε το ωραίο αίσθημα που λέγεται έρωας και θα σας γεμίσει την ζωή.

Τότε θα έρεθι, το κατάλληλο πρόσωπο και θα έχετε αποκτήσει κάποια πείρα ώστε να μη γελασθείτε στην έκλογή σας. Όσοι νάρθη όμως εκείνη ή μέρα ίσως δεν σας έμπνιξε να δοκιμάσετε διάφορα μικροαίσθημα που είναι απαραίτητα συμπλήρωμα των δέκα έπτά σας χρόνων.

Η μόδα

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Είνε αφάνταστη η ποικιλία των έφετινών πλεκτών και καλντενεχών οι κυρίες που έφρουν να πλέκουν, διότι εδωδένοντας μόνον για την αγορά του μολυβιού έχουν μια χαριτωμένη μπλουζίτσα, ένα πουλόβερ, μια καζάκα, ένα ζιλέ. Τα σχέδια είναι διάφορα και άλλοτε βλέπουμε μπλουζες που μπαίνουν από το κεφάλι άλλοτε ένα ανοιγμά με έκταρ τις άνοιγες ως κάτω και τις κάνει να φοριούνται πότε σαν μπλουζες και πότε σαν ζακέτες. Ένιοτε το κούμπωμα γίνεται και με κουμπιά αν θέλω, με να δώσωμε στην μπλούζα ύφος πιο άμυγλιέ. Έκτος όμως δ. των αυτών έχουμε και ταγιέρ ευμορφα που είνε πρακτικώτατα και πολύ φθηνά. Ένα ταγιέρ για μέτριο διάστημα ταλλίας 42 ή 44 δεν στοιχίζει παρά πάνω από 400 δραχ. μολι μολι όμως δε για ευρωπαϊκό μολι, μπορούμε λοιπόν να κάμωμε ταγιέρ από ολονόηπο ύφασμα μολι μολι με τέτοιο ποσόν. Έστω και αν στοιχίση 500 μόνον δραχ. το ύφασμα δεν θα εδωδένουμε και για ραπτικά. Αν κοπιάσωμε λοιπόν λίγο έχουμε ένα πρώτης τάξεως ταγιέρ και με το ποσόν που είπαμε. Σημειώστε πως μπορούμε και να χρησιμοποιήσωμε ντόπιο υαλλί φθινό και τότε το ταγιέρ ή το φόρεμα στοιχίζει μόνον 200 δραχ. φυσικό τή λόγω όμως δεν είνε όσον ώρας αυτό που έχει γίνει με ευρωπαϊκό μολι.

Ένα χαριτωμένο υαλλινό πλεκτό πουλόβερ με ωριμότητα νεοέ νιο.

Όλες οι κυρίες πλέκουν και ό. σας δεν έφρουν προσπαθούν να έφρουν μια ελλη που τους διδάσκει. Το πλέξιμο δε δεν είνε διόλου βαρετό πράγμα, διότι μπορείτε να πλέκετε και συγχρόνως να μιλάτε επομένως μπορούν 3-4 φίλες να μαζευτούν και να πλέκουν μαζί για να μιλούν συγχρόνως. Έτσι η μπλούζα ή το γιλέκκι τελειώνει χωρίς να το καταλάβω η πλέκουσα.

ΑΛΛΟΙ ΣΥΝΔΑΣΜΟΙ

Τα βελούδα είναι πολύ τή μόδα έφέτος αυτό δε μας επιτρέπει να διορθώσωμε ένα περσιό φόρεμα προσθέτοντας του γτεκούπ ή λώρες από βελούδο. Ο συνδυασμός αυτός μας δοιθεί να θυαλωμε ότι φθωμένο και να το αντικαταστήσωμε με βελούδο δίνοντας μια καινούργη όψη στο φόρεμα.

Πολλές φορές τοποθετούμε κα λώρες από τον μπουστο ως το τέλος της φούστας αυτό είνε κάτι που λεπταίνει την σιλουέτα και προσδίδει ιδιαίτερα χάρι στο σύνολον.

Με τον ίδιο τρόπο ναπνίζονται τα καπέλλα ή μάλλον συμπληρώνονται αν το κασκόρι δεν είνε αρκετά μεγάλο.

Ο καλλωπισμός

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Όσες από σας, φίλοι άναγνώστρια, είχαν την τύχη να κάμουν έσοχη δεν πρέπει επιτρέφονται στην πόλη να χάσουν οτι κέρδισαν.

Σ' δοίμε μαζί τί μπορούν να κάνουν για να το επιτύχουν. Πρώτα άπ' όλα να πάρουν την καλή συνήθεια να άναπνέουν θα. θειά και κάθε πρωί άς άνοιγουν

το παράθυρό τους και άς στέκουν μπροστά σ' αυτό κάμνοντας άναπνευστικές άσκήσεις. Αυτό είνε περίφημο για τους πνεύμονας. Ακολουθας να άερίζουν καλή τα δωμάτιά τους. Ακόμη δε και αν έχουν άναμμένη φωτιά να μη διατάζουν ν' άφήνουν άνοικτά τα παράθυρα τους όλες τις πρωινές ώρες.

Τς νύχτες να κοιμούνται με παράθυρο άνοικτό. Να άποφεύγουν τον μολυσμένο άέρα (κινηματογράφος, θέατρα, καφεναεία, τράμ) δηλαδή ν' άποφεύγουν την κατάχρησι και άν μπορούν να περουν τα Σάββα. τοκυριακά τους στον άνοικτό άέρα.

Στην έσοχη που έπεράσατε τους καλοκαιρινούς μήνες έτρώγατε ψάρια που δ.τι είχαν έλγη από τη θάλασσα, σούα της ώρας γόρτα φρεσκοκοιμένα και αυτό σας έκαμε ν' άποκτήσετε ώραια χρώματα, μάτια διαυγή, χείλη δροσερά.

Προσοχή λοιπόν μην άρχίσετε να τρώτε σάλτσες, λιπαρά φαγητά, παστά, υπερβολικά γλυκά, σοκολάτες και άλλα παρόμοια που καταστρέφουν την υγεία σας και έμπονως και την όμορφή σας.

Η κακή δίαιτα θα σας κάμη να πάθετε άσθένειαν του ήπατος ή του στομάχου και τόσο το ένα όσον και το άλλο καταστρέφουν την έπιδερμίδα, την διαύγειαν του θλιμματος κλπ.

Συνεχίστε την φρουτοφαγίαν σας τα χόρτα και προσπαθήτε ν.σο το δυνατόν να επιμελήθε την τροφήν σας.

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Μη νομίζετε πως δεν υπάρχουν και δυσάρεστα. Τα μολιλά σας που δεν είχαν στην έσοχη το καλό τους λουσίμα έχασον την σιλή πνότητά τους, έκεινο το μετόξενιο

που είχαν και έγουν γίνει σαν πεθαμένα. Για να τα κάμετε λοιπόν να συνέλθουν άφήστε τα ένα μήνα ν' άναπαυθούν και μη κάνετε ούτε όντολάρια ούτε το συνηθισμένο σας χτένισμα παρά μόνον τακτικό λούσιμο με λίγο έλδι, στο ξέβανσμα και αν είνε δυνατόν μια φορά την έβδομάδα να τα τρίψετε με λίγο λάδι στις ρίζες. Την επομένη λούζεστε και ξαναρχίζετε 3-4 έπτά μέρες.

Έπειτα όσον άφορά την έπιδερμίδα σας που ξεροφθήκε στον ήλιο και στον άέρα της έσοχης κάνετε την έξής θεραπευτική:

Τα έρδω χρησιμοποιείτε λίγο άουυδαλινόδο και τα πριόνα να πλύνεσθε με χλιαρό νερό και έπειτα να βάξετε την κρέμα σας και την πούδρα.

Έπειτα από δέκα μέρες άρχίζετε πλύσιμο του προσώπου με γάλα κασιόικας, το όποιον άνακατέυτε με ίσην ποσότητα λεμονιο. Αυτό λευκαίνει την έπιδερμίδα και την κάμνει λείαν.

Μετά 10 ήμέρες χρησιμοποιείτε αυτήν την κρέμαν που κάνετε μόνη σας:

Κερί έπερμασέτο	30 γρ
Άμυδαλόλαδο	100 »
Λευκόν φτλαίνης	15 »
Ροδόκερο	20 »

Τό σπίτι

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ

Έρετε ποιο είνε αυτό το απαραίτητο στοίσιμα αυτό που συμπληρώνει την έπιπλωσι; το λουλούδι. Όταν λείπουν από ένα σπίτι όσα ώρας κι' αν είνε τα έπιπλα κάτι λείπει. Χωρίς τα λουδια όλα είνε νεκρά δεν έχουν ψυχή.

Μη νομίζετε δε πως είνε άνόνη να σκορπίζετε μεγάλα ποσά για την αγορά των λουλουδιών σας και λίγες πρασινάδες άρκουν λίγες κουμαριές, λίγιο σκιοί.

Μέσα στα τόσα σας έξοδα μη λιπηθήτε να εδωδέτε και μερικες δραχμές για να πάρετε λίγες πρασινάδες, λίγα λουλούδια που θα τα τοποθετήσετε με γούστο στο γομηλό τραπέζι σας, στο πάνω σας, στο γραφείο και θα μεταδίδετε εούθς όλη την όψη του δωματίου.

Τό σπίτι σας θα γίνη πιο χαρούμενο, πιο όμορφο, πιο φιλόξενο.

Χρειάζεται όμως μεγάλη τέχνη για να τοποθετήσετε τα λουλούδια σας ή τις πρασινάδες σας μέσα στα βάζα. Δεν πρέπει να τα στοιμπώνετε, αλλά να έχουν άέρα και κοσάνια ψηλά. Συχνά στο διάστημα της έβδομάδος θα τους αλλάξετε το νερό τους και μόλις χάσουν την πρώτη τους φρε σκάδα θα τα πετάτε. Γιατί δεν ύπνρνε πιο άξιοθρήνητο θασμά από βάζα με μαρμαίνα λουλούδια ή πρασινάδες που δεν είνε πια φρέσκες και δροσερές.

Άλληλογραφία

Κ α λ λ κ ο σ κ. Κέρκυρα — Μη γελασθήτε και χρησιμοποιήστε οδοντόν θα κάψετε την έπιδερμίδα σας και θα έχετε ελαγίστα άποτελέσματα. Προτιμήστε ένα καλό άποτριχτικό που να είνε όμως πολύ φρέσκο.

Α. Α. Μ. Καβάλλαν — Πάντως θα χρειασθή να δώσετε έξοτσεις και ή θέσις είνε μόνον μία. Απαραίτητα τα γαλλικά και όλ.γα άγγλικά. Φυσικά ή γραφομηχανή σε δυο γλώσσες και άπολυτήριον Γουανσιού.

ΤΡΕΛΛΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ — Η κόκμα «Νιόβα» καλή είνε αλλά δεν την έρισκω άπαραίτητη για την ηλικία σας. Κραγιόν γελαίν προτιμήστε τα «Σ κάρλετ» και πούδραν το «Σ έρκ».

Ν. ΚΑΡΑΤΖΑ — Εδωδασα τα γραφόμενά σας και συμφωνώ ότι τα προϊόντα της Κας Κεττω είνε περίφημα. Έγνώρισα και έγνώ την διευθύνουσα και έρσκα ότι ή εργασία του Ινστιτούτου της τιμής τας Άθήνας.

Λουίζα

Ένα κινηματογραφικό άριστούργημα υπό ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Βρισκόμαστε στα 1900. Η Μονμάρτη ήταν τότε ή καρδιά του Παρισιού, μια πραγματική άποικία καλλιτεχνών, μεταξύν των όποιων ήσαν και ο Ρενοואρ, ο Ντεγκας, ο Φοραίν, ο Λωτρεκ και άλλοι, τα όνόματα των όποιων, διάσημα πια σήμερα, έχουν κατακτήσει τον κόσμο.

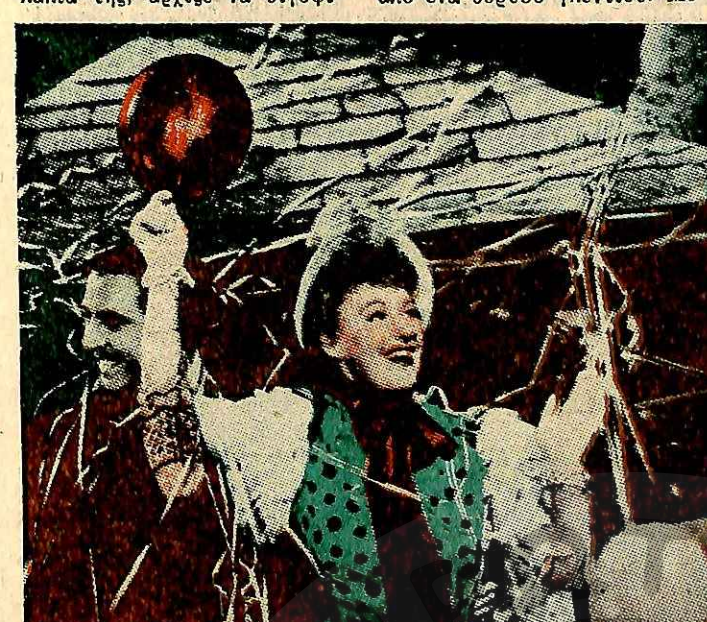
Οι γλύπται, οι ζωγράφοι και οι λοιποί καλλιτέχναι της Μονμάρτης έζούσαν απλά μεταξύ των εργατών και μικροεμπόρων ή τεχνιτών που εργάζονταν όπως και αυτοί. Κατοικούσαν φτωχικά και μικρά διαμερίσματα, μέσα στα όποια μπορούσαν έλεύθερα να όνειρεύονται τα μελλοντικά τους άριστούργηματα και την μελλοντική τους δόξα.

Σε μια τέτοια φτωχική κατοικία έμνε και μια νεαρά εργάτρια, ή Λουίζα. Ο πατέρας της ήταν μαραγκός και περνούσε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του επάνω σε σκαλωσιές. Η μητέρα, θαρραλέα και εργατική, έφρόντιζε για το σπίτι, ενώ ή Λουίζα περνούσε τις ήμέρες της σ' έναν μεγάλο οίκο ραπτικής. Οι συντροφισσές της ήσαν χαριτωμένες μαδιστρούλες, χαρούμενες, πεταχτές, και αίσθηματικές. Κατά το διάστημα της άναπαύσεως, το όποιον ήταν τόσο σπάνιο, δεν εδίσταζαν να φορέσουν τα κομψά φορέματα των πελατισσών, τα όποια είχαν τελειώσει, και ήταν απόλαυσις να τις βλέπη κανείς να μιμούνται διάφορες κινήσεις των κομψευόμενων γυναικών της άριστοκρατίας. Η μικρή Άλφονσίν έπρόσεχε και τις είδοποιούσε όταν ύπνρκε ο παραμικρός κίνδυνος. Εκείνη, με μια περιέργη έκφρασι, είδοποιούσε τις φίλες της για την άφιξη της δούκισσας με την χρυσή άμαξά της Ντε Ντιόν, την πιο γρήγορη, και ή όποια έκανε τουλάχιστον 30 χιλιόμετρα την ώρα.

Τότε, μέσα σε άκράτητα γέλια, ξανάρχιζε ή εργασία, γιατί ήδη ή δούκισσα, γκρινιάρα, παράξενη και κουφή έως εκεί που δεν φθάνει, είχε κάνει την εμφάνισή της. Μέσα στο σπίτι στο όποιον έμναν οι γονείς της Λουίζας, ο Ζυλιέν, ένας άγνατος νεαρός μουσικοσυνθέτης, εργαζόταν στα σοβαρά για την έκτέλεσι του μεγάλου του έργου, την όπερα που θα τον έκανε διάσημο και θα του έπέρτεπε να κατακτήση την μολιστρούλα. Αυτή όμως ήταν ήδη έρωτευμένη με τάν καλλιτέχνη. Αλλά ο Ζυλιέν ήταν περιτριγυρισμένος από φίλους, από

μποέμ, έναν ζωγράφο και το μοντέλλο του, έναν ποιητή και την έρωμένη του, ο δε Ζυλιέν αυτό την συνήντησε έπειτα από λίγο ο πατέρας της ο όποιος άκουε τα ποιήματα του φίλου του, τα γεμάτα ρωμαντισμό, σκεπτόμενος την Λουίζα.

Περιμένα άνυπόμονα την έπισηροφή της χαριτωμένης νέας. Και αυτή από το μέρος της έπερίμενε με άνυπομονησία την στιγμή που θα έγκατέλειπε το ραφτάδικο για να τρέξη στο παράθυρο του δωματίου της, και άπ' εκεί, με την πρόφασι ότι θα έφρόντιζε για τα παιδιά της, άρχιζε να σιγοψι-

Μια σκηνή από το όμώνυμο φίλμ που θα προέλθη προσεχώς με κεντρικό κινηματογράφο της πρωτεύουσας με πρωταγωνίστρια την Γκρατίε Μορφ.

θυρίξη τον αγαπημένο σκοπό του Ζυλιέν, ο όποιος έπερίμενε το σύνθημα αυτό.

Τότε, οι όρκοι άρχιζαν να πετούν από το ένα παράθυρο στο άλλο, ενώ ή άνοιξις τραγουδούσε επάνω από το Παρίσι, το Παρίσι αυτό το γεμάτο ύποσχέσεις και που εζείντο κάτω από τα μάτια τους άπέραντο.

Μια μέρα, άνεβαίνοντας την σκάλα, ή μητέρα της Λουίζας, άκουσε την φλογερή έρωτική έξομολόγησι του Ζυλιέν και ή πρώτη της δουλειά ήταν να φωνάξη την Λουίζα και να της πη:

—Τί άκουσα προόλίγιο; —Ο Ζυλιέν τραγουδούσε. —Ψέματα, δεν τραγουδούσε, έλεγε πράγματα τα όποια ποτέ δεν πρέπει να άκούη ένα κορίτσι. —Μα έφ' όσον με άγαπά, μητέρα! —Σου το άπαγορεύω. Και έπειδή ή Λουίζα γελοούσε με την μητρική αυτή άπαγόρευσι, ή μητέρα της έξακο-

λουθούσε με πιο συνατή φωνή:

—Ποτέ δεν θα δώσω την συγκατάθεσί μου για τόν γάμο αυτόν, μ' αυτόν τόν τεμπέλη που δεν είναι άξιος για τίποτε άλλο παρά να κάνει χρέη.

Η Λουίζα δεν έμνε ν' άκούση περισσότερα, έτρεξε στο δωμάτιό της και εκεί, άρχισε να κλαίη έλεύθερα. Στο μέρος αυτό την συνήντησε έπειτα από λίγο ο πατέρας της ο όποιος όταν είδε τα δακρυσμένα μάτια της την έκύτταξε με συμπόνια και καταλαβαίνοντας τί πράγματι συνέβαινε, έψιθύρισε:

—Μια κόρη που μεγαλώνει, είναι μια κόρη που χάνουν!

Ήδη, ή άνησυχία έσφιγγε τις τρεις αυτές καρδιές που έλατρευόντο.

Έξαφνα, το σπίτι έγέμισε από ένα θόρυβο γλεντιού. Με-

ίοιο δρόμο.

Την επομένη στο εργαστήριο ή Λουίζα δεν εργαζόταν με την συνηθισμένη της εύθυμία. Οι φίλες της είχαν παρατηρήσει την ώχρότητα του προσώπου της. Με άφηρημένες κινήσεις έτσάλακωσε ένα γυφικό φόρεμα. Φαινόταν ότι σκεπτόταν κάτι άλλο... Έξαφνα άκούσθησε μια γλυκειά μελωδία ή όποια προήρχετο από την αυλή... Το παραπονεμένο πρόσωπο της Λουίζας φωτίσθηκε άμέσως από ένα μειδίαμα εύτυχίας.

Η τρελλή συντροφισα άνεβαίνει στο άτελιέ και παρασύρει τις μολιστρούλες με χορό. Μέσα στη φασαρία γίνεται άτυληπτό ότι ή Λουίζα είχε έξαφανισθή... Στην έξοδο των κοριτσιών από το άτελιέ, ή μητέρα της Λουίζας άδίκως περιμένει την κόρη της... Η Λουίζα είχε φύγει...

Σ' ένα κοινό άμάκι, ο Ζυλιέν και ή Λουίζα, σφιχταγκαλιασμένοι, φεύγουν άκολουθώντας τόν δρόμο της εύτυχίας των.

Από τότε άρχισε για τους δύο νέους μια ζωή καλλιτεχνών, και ζούσαν με τα χρήματα της όπερας του Ζυλιέν ή όποια είχε γίνει επί τέλους δεκτή... Το βράδυ εκείνο, για να μη δώση ύπόνοιες ως προς την άπαγωγή, ο Ζυλιέν άποφασίζει να κοιμηθή στο άτελιέ του, με την προϋπόθεσι να έπιστρέψη το άλλο πρωί κοντά στη Λουίζα φέρνοντας και τα φτωχικά του έπιπλα... Όταν είδαν τόν Ζυλιέν οι γονείς της Λουίζας, δεν ήξεραν τι να ύποθέσουν για την εξαφάνισι της αγαπημένης των κόρης. Πρδ πάντος ο καλόκαρδος και στοργικός πατέρας ήταν άξιολήπτος... Έξαφνα, ενώ έζω έμάνετο ή θύελλα, φθάνει στα άτελιέ του Ζυλιέν ή ταμπίνα Λουσιέν, το μοντέλλο του ζωγράφου. Σκοπός δε της επίσκεψέως της ήταν να διασκεδάση μια τελευταία φορά τόν Ζυλιέν. Εκείνος βόσκαι την νυκτερινή αυτή έπίσκεψι σκανδαλώδη και άπειλει να διώξη την άνεπιθύμητη επισκέπτρια. Την στιγμή εκείνη όμως φθάνει στο άτελιέ ο φίλος του Ζυλιέν Καζιμίρ με την Λουίζα, ή όποια όταν άντικρύξη την Λουσιέν άφηνει να της διαφυγή μια κραυγή άπελπισίας. Η καρδιά της σπάζεται, ή σκέψις της θολώνεται και φεύγει χωρίς να προφέρει λέξη...

Περνώντας μπροστά στο σπίτι της, μέσα στην μανία της θυέλλης, ή Λουίζα, πέφτει ασολιπόθυμη, ενώ μια κραυγή πόνοι άκούγεται μέσα στο σκότος. «Πατέρα!» Ο Ζυλιέν και ο Καζιμίρ, μεταφέρουν την Λουίζα στο άτελιέ του πρώτου. Και το πρωί, ή εύθυμη συντροφισα των φίλων του Ζυλιέν μεταφέρει τα έπιπλα στην νέα κατοικία.

Η Λουίζα εγκαθίσταται πιά εκεί με τον αγαπημένο της. Τό ειδύλλιο της Λουίζας συνεζητείτο από όλους τους νεαρούς καλλιτέχνες και η Λουίζα επωνομάζεται «Μούσα της Μοντέρνας». Η Λουίζα αποθεύεται... Μέσα στην εύθυμία και την παραζάλη της ερωτικής ή μητέρας της Λουίζας την πλησιάζει σκεπασμένη με ένα σάλι και της λέγει δειλά:

—Ο πατέρας σου είναι άρρωστος βαρεια.

Ο Ιπποτικός Ζυλιέν δεν θέλει να δεσμεύσει την αγαπημένη του και της λέγει:

—Κάνε το καθήκον σου, Λουίζα.

Και οι δυο γυναίκες ξεφεύγουν από τον εορταστικό χειμαρρό σπειδοντας προς τον άρρωστο πατέρα... Η Λουίζα μένει κοντά του καθ' όλην την διάρκεια της αργασίας του. Ο καλός πατέρας όμως υποφέρει βλέποντας την κόρη του παραπονεμένη και ή κακή μητέρα βρίσκει την ευκαιρία να πιατά τα μικρά της λόγια.

Η Λουίζα όμως βρίσκει την δύναμη να διαμαρτυρηθή.

—Έχω δικαίωμα να αγαπήσω και να αγαπηθώ!

Ο γέρος πατέρας επεμβαίνει με παράπονο:

—Τα παιδιά μας σήμερα δεν μάς άκουουν και μάς φωνάζουν: «Άρκετά έζησατε!... Δεν σάς χρειαζόμαστε πιά!»

Μία μέρα πέρνει στα χέρια της Λουίζας ένα γράμμα του Ζυλιέν που της έγραφε καθημερινώς και τα γράμματα του οποίου έφεταν όλα στα χέρια της μητέρας της. Αισθάνεται τότε μια μεγάλη και άκαταγνώριστη φωνή, την φωνή της αγάπης της, ή οποία την καλεί...

Στο πρόσταγμα της καμιά ευγενική φωνή δεν μπορεί να αντίσταθ... Όλα τα εμπόδια παραμερίζουν για να μείνη έλευθερος ο δρόμος της μεγαλυτέρας χαράς της ζωής.

Ηρωική Λουίζα! Στόν δύσκολο δρόμο τού ερωτικού σου Γολγοθά δεν δρίσκεις μόνη...

Όλες οι ευγενικές καρδιές νοιώθουν την ίδια αληθινή αγάπη που ένιωσες και σ' και εμπνέονται από την μεγάλη σου θυσία, ή οποία έχει απομείνει ως το πιο ευγενικό σύμβολο τού έρωτος, τού μεγάλου και αληθινού έρωτος.

(Διασκευή: Α. ΔΕΠ.)

Κατάστημα γυναικικών ΚΑΙΤΗΣ ΔΕΡΑΙΟΠΟΥΛΟΥ
Αγίου Μάρκου 18
Παλτά - Ζακέτες και Ρε- νάρ εις όλους τους χροματισμούς.
Βάφονται και επιδιορθώνονται όλα τα είδη γυναικικών.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΜΕΝΗ ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΡΛΟΙ ΤΩ ΜΟΥΣΑΙΩ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΣΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

17ον

Ο αδελφός μου τ'ό μόνο που τού ζήτησε για χάρη, ήταν να τον αφήσει να φύγει άμέσως, γιατί κάθε αναβολή μπορούσε να τού είναι καταστρεπτική.

Ο Δυνατός τον ρώτησε για τις διασκέδους του υποθέσεις και αφού ο Μουσταφάς τού διηγήθηκε όλα, εκείνος τον έπεισε να μείνει εκείνη τη νύχτα στη σκηνή του να ξεκουραστή και αυτός και τ'ό άλλο του και τού υποσχέθηκε την άλλη μέρα, να τού δείξει ένα δρόμο που θα τον έφερνε σε μιάμιση μέρα στη Βαλσόρα.

Ο αδελφός μου δέχθηκε. Τού έδωσαν και έφαγε καλά και τον μίλησε ήσυχα ως τ'ό πρωί στη σκηνή τού ληστή.

Όταν ξύπνησε είδε ότι ήταν μόνος μέσα στη σκηνή. Απ' έξω όμως άκουσε φωνές και τού φάνηκε πως ήταν ο Δυνατός και ο χθεσινός γέρος που μιλούσαν.

Αφουγκράσθηκε λίγο και άκουσε με τρέμο, ότι ο μικρόσωμος γέρος, παρότρυνε με επιμονή τον άλλον να σκοτώσουν τον ξένο, τον αδελφό μου, γιατί αν τον αφήναν έλευθερο, θα τούς προδίδε.

Ο Μουσταφάς κατάλαβε άμέσως ότι ο γέρος, ήταν εναντίον του γιατί αυτός υπήρξε ή αίτία που τον κακομεταχειρίστηκαν χθές. Ο Δυνατός φάνηκε πως συλλογιζόταν λίγες στιγμές.

—Όχι, είπε, είναι φιλοξενούμενός μου κι' εγώ δεν παραβαίνω τους νόμους της φιλοξενίας. Επίσης έμένα δεν μου φαίνεται πως θα θελήσει να μάς προδώσει.

Αφού μίλησε έτσι ο Δυνατός, ανασήκωσε τ'ό παραπέτασμα που ήταν ή πόρτα της σκηνής και μίλησε μέσα.

—Ειρήνη μαζί σου, Μουσταφά, είπε, έλα να πιούμε τ'ό πρωινό ρόφημα και ύστερα ετοιμάσου για την αναχώρησι.

Πρόσφερε στόν αδελφό μου ένα κύπελλο σερυμπέτι και αφού ήπιαν, έτοιμασαν τ'ό έλλογά τους και ξεκίνησαν. Ο Μουσταφάς με καρδιά ξαλαφρώμενη πήδησε στό έλλογό του.

★

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΟΡΜΠΑΣΑΝ

Μόλις άφησαν πίσω τους τις σκηνές μπήκαν σε ένα αραβικό μονοπάτι που ώδηγούσε μέσα

στο δάσος. Ο Δυνατός διηγήθηκε στόν αδελφό μου, ότι εκείνος ο Μουσταφάς που έπιασαν, τούς είχε υποσχεθ' ότι θα τούς άνεχόταν να μπαίνουν στόν τόπο του και ότι δεν θα διέτρεχαν κανένα κίνδυνο απ' αυτόν. Πρώ ολίγων εβδομάδων όμως έπιασε ένα από τ'α παλικάρια τους και ύστερα από φρικτά μαρτύρια τ'ό κρέμασε. Τ'όν παραφύλαξαν καιρό και σήμερα έπρεπε να πεθάνει. Ο Μουσταφάς δεν τόλμησε να πη τίποτα εναντίον γιατί ήταν εύτυχής που τ'ή γλύτωσε φτηνά.

Στήν έξοδο τού δάσους κράτησε ο Δυνατός τ'ό έλλόγ' του, περιέγραψε στόν αδελφό μου τ'ό δρόμο, τού έδωσε τ'ό χέρι για να τον άποχαιρετήση και είλε:

—Μουσταφά, έγινες φιλοξενούμενος, υπό εξαιρετικές περιστάσεις, τού ληστή Όρμπασάν. Δε θα άπαιτήσω από σε να μ'ήν προδώσης, δι' είδες και ότι άκουσες. Πέρασες άδικα τ'ό δρόμο τού θανάτου και σου όφειλω κάποια ικανοποίηση κι' αυτό. Πάρε αυτό τ'ό μικρό χαίρι για ένθύμιο και αν κημι μία φορά χρειασθής βοήθεια, στείλτο μου κι' εγώ θα τρέξω κοντά σου. Αυτό τ'ό πουνγι όμως μπορεί να τ'ό χρειασθής για τ'ό ταξίδι σου.

Ο αδελφός μου τον ευχαρίστησε για την ευγενική του χειρονομία, πήρε τ'ό μικρό χαίρι για ένθύμιο και αν κημι μία φορά χρειασθής βοήθεια, στείλτο μου κι' εγώ θα τρέξω κοντά σου. Αυτό τ'ό πουνγι όμως μπορεί να τ'ό χρειασθής για τ'ό ταξίδι σου.

Ο Δυνατός όμως τού έσφιξε άλλη μία φορά τ'ό χέρι, άρπασε τ'ό πουνγι να πηγή κάτω στη γή και πήδησε με ταχύτητα θύελλας μέσα στό δάσος.

Όταν ο Μουσταφάς είδε ότι δεν θα μπορούσε να τον φθάσει, κατέβηκε από τ'ό έλλόγ' του για να πάρη τ'ό πουνγι και έμεινε έκπληκτος για τ'ή μεγάλη γενναιοδορία και ευγένεια τού φιλόξενου εκείνου ληστή, γιατί τ'ό πουνγι είχε μέσα ένα σωρό χρυσάφι.

Ευχαρίστησε τον Άλλ'αχ για τ'ή σωτηρία του, παραάλεσε για τ'όν ευγενή ληστή και προχώρησε με νέο κουράγιο στό δρόμο για τ'ή Βαλσόρα.

★

Ο Λεζαά σώπασε και κύταζε με βλέμμα ερωτηματικό τ'όν Άχμέτ, τ'όν γέρο ζυπορο.

—Α, αφού είναι έτσι, είλε ο Άχμέτ τότε διορθώνω εσα

(Ακολουθεί)

είπα κρίνοντας τ'όν Όρμπασαν, γιατί πραγματικά φέρεται ως ώραία στόν αδελφό σου.

—Φέρεται σαν ένας σωστός και άξιος Μουσουλμάνος, φώναζε ο Μουλέν. Άλλά έλπίζω ότι δεν τελείωσες τ'ήν ιστορία σου μ' αυτό, Λεζαά, γιατί μου φαίνεται πως όλοι είμαστε περίεργοι να ιδούμε τί απέλαμε ο αδελφός σου και αν κατώρθωσε να έλευθερώση τ'ήν άδελφή σου τ'ή Φατμέ και τ'ή Ζοράϊδα.

—Αν δεν σάς προξενώ άνία, εξακολουθώ τ'ήν αφήγησή μου, άπληντσε ο Λεζαά, γιατί ή ιστορία τού αδελφού μου είναι άσφαλώς περιπετειώδης και περιεργή.

ΣΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΘΙΟΥΛΙ - ΚΟ΄

Τ'ό μεσημέρι της έβδομης ημέρας από τ'ήν αναχώρησή του, ο Μουσταφάς, έφθασε στις πόλες της Βαλσόρας. Στο χάνι που κατέβηκε να μείνη, τ'ό πρώτο που ρώτησε ήταν πότε άρχιζε τ'ό σκληροπόλεμο που γινόταν εκεί κάθε χρόνο.

Αλλά πήρε τ'ήν τρυμερή άπάντησι ότι τ'ο παζάρι τελείωσε πριν δυο μέρες. Τ'ού είπαν μάλιστα, ότι κριμα που είχε έλθει άργά, ότι έλασε που δεν είδε εκείνο τ'ο παζάρι, και ότι άκόμα και τ'ις τελευταίες ή μέρες έφεραν δυο σκλάβες έξαιρετικής ομορφιάς που τράβηξαν τ'α βλέμματα όλων τ'ών άγοραστών.

Έγινε σωστός καυγάς, πους να τ'ις αγοράσει. Και που λήθηκαν, όπως ήταν έπόμενο, σε τέτοια ύψηλή τιμή που μόνον ο τωρινός κυρίαρχος τού τόπου δεν έδίστασε να δώσει.

Ζήτησε περισσότερες πληροφορίες γι' αυτές τις δυο και δεν τού έμεινε καμιά άμφιβολία ότι αυτές ήσαν κείνες που ζήτησε. Επίσης έμαθε ότι, εκείνος που τ'ις άγόρασε, κατοικούσε σαράντα ώρες μακριά από τ'ή Βαλσόρα και όνομαζόταν Θιουλι - Κός. Ότι ήταν πλούσιος προύχοντας, γέρος, και πρώην Καπουτάν πασάς τού Σουλτάνου, ότι τ'ώρα ζούσε μόνος του με τ'α πλούτη του άποτραπηγμένους και ήσυχασε.

Ο Μουσταφάς στην αρχή θέλησε να καθάλλικεύση τ'ό έλλόγ' του και να τρέξει να προφθάση τ'όν Θιουλι - Κός που δεν θα είχε προχωρήσει επάνω από μία μέρα.

Αλλά ύστερα σκέφθηκε ότι αυτός μόνος του δεν θα κατώρθωνε να καταβάλη τ'όν δυνατόν ταξιδιώτη με τ'ήν άκονθία του, άκόμα δε λιγώτερο δεν θα μπορούσε να τ'όν κινή να ένδώση στη θέλησή του με τ'ό θάνατό του.

Αποφάσισε λοιπόν να βοηθή κάποιο άλλο σχέδιο για να φθάση στό σκοπό του και δεν άργησε να τ'ό σκεφθ'.

(Ακολουθεί)

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

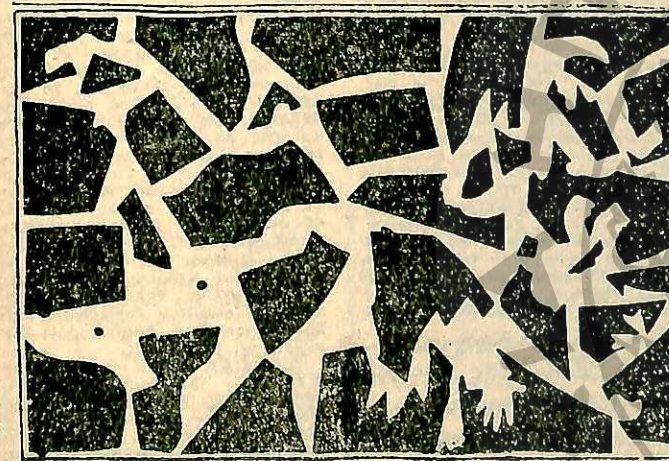
ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1) Κατακόρυφον κυλινδρικών δρυγμάτων ποικίλου βάθους μέχρις ύψους φλεβός ύδατος πετρελαίου ή μεταλλοφόρου κιλτάματος, προς άντλησιν τούτου.
- 2) Πρόθεσις: εναντίον τινός.— Γράμμα τού Άλφαθήτου.
- 3) Τανία δέρματος όφασματος χάτου κλπ. στενών και μακρών τμήμα έμφανείας τινός.
- 4) Σωρός κοιμένων καυμάτων όλων.— Αριθμητικόν έπίρρημα σημαίνον επανάληψιν.
- 5) «Ερρίκος ντε.» Γάλλος ποιητής και συγγραφέας, θεωρείται έκ τ'ών άριστων ποιητών της σχολής τ'ών συμβολιστών.
- 6) Έκαστη τ'ών μετακινήσεων τ'ών πεδών κατά τ'ό βάσιμα.— Μ-νάλη θεά τ'ών άρχαίων (γενική).
- 7) Τεχνικόν έργον προσωρινόν να συλλέγη, να περιορίξη ή να συγκρατή ύδρατα.
- 8) Έν τ'ών νωστωτέρων που σ'ών της Άγίας Γραφής.— Διότι ούλη έκκεννη από τ'ών κρητάρων τ'ών ήφαιστειών.
- 9) Κωνοφόρα δένδρα τ'α κεκαλυμμένα επί αυτών μέση ροδόντων ως έξόχως όγνεύα.
- 10) Στύλος λίθινος, ξύλινος ή σιδηρούς.— Οικοδόμημα έρωδισμαίνον με μηχανικάς ένγκαταστάσεις διά τ'ήν έν ξηρασία διατήρησιν σιτηρών και τ'ήν ταχέως φέρωσιν και έκφόρτισιν αυτών, (λέξις ναυτική).
- 11) Βιέλιον αποτελούν μέρος μεγαλυτέρων συγγραμμάτων.
- 12) Δίδω τι άνευ ανταλλάγματος εις ένδ'έν διασώσεως.— Βλήμα πυροβόλου πεπληρωμένον δι' έκρηκτικής ύλης και μυδραλίου.
- 13) Ένδυμα τ'ών κληρικ'ών και τ'ών μοναχών.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έξερχικός συνοικισμός της Άττικής επί της παραλίας τού Σαλωνικού.
- 2) Χωρικός οικίσκος, άνευ έυλίου πατώματος, έστεγασμένος διά χόρτων και κλάδων.— Πονη

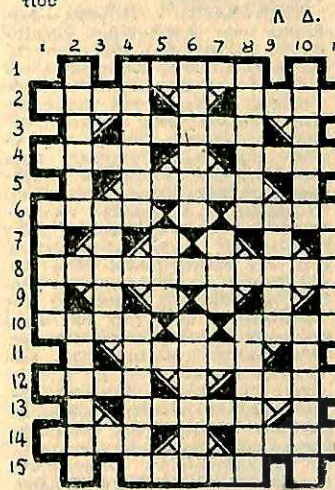
Νέος διαγωνισμός συναρμολογήσεως

Ίδου επί τέλους θα σκεφθ'όν πολλοί άναγνώσταί μας, και ένας διαγωνισμός συναρμολογήσεως. Πράγματι παρ' όλων ότι οι διαγωνισμοί τού είδους αυτού έδημείωνσαν πάντοτε μεγάλην επιτυχία είχαμε καιρό να δημοσιεύσαμε ένα τέτοιον διαγωνισμό.

Τ'ήν ευκαιρίαν αυτή μάς τ'ήν έδωσε και πάλιν ο Μπαρόν Μαθιός, ο οποίος είχε στό σπ'ίτι του ένα τέτοιο δοκονάβιο ανήματος

ρόν και άκάθαρτον πνεύμα.
3) Κοινόν γυναικείον όνομα.
4) Κοσμημάτα της προμετωπίδος τού ίππου ή τού χαλινού.— Μυθικόν πρόσωπον εις τ'ό όποιον ο Όδυσσεύς άπέθεσε τ'ήν έπίβλεψιν τού οίκου τού μεταφορικάς: σ'άφρον, φίλος και σύμβουλος.
5) Μία τ'ών πέντε αισθήσεων.
6) Δυστυχώς έξηφανίσθη από τ'ό πρόσωπον της γής.— Τους έκτελεί ή καρδιά ζώοντος όργανισμού (ένικός).
7) Θεός τ'ών άρχαίων.
8) Χρησιμεύει έν τ'ή τυπογραφία προς άναπαράγωγην εικόνων.— Όπλον άπαραίτητον εις κάθε κάου-μπού (λέξις Ισπανική).
9) Μέρος της οικίας άλλα και θεά τ'ών άρχαίων.
10) Βλήμα πυροβόλου και κατ'έπέκτασιν, παντός σήματος έοδλής.— Έν τ'ώ σταδίω, σχοινίον τεταμένον μεταξύ δυο ξύλων, τ'ό όποιον αφήνεται να πέση καθ' ήν στιγμήν πρέπει να έκδράμωσιν οι άγωνιζόμενοι, εις τ'όν δρόμον.
11) Η τελευταία ποσότης οίνου ή άντολυμένη από οινόφρου θυτίου.

σούν τ'ήν ζητούμενην εικόνα, άλλα άπλως τ'ό φόντο, δεδομένου ότι αυτή θα έμφανισθ' τότε λευκή επί τού λευκού χαρτού. Για να σάς διευκολύνουμε σάς άποκαλύπτουμε ότι πρόκειται περί μικρού κοριτσιού, τ'ό όποιο τρέχει, τρέχει πολύ γρηγορά γιατί τ'ήν καταδιώκει ένα σκυλάκι. Είμεθα δεσβαί ότι άντελήφθηκε ήδη τ'ό χεράκι της νέας και τ'ώρα έμπρός επί τ'ό έργον. Δεν σάς χρειάζεται παρά λίγη όπομονή.
Φυσικά θα διασκεδάσετε εις έάρος της θλίψεως τού Μπαρόν Μαθιού και αυτός όμως σήμερα προσπαθεί να συναρμολογήη τ'α διάφορα τεμάχια για να σχηματίση και πάλιν τ'ό περίφημο πιάτο τού. Ίσως λοιπόν να τ'όν βοηθήσετε εάν φυσικά κατορθώσετε, πριν άπ' αυτόν να συναρμολογήσετε τ'α διάφορα τεμάχια.
Αι λύσεις ή άποστέλλονται στό περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» (Τμήμα Διαγωνισμών). Συναρμόζα 5. Αθήναι.

Μικρά προβλήματα

ΑΡΙΘ 1

Τέσσαρα ζεύγη είχαν διοργανώσει ένα ομαδικό γλέντι. Κατά τ'ό γλέντι αυτό πίνουν 32 μπουκάλια. Η Μαρία πίνει 1 μπουκάλι, ή Καίτη 2, ή Στέλλα 3 και ή Νίτσα 4. Ο Νίκος πίνει όσα και ή σύζυγός του ο Άλέκος τα διπλάσια από τ'ήν δική του, ο Πέτρος τα τριπλάσια από τ'ήν δική του και τέλος ο Κώστας τετραπλάσια από τ'ήν συμβία του Μήπως τ'ώρα ήμπορείτε να έρ'ητε ποία είναι ή σύζυγος τού κάθε άνδρός;

ΑΡΙΘ 2

Δύο νεαροί άδελφοί έπήγαν να έπισκεφθ'όν κάποιον θείο τους, έναν τύπο ιδιότροπο. Εκείνος τούς κατέδρασε στό όπ'γειό του και τούς έδωσε να δοκιμάσουν τ'ό κρασί ενός μικρού έσπεριού. Οι νέοι τ'ό έρ'ησαν θαυμάσιο και τότε ο θείος τούς είπε:—Τ'ό έσπεράκι αυτό περιέχει 80 άκάδες και είναι γεμάτο. Τα δυο αυτά μικρότερα που εύρίσκονται δίπλα του, γαρουν τ'ό ένα 50 άκάδες και τ'ό άλλο 30 είναι δε και τα δυο άδεια. Θα σάς χορίσω τις 80 άκάδες, υπό τ'όν όρον να καπορώσετε να τ'ο μοιράσετε σε δυο ίσα μέρη, χρησιμοποιώντας μόνο τ'ό γεμάτο και τ'α δυο κενά έσπεράκια.
Οι δυο νέοι έσκέφθησαν όλίγον άλλα στό τέλος κατώρθωσαν και έλυσαν τ'ό δύσκολον αυτό πρόβλημα.
Πώς τ'α κατώφεραν;

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΣΤΥ-ΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΕΝΟΧΟΣ

Ένα κοσμηματοπωλείο της Μασσαλίας έληφθεύη τ'ήν 12 Ιουλίου. Τέσσαρα όποπτα όποκειμεν συλλογόμεν'όται: Ο Ροζέ, ο Πιέρ ο χονδρ. Σάρλ και ο Ποντικός.

Και οι τέσσαρες εύρίσκονται στήν άσφάλεια. Ο δικαστής τούς καλεί και τούς κάνει χωριστά διάφορες ερωτήσεις.

Κάθε άνθραςος δίδει τέσσαρες άπαντήσεις. Σε κάθε περίπτωση μία μόνο άπάντησις είναι ψευδής. Προσπαθήσατε λοιπόν, εξετάζοντες τις διάφορες καταθέσεις να ανακαλύψετε τ'όν πραγματικό ένοχο.

Ίδου οι άπαντήσεις.
Ο Ροζέ λέγει: 1) Έγώ δεν έπήγα ποτέ στήν Μασσαλία. 2) Δεν έκλεψα εγώ τ'α κοσμη-ματα.

3) Δεν ξέρω τίποτε σχετικό με τ'ήν κλοπή. 4) Ο Ποντικός και εγώ σ'ις 12 Ιουλίου εύρίσκόμεθα στό Ντιζόν.

Ο χονδρ. Σάρλ λέγει: 1) Είμαι άθώος. 3) Ήμουν με τ'όν Ποντικόν τ'ήν 12ην Ιουλίου. 3) Ποτέ μου δεν έγνώρισα τ'όν Ροζέ.

Ο Ροζέ είναι άθώος. Ο Πιέρ λέγει: 1) Ο χονδρ. Σάρλ εύκάρωσε τ'ήν δουλεία αυτή. 2) Ο Ροζέ και ο Ποντικός δεν έπήγαν ποτέ στό Ντιζόν. 3) Είμαι άθώος.

Ο Ροζέ έδοήθησε τ'όν χονδρ. Σάρλ να κλέψη τ'α κοσμη-ματα.

Ο Ποντικός λέγει: 1) Δεν έκλεψα εγώ τ'α κοσμη-ματα. 2) Ήμουν στό Ντιζόν με τ'όν Ροζέ τ'ήν 12ην Ιουλίου. 3) Σήμερα έλέγα για πρώτη φορά τ'όν Πιέρ.

Ο Πιέρ όμως ψεύδεται όταν λέγει ότι ο Ροζέ έδοήθησε τ'όν χονδρ. Σάρλ στήν κλοπή αυτή.

Άλληλογραφία

ΑΗΜ. ΒΑΡΔΑΣ.—Τ'ό σταυρό λέεό σας καθόλου καλό. Μερικά παγινίδια θα δημοσιευθ'όν.

ΚΩΝ.ΣΤ. ΣΚΕΥΗΣ (Κόρινθος).—Τ'α σταυρούλεά σας καθόλου καλά.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΡΕΦΗΣ.—Τ'α σταυρούλεά σας καθόλου καλά. Τ'ο παγινίδι έχει δημοσιευθ'όν.

Ι.Μ.Μ. (Θεσσαλονίκη).—Αναγνωρίζω τ'ήν προσπάθειά αλλά δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθ'όν στήν στήλη μας τ'ό σταυρούλεό σας.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΡΕΣ ΣΗ (Θεσσαλονίκη).—Τ'ο σταυρούλεό δεν θα δημοσιευθ'όν, προς τ'ό παρόν ούτε όμως και τ'ο ποίημα τ'ό όποιο είναι πολύ κακοφτιαγμένο.

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΣΚΑΝΔΑΜΗΣ (Αμαλία).—Πολλά μαύρα τετραγώνια και σχέδια όχι και πολύ περιποιημένα.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τ'ας γνωστές Γερμανικές Βαφές φορεμάτων «ΑΡΤΙ» προσέχετε τ'όν πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη τ'ήν παγκοσμίω φήμης Γερμανική μάρκα.

ΑΡΤΙ

διότι ούτω και μόνον θα έσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ΑΡΤΙ» είναι γνήσιαι Γερμανικάι και έρχονται απ' ευθείας έκ Γερμανίας έντός κλειστών πακετιδίων. Όλαι αι άλλαι βαφαί αι σήμερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίω φήμης και με ξενόφωνες μάρκες χωρίς όμως ν' αναφέρουν ότι είναι Γερμανικάι, δεν είναι όχι μόνον Γερμανικάι βαφαί, αλλά ούτε καν ευρωπαϊκάι.

Συνεπώς προσέχετε, τ'όν πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη τ'ήν γνωστήν μάρκα «ΑΡΤΙ».

τητα να πανδρευθείτε από συνοικέ-
σιον. Όχι όμως πολύ σοβαρά. Ζωή μάλλον ήρεμος, αλλά με πολ-
λες ενδομυχούς στενοχωρίας. Με-
ρικά άσυνείλητα.

ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑΝ. — Χαρακτήρ
δνειροπόλος και τρυφερός. Ρωμαν-
τική διάθεση. Άγαστη των περιπε-
τειών και του παραδόξου. Πολλά
αισθησιακά περιπέτεια και άρ-
κετα πρόωγα. Γάμος όχι σύντο-
μος. Ύγεια έπισημική. Πρέπει να
προσέχει πολύ. Καλή οικονομική
κατάσταση, άλλ' όχι σταθερά. Οίκο-
γενειακά άτυχηματα.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ Β. — Ζωή κάπως
άνησυχος. Θα πανδρευθείτε εις
νεαράν ηλικίαν. Καλός γάμος.
Καλή κοινωνική θέσις. Μεγάλη
πιθανότητα να αποκτήσετε χρή-
ματα διά της εργασίας του συζύ-
γου σας. Ύγεια όχι σταθερά, άλ-
λά χωρίς σοβαρούς κινδύνους. Οί-
κογενειακή ζωή ήρεμος. Μερικά
μεταλλάγια εις την οικοδόμησι-
ν του συζύγου σας, άλλ' αί ό-
ποια τελικώς θα αποβούν προς τό
καλόν. Αποφύγετε τας έρωτικές
περιπετείας προς τό παρόν.

ΚΟΜΗΤΑ ΜΟΝΤΕ ΧΡΗΣΤΟΝ.
— Χαρακτήρ εύμεταβλητός και κά-
ποτε αρκετά επιπόλαιος. Προκα-
λείτε την συμπάθειαν, άλλ' όχι
σταθεράς και εγκαρδιόσας φιλίας.
Τό έπάγγελμα τό όποιον εξέλεξα-
τε εινε πολύ καλόν διά τόν χαρα-
κτήρα σας. Νά προτιμήσετε την
χειρουργική ή την γυναικολογί-
αν. Θα εύνοησθε πολύ. Ή έπιτυ-
χία δεν θα εινε άμεσος, αλλά
πάντας θεδαία. Θα αποκτήσετε
χρήματα και καλήν κοινωνικήν θέ-
σιν. Εις τας σημερινάς σας σχέσεις
δεν βλέπω σοβαράν εξέλιξιν. Άρ-
γότερα θα δοκιμάσετε ένα είσιον
αίσθημα. Προσέχετε μήν παρασυρ-
θήτε. Καλή υγεία. Όλίγη ταξί-
δια. Ό αθάνατος δεν πρέπει να
άποτέλλη την κυριότητα άπα-
σχολήσιν σας. Έπιτυχία μάλλον
εις τούς δρόμους και τας ρίμεις.
Ήμερα Τετάρτη. Χρώμα γκρίζον
ή φαίον (δέν αί σχετικά άποχρώ-
σεις). Σημαντικά δια την ζωήν
σας τά έτη 1942 και 1951.

Μ. ΛΙΖΟΕΤΑΝ Μ. — Ή ζωή
σας δεν έα εινε πολύ ήρεμος, άλ-
λά άντιθέτως. Θα σας παράσχη
πολλές ικανοποιήσεις. Έχετε πολ-
λές πιθανότητες να αποκτήσετε
χρήματα από άπρόσποτον αΐτιαν.
Καλός γάμος. Όχι όμως ολό συν-
τομος. Θα σας κάμει αρκετά εύ-
τυχισμένη. Εις τό έπάγγελμα πού
προτιμήσατε θα έχετε καλήν
εξέλιξιν. Περιορίσατε τό είσιον
και τό δόστημα του χαρακτήρος
σας.

ΙΟΥΛΗΘ. — Δεν βλέπω πολύ σύν-
τομον τόν γάμον σας. Θα θρα-
σύνη άκούη. Άλλά μπορεί να
υπολογίζετε εις μίαν σταθεράν
εύτυχίαν. Οικονομική κατάστασις
καλή, ή όποια θα βραχύνε
βελτιωμένη. Προς τό παρόν βλέ-
πω μερικά έμπόδια και δυσκολί-
ας εις την ζωήν σας. Θα τά ύ-
περπηθήσετε όμως.

ΜΙΣΤΕΓΚΕΤ. — Ή ζωή σας ει-
νε δυστυχώς γεμάτη από πολλές
έναντιοτιτάς. Μην επιχειρήτε τι-
ποτε εις τό αισθησιακό έπίπε-
δο, διότι ή τύχη δεν σας εύ-
νοεί. Ζητε μέσα εις μίαν πνιγνάν
ατίμωσιν, πού μαραινεί και
φθείρει διαρκώς την ζωήν σας.
Ή ήμερία θα θρασύνη να έπέλθη.
Γάμος εκ συνουκείου όχι σύντο-
μος. Θα σας ικανοποιήση πάντως
αρκετά. Ή σύμπτωση της γεν-
νήσεως κατά την ίδίαν ήμεραν με
τόν φίλον σας εινε έλευθερία. Δεν
πραγματιεύεται καλόν. Εινε χα-
ρακτηρ έλασος, άστομιας και
πολύ γλωσσισ. Δεν βλέπει τίπο-
τε άλλο εκτός του έαυτού του. Ή
ζωή του δεν θα εινε όμως πολυ
εύτυχή. Θα τρέχη πάντοτε πίσω
από μίαν σκιάν και εινε πολύ πι-
θανόν ή άπογοήτευσις να τόν κα-
ταβάλη τελικώς.

ΜΩΒΑΙ ΓΚΑΡΣΟΝ. — Ή ήμε-
ρα δεν έχει τόσην σημασίαν όσην
φανταζέσθε. Πάντως τό πρώτο
έθιμα της ζωής σας δεν θα εινε
πολύ ευχάριστον. Θα συναντήσετε
πολλές δυσκολίας και έμπόδια.
Αυτό όμως δεν πρέπει να σας ά-
πογοητεύση διότι τελικώς θα τά
υπερπηθήσετε. Θα προστατευθήτε
από ισχυρά πρόσωπα, τά όποιας

θα σας βγάλουν από την ρουτί-
ναν της ζωής. Πρέπει όμως και
σείς να τωμάσετε τόν χαρακτήρα
σας, πού εινε πολύ άτολμος και
άναποφασιστος. Βραδύτερον θα
εύνοηθήτε περισσότερο από την
τύχην και θα καταλάβετε καλήν
κοινωνικήν θέσιν. Αποφύγετε τις
έρωτικές περιπετείες πού δεν σας
εύνοούν καθόλου και προσέχετε
περισσότερον την υγείαν σας.
ΓΑΡΔΕΝΙΑΝ Σ., Άνδρον. —
Σας έδωκα ήδη απάντησιν εις ό-
λα τά ερωτήματά σας.
ΜΙΚΡΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣ ΣΑΝ.
Θεογνικήν. Μην περιμένετε μεγα-
λά πλούτη. Πάντως μίαν σχετι-
κήν άνεσιν. Ίσως και καί περισ-
σότερον από αυτόν θα έχετε.
Προς τό παρόν όμως δεν προβλε-
πω καμμίαν αξιοσημείωτον μετα-
βολήν. Ή ζωή σας εινε με πολλές
διακυμάνσεις. Ευτυχία και άτυ-
χηματα θα έναλλάσσονται. Γάμος
εξαιρετικός. Δεν βλέπω πιθανότητα
διά κανένα από τά πρόσωπα δια
τά όποια μού γράφετε. Όσον δια
τά άλλα, σας γράφω ό,τι βλέπω
και ό,τι εινε εις επιθυμίαν. Δια-
φορετικά θα σας ενέπαιζα και α-
υτό τό άναγνώστη μου γνωρίζουν
ότι δεν τό κάνω ποτέ. Τό πολύ-
πολύ, άποσιωπώ ένιοτε μερικά
πράγματα και περιορίζω εις
υποδείξεις μόνον, δια να μην τρο-
μοκρατήσω και άποθαρρύνω έκεί-
νους τούς όποιους άφορούν.

ΙΟΥΛΙΑΝ. — Εις την ζωήν σας
έννοήσατε πολλές δυσκολίας. Με
την μεγάλην αισθησιακότητα και
την άτολμία σας άπεμακρύνετε
από κοντά σας τη χαρά. Αποφύ-
γετε έντελώς τας αισθησιακές
περιπετείας. Δεν σας έννοώ κα-
θόλου. Εύχρηστική από την
ζωήν όπως σας προσφέρει και
πασάτε να ζητήτε καταφύγιον
εις τούς κόσμος του όνειρου. Αί
παλαιάί λίβεραι άναμνήσεις προ-
πει να παύσουν να δηλητηριάζουν
την ζωήν σας. Μην φοβήσθε δια
τό ζήτημα του γάμου. Θα άποκα-
τασταθήτε κατόπιν συνουκείου και
θα γνωρίσετε αρκετήν εύτυχίαν.
Ό γάμος αυτός θα βελτίωσιν επί-
σης την οικονομικήν σας κατάστα-
σιν και την κοινωνικήν σας θέσιν.
ΕΥΑΝ. Πάτρας. Οίκογενειακά
άτυχηματα, περιβάλλον όχι εύνοϊ-
κόν. Μεγάλη δυσφορία. Ό έ-
σπερικός κόσμος σας έρχεται
συνά εις σύγκρουσιν με την προ-
γνακτικότητα και σας δημιουργεί
περίεργους ψυχικούς καταστάσεις.
Γάμος κατόπιν συνουκείου. Ίκα-
νοποιητικός από πάσης άπόψεως.
Θα καταλάβετε καλήν κοινωνικήν
θέσιν και θα αποκτήσετε κοινωνί-
κήν ύποληψιν. Οικονομική άνεσις.
Άποκτήσετε οίκογενείας. Άριθμός
8 ήμερα Τετάρτη. Πόλυτιμος λί-
θος ίασις.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ)ρος Κάμα, Γραφολό-
γου και κ. Ρέας Ρ.

Ό δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα
άπαντησιν, κατά σειράν καταχω-
ρήσεως στα όπο τά κάτωθι ψευ-
δώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέ-
χρι της έσπέρας του Σαββάτου
25 Νοεμβρίου:

2016—Κόκκινο Ρόδο Μ. 2017
—Πεταλούδα, 2018—Μ. Α. 2019
Μικρή Γατίτσα, 2020—Άνελισμέ-
νος Κρητικός, 2021—Άνελισμέ-
νος Γατίτσα, 2022—Ρας Μαρτί, 2023—
Κυλάκινο, 2024—Καστανή Ά-
μαζών, 2025—«Μή μού άπαι-
2026—Ντόροθυ Λαμούρ, 2027—
Ρασπουτίν, 2028—Μικρή Καστα-
νούλα, 2029—Λέλα, Κακόγυρ-
τος 2030—Άτυχος νέος.

Ή Γραφολόγος Χ. έλαβε και θα
άπαντησιν κατά σειράν αριθμητι-
κής καταχώρησης, στα όπο τά
κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, λη-
φθέντα μέχρι της έσπέρας, 25ης
Νοεμβρίου:

2673—Κυρά της θαλάσσης,
2674—Μ. Α. 2675—Άνελισμέ-
νος, 2676—Κουρσός,
2677—Ρασπουτίν, 2678—Δροσερό Χαμομήλακι,
2679—Ντάμα Κορνα, 2680—Μα-
γευμένος Μάτιας, 2681—Λίγος Κ.,

2682—Γιατούνα, 2683—Νιέτο-
σκα Νισθάνοβα, 2684—Ανυπό-
μοιο Πλάσμα, 2685—Π. Κ. Κ.,
2686—Άτυχη Κόρη, 2687—Κού-
νη Μαίρη, 2688—Λευκή Περίστε-
ρά, 2689—Άφροδίτα, 2690—Γεν-
νημένη γιά τόν Πλούτο και την
Εντυχίαν, 2691—Μαύρος Καθα-
λασός, 2692—Τσιγγάνα Πατριά,
2693—Λολίτα, 2694—Ρούπε, 2695
—Τρελλή Τσιγγάνα, 2696—Βοσκο-
πούλα, 2697—Κασέρη Καρδιά,
2698—Κορσάκι Πλάκας, 2699—
Πληγωμένη ψυχή, 2700—Β. Κ. Ν.,
2701—Θ. Μ. Μ., 2702—Ξανθού-
λα Ν. 2703—Φρανσουά, 2704—
Λευκή Ύπαρξις.

★

Ή κ. Ρέα Ρ. έλαβε και θα ά-
παντήσιν στα όπο τά κάτωθι ψευ-
δώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέ-
χρι της έσπέρας Σαββάτου 25
Νοεμβρίου:

1128—Πέπης Κ., 1129—Βιο-
λέττα, 1130—Καρμεν, 1131—Ά-
ποτυχημένη στη ζωή.

Σύγχρονες άπολαύσεις

Ρίχνοντας κανείς μια ματιά
στό έκτακτο χειμερινό μουσι-
κοφιλολογικό πρόγραμμα του
Ραδιοφωνικού Σταθμού μας,
δεν μπορεί παρά να झлψη
τούς κατόχους ραδιοφώνων
για τις διαλεχτές άπολαύσεις
πού σύντομα θα τούς χαρίσιν,
χάρις στον Ραδιοφωνικό Στα-
θμό Άθηνών, τό μικρό κομμά-
δάκινο μηχανήμα τους.

Έγκαινιζοντας τό πρώτο
έκτακτο χειμερινό μουσικοφι-
λολογικό πρόγραμμα του, ο
Ραδιοφωνικός Σταθμός Άθη-
νών, θα μεταδώσιν εφέτος κα-
τά την χειμερινή περίοδον και
έκτός του συνήθους έβδομαδι-
αίου προγράμματός του, σειράν
έκτακτων συμφωνικών συναυ-
λιών, σειράν ειδικών προγραμ-
μάτων έκλεκτικής μουσικής,
ώς επίσης σειράν φιλολογικών
κοινωνικών και επιστημονικών
διαλέξεων.

Αί τρεις πρώται έκτακτοι
συναυλίες, με τιμάς λαϊκές,
και υπό την διεύθυνσιν του κ.
Λυκούδη, θα δοθούν από του
Θεάτρου «Ρεξ» για να τίς πα-
ρακολουθήσιν και ό λαός την
ώρα πού θα έκτελεσθούν έργα
Μότσαρτ, Μπετόβεν, Πέρσελ,
Καλομοίρη, Στράους, Πονηρί-
δη, Μαργαρίτη, Ραβέλι κ. ά.
αί δε εισπράξεις θα διατεθούν
υπέρ των Μαθητικών συσσιτί-
ων, της φανέλλας του στρατι-
ώτου και του Ταμείου Προ-
νοίας της Ένώσεως Συντα-
κτών.

Ή Σειρά των Ειδικών Προ-
γραμμάτων Έκλεκτικής Μουσί-
κης, τά όποια θα έκτελεσθούν
από της 5ης Δεκεμβρίου 1939
μέχρι της 27ης Φεβρουαρίου
1940, περιλαμβάνει έργα δια-
σώσιμων ζώνων και συγχρόνως
Έλλήνων συνθετών.

Τέλος, όμιληται τών φιλο-
λογικών, κοινωνικών και έπι-
στημονικών διαλέξεων θα εινε
γνωστό καθιγνηται του Πανε-
πιστημίου και Πολυτεχνείου,
Άκαδημαϊκοί, συγγραφείς,
ποιηται, λογοτέχνη, δημοσιο-
γράφοι και άνώτεροι κρατι-
κοί υπάλληλοι.

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική Ένωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ

Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Άθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΑΝ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέττες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΛΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

λαμβάνει μέρος διά πρώ-
την φοράν εις Άθηναϊκήν
Ήθογραφίαν και έκτελεί
τραγούδια ειδικώς γραμ-
μένα δια τό ίδιόστυλον
ταμπραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

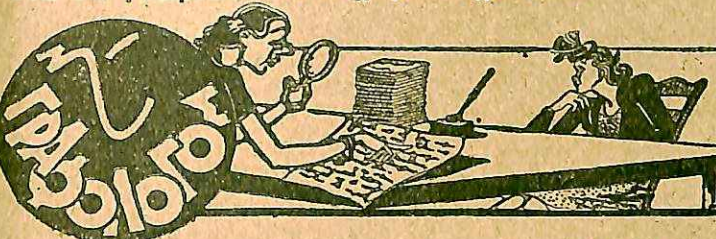
ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Άθηναϊκή Ή-
θογραφία της όποίας ή έ-
πιτυχία ειναι γεγονός

Έκάστην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ-
ΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΛΑΪΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Άριθ. τηλ. 23.727

Γιά να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

Αί έπιστολαί πού θα άπευθύνωνται «Πρός την Γραφολόγον»
του «Θησαυρού» (Σανταρόζα 5 Άθήνας), πρέπει να περιέχουν
σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Έάν ή συμβουλή ζητήται δι'
άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα, πρέπει απαραίτητως
να περιέχεται και ένα απόκομμα έπιστολής ή σημειώματός του.

Προσέχετε όμως: Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε
να έσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτιθεσθώτε να μιμηθήτε αυτόν
ή εκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας βλάψη χωρίς να
σας άφελήσιν σε τίποτε. Τό σημείον αυτό εινε κεφαλαιώδες.

Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας
τό ψευδώνυμο, στο όποιον θέλετε να σας άπαντήσωμε.

Έκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ.
εις γραμματόσημα δι' έκαστην άπάντησιν.

Ό ν ο ρ ο θ υ — Χαρακτήρ όχι εύ-
θύς. Άντιμετωπείτε πολλές οίκο-
νομικές δυσχερείας. Δεν βλέπω
περίπτωσην χωρισμού. Δυστυχώς,
ή άγαστη και από τό δικό σας μέ-
ρος και από τό δικό του εινε έ-
λαχιστα θερμή. Δεν υπάρχουν σχέ-
σεις με άλλην γυναίκα. Και οι
δυο θα ήθελαν ν' άπαλλαγώτε άπ'
αυτών τόν συνδέσμων, άλλα δεν
σας συνιστώ να τό επιδιώξετε. Δέ
μερικές άμοιβασίμους υποχρησείας
λα μπορούν να διορθωθούν. Μία
μικρή βελτίωσις της οικονομικής
του καταστάσεως. Είσαθε χαρακτήρ
άνησυχος και φίλερις. Καμμία
σπαρδαλότης. Τάσις προς άπιστο-
σύβαν. Στιγματισία εξέφρασις, άλλα
χωρίς συνέχισιν.

Αί μ ι κ ρ α — Α μ π ε μ π α —
Χαρακτήρ θερμός, ένδοξοαδής.
Όχι όμως πολύ σταθερός. Κου-
ράζεσθε εύκολα. Ζητάτε διαρκώς
μίαν άλλωσιν. Δημιουργείτε μίαν
πνιγνάν ατίμωσιν γύρω σας,
διότι θέλετε τά πράγματα να γί-
νυνται πάντοτε σύμφωνα με την
έπιθυμίαν σας. Πολλά πιθανότη-
τες να αποκτήσετε χρήματα. Ό φί-
λος σας εινε καλός χαρακτήρ και
σας άγαπά. Άρκετά δραστήριος,
άλλα δεν έχει μεγάλην επίδοσιν
εις ό,τι ικανοποιείται. Γάμος όχι
προς τό παρόν. Άργότερα.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή ν — Πρό-
κειται περί τυπογραφικού λάθους.
Τό άκριβές κείμενον εινε: Ό φί-
λος σας χαρακτήρ τρυφερός και
αισθησιακός. Ή άγαστη του άπέ-
ναντι σας ελκρινής. Αυτό τό ά-
πειναντίας σας έδημιούργησε δ-

Μ π α ρ ι λ — Ή σ τ ε ρ ν —
Χαρακτήρ ήλυσος. Λιάσεις δι-
σται μεσ, οι άπευθύνοντες
και να γίνετε εις νέος πού άγα-
νίζεται, σκληρά εν άνάγκη για
να δημιουργήσιν τη ζωή του. Εί-
σαθε άνδρας και πρέπει να σκέπτε-
σθε σαν άνδρας και όχι σαν παι-
δί. Έχετε πολλά προτερήματα,
τα οποία αντίληψιν και πρωτοβου-
λίαν. Σας λείπει ή δραστηριότης.
Πρέπει να φροντίσετε να την άπο-
κτήσετε. Ή τύχη θα σας εύνοη-
σιν αρκετά άργότερα. Καλή εξέ-
λιξις, άλλα κάπως βραδεία (και
από σφάλμα δικό σας).

Π λ γ υ μ ε ν ή ν Κ α ρ δ -
ι α, Χανιά. — Χαρακτήρ χωρίς
θέλησιν και άυτοπεποίθησιν. Φθεί-
ρετε χωρίς λόγον την ζωήν σας.
Αισθησιακός υπήρξατε άτυχώς.
Φροντίσατε να άπαλλαγώτε από τό
ψυχικό έδαφος πού σας κατέχει και
ή ζωή θα σας χαμογέλασιν και πάλι
νυν πολύ σύντομα. Μία εύτυχής
συνάντησις θα σας άδηγήσιν άρ-
γότερα εις ένα πολύ καλόν γά-
μον.

Μ ι κ ρ α ν δ ρ ο π ο ι ν ή -
δ α, Π. Φάληρον. — Θα ήταν
καλύτερο για την ηλικία σας να
μην συνάψετε σχέσεις ούτε με τόν
ένα ούτε με τόν άλλον. Όπισθή-
ποτε, άφού άρχίσατε δεν βλέπω
πώς θα μπορούσατε να συγκρα-
τήσθε. Κρατήστε τόν ένωσιμόν
και την αξιοπρεψίαν σας. Θα έ-
πιτύχετε την συμπάθειαν και άρ-
γότερα την άγάπην του δεύτερου.
Όσο γρήγορον πρώτον, ή άγαστη
του εινε ελκρινής και περισσότερο
θεασιία. Εινε όμως πολύ βελ-
λός χαρακτήρ. Έάν όρθε μία
εύκαιρία να έληγώτε μαζί του, θα
μείνεται πολύ ευχάριστήμην από
την άγάπην του.

Ε π ι σ τ ο λ ο γ ρ ά φ ο ν
έξ Αμαρνήσιν Χαλκίδος (δδός
Λιάσκα). — Κατ' άρχήν, όπως έ-
γραφα και άλλοτε, δεν άπαντώ
δι' έπιστολών. Στείλτε μου ένα

πτώσει. Ό χαρακτήρ του φίλου
να βγαίη από τας δυσκόλους πε-
σας εις ελίγον άνήσυχος. Άρκε-
τά δραστήριος. Ξεურει τόν τρόπον
ριστάσεις. Έκδικητικός και πελ-
σιμος. Άτακτο ένέργεια. Θα στα-
διοδρομήσιν καλάς.

Α ν τ ι ς — Α μ π ε μ π α —
Χαρακτήρ θερμός, ένδοξοαδής.
Όχι όμως πολύ σταθερός. Κου-
ράζεσθε εύκολα. Ζητάτε διαρκώς
μίαν άλλωσιν. Δημιουργείτε μίαν
πνιγνάν ατίμωσιν γύρω σας,
διότι θέλετε τά πράγματα να γί-
νυνται πάντοτε σύμφωνα με την
έπιθυμίαν σας. Πολλά πιθανότη-
τες να αποκτήσετε χρήματα. Ό φί-
λος σας εινε καλός χαρακτήρ και
σας άγαπά. Άρκετά δραστήριος,
άλλα δεν έχει μεγάλην επίδοσιν
εις ό,τι ικανοποιείται. Γάμος όχι
προς τό παρόν. Άργότερα.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή ν — Πρό-
κειται περί τυπογραφικού λάθους.
Τό άκριβές κείμενον εινε: Ό φί-
λος σας χαρακτήρ τρυφερός και
αισθησιακός. Ή άγαστη του άπέ-
ναντι σας ελκρινής. Αυτό τό ά-
πειναντίας σας έδημιούργησε δ-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι
έκ τών έξωστεικού άναγνώ-
σταί μας, οι άπευθύνοντες
προς την κ. Ρέα Ρ.,
Γραφολόγον Χ και έ-
κατά Κάμα, όπως εις τας έ-
πιστολάς των έσωκλείουν
άντι γραμματόσημου, ένα
κουπώνι «Διευθύν. Άλλη-
λογραφίας».

λας αυτές τας άμφιβολίας και
τούς διαταγμούς. Διά τά άλλα σας
δίδω τάς έξις έπεξηγήσεις. Δεν
βλέπω ότι ο γάμος σας θα πρα-
γματοποιηθή σύντομος. Τά εν προ-
κειμένω σχέδια σας θα προσκομύ-
σουν εις μερικά άπρόσποτα έμπό-
δια. Θα υπερπηδηθούν όμως
έν τέλει. Μην άνησυχήτε καθόλου.
Κανείς λόγος δια να φοβήσθε
άλλα πρέπει να έχετε θάρρος, δια
να κατανικήσετε τά έμπόδια πού
θα σας παρουσιασθούν.

Μ ι κ ρ α ν δ ρ ο π ο ι ν ή -
δ α, Π. Φάληρον. — Θα ήταν
καλύτερο για την ηλικία σας να
μην συνάψετε σχέσεις ούτε με τόν
ένα ούτε με τόν άλλον. Όπισθή-
ποτε, άφού άρχίσατε δεν βλέπω
πώς θα μπορούσατε να συγκρα-
τήσθε. Κρατήστε τόν ένωσιμόν
και την αξιοπρεψίαν σας. Θα έ-
πιτύχετε την συμπάθειαν και άρ-
γότερα την άγάπην του δεύτερου.
Όσο γρήγορον πρώτον, ή άγαστη
του εινε ελκρινής και περισσότερο
θεασιία. Εινε όμως πολύ βελ-
λός χαρακτήρ. Έάν όρθε μία
εύκαιρία να έληγώτε μαζί του, θα
μείνεται πολύ ευχάριστήμην από
την άγάπην του.

Ε π ι σ τ ο λ ο γ ρ ά φ ο ν
έξ Αμαρνήσιν Χαλκίδος (δδός
Λιάσκα). — Κατ' άρχήν, όπως έ-
γραφα και άλλοτε, δεν άπαντώ
δι' έπιστολών. Στείλτε μου ένα

ψευδώνυμον δια να σας άπαντήσω
δι' έπιστολής.

Ή ρ ο θ υ — Χαρακτήρ πολύ πει-
σιμος και ισχυρογνώμων. Έγώι-
σμός και διαθεσις τυραννικής έπι-
βολής επί τών άλλων. Θέλετε να
έχετε την τελευταίαν λέξιν δι' ό-
λα τά πράγματα. Άντιθέτως δεν
βλέπω σε σας σταθεράν προσπά-
θειαν. Κατατρίβεσθε περισσότερο
σε μικρολεπτομέρειες, πού άπορ-
ροφούν τό μεγαλύτερον μέρος της
δραστηριότητος σας. Δεν βλέπω
σύντομον γάμον, δια τόν όποιον
μού γράφετε. Ή μελλοντική στα-
διοδρομία σας θα εινε καλή εις
τό έπάγγελμα, τό όποιον έχετε ση-
μερον. Θα διακριθήτε και θα προ-
αχθήτε σύντομα.

Ν τ ο ρ ο θ υ Α.Μ. — Χαρα-
κτήρ με πολλές άνωμαλίας και
άντιθέσεις. Κατά βάσιν άτολμος
και βελος Διέθεσις άσταθής και
μεταβαλλομένη. Ψυχική τρυφερό-
της έκδηλωμένη με δυσκολίαν.
Προσέχετε τας έρωτικές σας περι-
πετείας. Μπορεί να σας παρασύ-
ρουν, διότι σας λείπει ή θέλησις.
Γάμος βραδύτερον εξ έρωτος.
Άρκετά εύτυχής. Καλή κοινωνική
θέσις και οικονομική κατάστασις.

Α τ υ χ η ν μ ι κ ρ ή ν,
Σέρρας. — Θα σας άπαντήσω στις
ερωτήσεις σας, προηγουμένως ό-
μως θα σας πώ ότι αυτή ή άπαί-
σιοδότης πού σας κατέχει δεν εινε
ο καλύτερος σύμβουλος. Άφήστε
τά άφώμα λουλούδια και τά αμα-
ραμένα τριαντάφυλλα και κυττά-
ξετε να κάμετε καλή και όμορφη
την ζωή σας. Τις στενοχωρίες τις
δημιουργείτε κυρίως μόνη σας.
Βγάλτε τις κακές σκέψεις από τό
μασλό σας και ή ζωή θα σας χα-
μογέλασιν. Θα συνάψετε τόν γά-
μον πού επιθυμείτε, πρέπει όμως
να έχετε όπομνην. Θα γίνη άρ-
γότερα και θα σας κάμει εύτυχι-
σμένην. Προσέχετε περισσότερο
την υγείαν σας. Τό μεγαλύτερο έ-
λάττωμα σας εινε ή έλλειψις άυ-
τοπεποίθεως και ή άυτοεγκάτα-
λειψις. Θάρρος, λοιπόν!

Α π ο τ υ χ η μ ε ν ο ν ν ε -
ο ν. — Ένας άνδρας μπορεί εν
τέλει να άποτύχη, άλλα ένας νέ-
ος, πού έχει ολόκληρη ζωή μπρο-
στά του, δεν μπορεί να λείψι ότι
εινε άποτυχημένος, έπειδή ύπέρ
μερικούς κατατρεγμούς. Τόση δει-
λία! Όχι, φίλε μου, πρέπει να
παύσετε να είσαθε άποτυχημένος
και να γίνετε εις νέος πού άγα-
νίζεται, σκληρά εν άνάγκη για
να δημιουργήσιν τη ζωή του. Εί-
σαθε άνδρας και πρέπει να σκέπτε-
σθε σαν άνδρας και όχι σαν παι-
δί. Έχετε πολλά προτερήματα,
τα οποία αντίληψιν και πρωτοβου-
λίαν. Σας λείπει ή δραστηριότης.
Πρέπει να φροντίσετε να την άπο-
κτήσετε. Ή τύχη θα σας εύνοη-
σιν αρκετά άργότερα. Καλή εξέ-
λιξις, άλλα κάπως βραδεία (και
από σφάλμα δικό σας).

Π λ γ υ μ ε ν ή ν Κ α ρ δ -
ι α, Χανιά. — Χαρακτήρ χωρίς
θέλησιν και άυτοπεποίθησιν. Φθεί-
ρετε χωρίς λόγον την ζωήν σας.
Αισθησιακός υπήρξατε άτυχώς.
Φροντίσατε να άπαλλαγώτε από τό
ψυχικό έδαφος πού σας κατέχει και
ή ζωή θα σας χαμογέλασιν και πάλι
νυν πολύ σύντομα. Μία εύτυχής
συνάντησις θα σας άδηγήσιν άρ-
γότερα εις ένα πολύ καλόν γά-
μον.

Α γ ρ ι ο λ ο ο λ ο ο δ ο,
Πειραιά. — Χαρακτήρ πολύ τρυ-
φερός, άλλ' άυτοπόνοος και κάποτε
είλαος. Προσέχετε τά νεύρα σας,
πού εινε πολύ πενταμένα από την
στιγμήν. Έχετε μεγάλην ζω-
τικότητα. Χρησιμοποιήστε την σε
κάτι, αντί να την στρέψετε έναν-
τίον του έαυτού σας και να φθεί-
ρεσθε χωρίς λόγον. Ή τάσις σας
είσε άπιστοσύβαν. Πρέπει να έ-
πείτε πιο εύθυμος. Θα άγαπηθήτε
πολύ, άλλα δεν πρέπει να όπολο-
γίζετε εις πολύ σύντομον γάμον.
Ό φίλος σας εινε καλός χαρα-
κτήρ, μετρημένος και τακτικός. Θα
σας άγαπήσιν πολύ άργότερα. Ή
εξέλιξις του θα εινε ήμερος και
καλή.

Κ α ρ μ ε ν, Δραπετσώνα. —
Χαρακτήρ ήλυσος, γεμάτος ά-
πό άντιθέσεις και έναλλάγας. Δι-
στάζει διαρκώς και παραμένετε

πάντοτε άνικανοποίητος. Δεν κα-
τόρθωνετε να έκδηλώσετε την τρυ-
φερότητά σας γιατί άμφισβώλετε
δι' άλλους και δια τόν εαυτόν σας
ακόμη. Πολύ μεμψιμοιρός. Δεν
προβλέπω σύντομον γάμον. Πάν-
τως, ή προτίμησις θα έπρεπε να
στραφή μάλλον προς τόν Ε.Β.

Κ. Γ ε ν η Τ., Καλάμας.
— Δειλός και άτολμος χαρακτήρ.
Έλλειψις βελήσεως και πρωτοβου-
λίας. Φαινομενικός ψυχρά και ά-
παθής. Τίποτε δεν σας ένθουσιάζει.
Γάμος βραδύτερον άκόμη. Εξ
έρωτος. Καλή οικονομική κατά-
στασις, άλλ' όχι μεγάλη πλούτη.
Δεν κατορθώνετε να δημιουργήτε
μίαν θερμήν ατμόσφαιραν γύρω
σας. Ή ζωτικότητα σας ύστερη
πολύ.

<

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
BIBIAN
ROMAN
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
BIBIAN
ROMAN

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ